

Хедър Греъм

ЗЛАТНАТА НЕВЕСТА

ХЕДЪР ГРЕЪМ ЗЛАТНАТА НЕВЕСТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Принц Олаф Норвежки, Господаря на вълците, е пристигнал с флота си, за да съгради ново кралство на Смарагдовия остров. Принцеса Иърин, любимата дъщеря на ирландския крал, се заклева да отмъсти на легендарния норманин, който е донесъл в родината ѝ само смърт и опустошение. Ала нашествието на войнствените датчани обединява ирландци и викинги — женитбата на Иърин и Олаф трябва да подпечата новия съюз...

ПРОЛОГ

„О, Господи, спаси ни от гнева на северняка!“

Молитва от осми век

Ирландия, Лето Господне 848

Неговите тесни, издължени лодки, така наречените „драконови кораби“, изникнаха като призраци от студените, враждебни мъгли на Севера. Прилични на всяващи ужас морски змии, те се плъзнаха по вълните с широките си червени и бели платна и се насочиха право към смарагдовозеленото крайбрежие на Ейре.

Мъжете му бяха безстрашни и решителни. Скачаха на сушата с див рев и размахваха над главите си мечове, брадви и копия. Не вярваха в християнския бог, нямаха морал, нямаха скрупули. Ала водачът им Олаф Белия, норвежкият принц, известен надлъж и нашир като Господаря на вълците, беше различен.

С блестящата си златноруса коса и едрото мускулесто тяло, той превъзхождаше сънародниците си и те му се подчиняваха, изпълнени с възхищение и уважение. Въпреки варварското си възпитание, той бе съумял да разшири духовния си кръгзор. Беше дошъл в тази страна не за да я опустоши, а за да съгради в Ирландия свое кралство.

Докато драконовият кораб го водеше към ирландския бряг, коравите му сини очи блестяха, възхитени от дивата красота на тази толкова разнообразна страна. Знаеше, че идва тук, за да остане завинаги.

Разказите, проникнали в дома на баща му още когато беше дете, не се бяха изличили от паметта му. И докато обхождаше с поглед стръмния бряг, прорязан с дълбоки пропасти, той знаеше, че е дошъл да вземе тази страна под свое покровителство и да я храни като малко дете. Но нямаше да обезчести абатствата и манастирите, а щеше да принуди монасите и свещениците да го научат да разбира трудната

ирландска литература, да проникне дълбоко в културата на този непобедим народ, нападан от многобройни нашественици, но незавладян от никого. Точно така, той щеше да опознае ирландците и това щеше да го доведе до успех там, където другите бяха принудени да отстъпят.

Ето за това мислеше Господаря на вълците, опрял ръце на хълбоците си, втренчил поглед в ирландския бряг. Ирландия... Този остров му принадлежеше — или той на него. Той го усещаше в кръвта си като опияняваща медовина. Аз ще сложа своя печат върху тази страна, закле се тържествено той и гордо отметна глава назад. Утринното слънце позлати сините му очи. Да, в Ирландия го чакаше съдбата му. Той копнееше за тази страна и желанието да я притежава го изгаряше като в треска. Тя беше омаяла сърцето му по-силно, отколкото най-красивото момиче.

Той се обърна към хората си и на лицето му се изписа широка усмивка.

— Ирландия! — Мечът се издигна като светкавица над главата му, гръмотевичният му глас заглуши воя на вятъра. — Ще навлезем навътре в страната и ще направим този зелен остров наш. Чака ни ново кралство!

Думите му бяха посрещнати с оглушителни крясъци.

Господаря на вълците бе влязъл в Ирландия и нямаше връщане назад.

ПЪРВА ГЛАВА

Лето Господне 852

През един прозорец в Грианан, слънчевата къща на жените, Иърин Мак Ейд наблюдаваше внимателно прекрасните дървени постройки по полегатите склонове на Тара, старата, богата на традиции родина на Ард-Рий, най-високопоставения ирландски крал.

Само преди минути беше свършило събранието в голямата съвещателна зала и баща ѝ беше повикал майка ѝ от Грианан. От тогава Иърин стоеше на пост до прозореца, решена да поговори още днес с баща си. Хапейки нетърпеливо долната си устна, тя чакаше родителите ѝ да се върнат от разходката си. Буйната трева блестеше в смарагдовозелено, в далечината блещукаше сапфиреносин поток. По брега се разхождаха гъски, говеда и коне пасяха лениво по хълмовете.

Ала днес Иърин нямаше очи за мирната красота на родината си. Тя вдигна поглед към небето и ѝ се стори, че светът се е завъртял около нея. Не можеше да избяга от спомените. Картини от миналото закриваха настоящето. Картини на огън и кръв, тропот на конски копита, бягащи в ужас хора... Нямаше как да ги прогони от съзнанието си, колкото и да се стараше.

Златното следобедно небе сякаш се забули в мъгла и тя се видя да седи в градината с леля си, Бриджит от Клонтайърт. Беше преди две години. Красавицата Бриджит се смееше така весело, после обаче биха тревога и тя принуди Иърин да избяга. Момичето се обърна и видя как леля ѝ заби малката си кама с обсипана с перли дръжка в собственото си сърце, тласкана от див страх пред нахлуващите северняци. Към ужасяващия тропот на конски копита се примесиха пронизителни писъци. Норвежците нападаха Клонтайърт, кралството на чичо ѝ.

Иърин и днес чуваше войнствените крясъци на враговете, плача на неподготвената Ирландия, усещаше миризмата на огньовете, земята трепереше под краката ѝ...

Тя пое дълбоко дъх и се опита да прогони страшния спомен. Най-после родителите ѝ се появиха иззад дърветата, с които беше

обрасъл брегът на потока. Откакто бяха повикали Мейви, Иърин седеше като на тръни, без да откъсва очи от горичката. Пръстите ѝ усукваха краищата на роклята, която ѝ бяха дали да кърпи. През двете години след падането на Клонтайърт тя се опитваше да заживее постарому, да се радва на високото си положение като принцеса на Тара, да убеди баща си и майка си, че е забравила онзи страшен ден. Не знаеше дали е успяла.

Най-важното сега беше, че в този ден принцовете и кралете на Ирландия се бяха срещнали, за да обсъдят кой къде ще застане в предстоящата борба между датчаните и норвежците. Иърин мразеше датчаните и презираше норвежците, преди всичко Олаф Белия.

Дори само името му беше в състояние да предизвика изблик на ярост и цялото ѝ тяло се разтърсваше от силни тръпки. На всяка цена трябваше да узнае дали ирландските владетели са решили да вземат страна в конфликта. Ако да, тя горещо се надяваше да не са сметнали, че норвежците са по-малкото зло.

— Ако внимаваше малко повече за бодовете си, сестричке — обади се сърдито Гуин и прекъсна размишленията ѝ, — те щяха да стават дребни и равномерни. Крайно време е да се махнеш от този прозорец. Не е прилично една принцеса да зяпа навън като някое любопитно селянче.

Иърин се обърна към по-възрастната си сестра и въздъхна примирено. Гуин не преставаше да ѝ намира недостатъци и да я поучава. Ала Иърин не ѝ се сърдеше, защото знаеше колко е нещастна младата жена.

Разбира се, бракът на Гуин беше сключен по династични съображения, но младият крал на Антрим беше спечелил сърцето ѝ много преди сватбата. За съжаление щастливата невеста разбра твърде късно, че рицарските добродетели на съпруга ѝ са стигнали само до брачния олтар. Сега, когато бременната му в петия месец жена се беше приютила в бащиния си дом, красивият, словоохотлив и очарователен Хейт необезпокояван удостояваше с вниманието си други жени. Гуин не се осмеляваше да се оплаче на баща си. Ейд щеше да ѝ се скара, че е ревнива, или — което беше още по-лошо — гневът му щеше да се стовари върху главата на неверния зет. За да бъде справедлива, Иърин призна, че в повечето случаи баща ѝ умееше да обуздава избухливия си нрав.

— Права си — отговори меко тя. — Поне когато шия, трябва да се опитам да не давам воля на мислите си. — Тя се усмихна на сестра си и усети дълбоката тъга, която беше превърнала веселото момиче в угрижена жена. — Ти винаги си била най-сръчна от всички ни. Помниш ли как мама се отчайваше от нашите бродерии, а не преставаше да хвали твоите?

Гуин отговори едва забележимо на усмивката ѝ, осъзнала, че не заслужава това мило отношение, след като цял ден е тормозила сестра си.

— Съжалявам, Иърин. Днес съм просто непоносима.

Девойката напусна мястото си до прозореца, отиде при сестра си и коленичи на пода пред краката ѝ. Сложи глава на коленете ѝ и я погледна в очите.

— Разбира се, че ти прощавам. Много добре знам, че бебето не ти дава мира.

— Сладката ми Иърин — прошепна Гуин и погледът ѝ се замъгли. Въпреки бременността си, тя беше красива жена. Макар да не беше съвършена като сестра си Иърин, тя се бе радвала на ухажванията на многобройни князе от всички части на страната. Затова и днешната нерадостна съдба ѝ причиняваше толкова горчивина.

Внезапно тя се засмя и погледна смутено малката си сестра.

— За бога, Иърин, не стой така! Аз се държа като някоя отвратителна стара вещица, а ти коленичиш пред мен. Всички знаят, че не бебето ме измъчва. Недостойният ми съпруг е този, който ме състарява без време.

— Гуин! — намеси се остро Брайд, най-голямата сестра. Тя беше пълна матрона на тридесет и пет години, майка на големи синове. — Не бива да говориш така за мъжа си. Той е твой господар и му дължиш почитание.

— Почитание! — Гуин смръщи презрително носле. — Ако имах поне малко разум, щях да се обърна към съвета на кралете и да помоля да разтрогнат този брак. Според закона имам право да задържа имуществото си, а това ще засегне болезнено благородния ми съпруг. Така ще изгуби поне половината пари, които обикновено прахосва на игралните маси.

— Гуин... — Този път укорът прозвуча меко. Говореше Биди, най-безличната между сестрите. Тясното ѝ лице беше в мишосив цвят. Само смарагдовозелените очи издаваха, че е член на рода. Въпреки това тя никога не губеше доброто си настроение и беше опазила уменията си да се радва на всяка дреболия. Обещана още от раждането си на църквата, тя беше напълно доволна от себе си. На дванадесет години встъпи в ордена си и оттогава се връщаше в къщи само по особени поводи. Тъй като днешното съвещание беше изключително важно, бащата пожела да присъства цялото семейство, а думата на Ард-Рий беше закон.

— Ако наистина се стигне до раздяла — продължи все така меко монахинята, — ти ще съжаляваш цял живот, защото все още обичаш мъжа си. Може би след раждането на детето всичко ще се обърне към добро. Не забравяй гордостта си, сестричке, и помни, че времето работи в твоя полза. Когато младежките бури отшумят, ти ще си останеш законна съпруга на Хейт и майка на наследниците му.

Иърин, която все още седеше в краката на сестра си, погледна в мекото лице на Биди и за кой ли път се възхити на проникателността ѝ. Въпреки че живееше в манастира, сестра ѝ в никакъв случай не беше невежа и далеч от житейските реалности, а притежаваше забележителен здрав разум. Гуин въздъхна.

— Съгласна съм, Биди. Никога няма да го напусна, защото съм достатъчно глупава да го обичам до полуда. Копнея за него, приемам с благодарност малките знаци на благоволенieto му, ридая и крещя, когато получа нови доказателства за изневерите му. Може би, след като родя бебето, ще успея да си възвърна сърцето му. — Тя се обърна отново към най-малката си сестра: — Вероятно днес те ядосвах само защото ти завиждам за мъдрото решение никога да не се омъжваш — и никога да не се влюбваш като глупачка. Би трябвало и ти да посветиш сърцето си на всемогъщия, както направи Биди. Но ако не можеш да се пребориш с родителите ни, поне не допускай някой смъртен да го стъпче с грубите си крака...

— Ама че глупости говориш! — прекъсна я подигравателно Брайд. — Сестра ни вече отдавна е минала възрастта за женитба. Да не искаш да продължи да размахва меча и да се бие с братята ни, докато всички в страната научат за неподходящото ѝ поведение и започнат да ѝ се подиграват! Тя е дъщеря на Ейд Финлейт и е длъжна да се омъжи,

както направихме всички ние, за да заздравя склучените от семейството съюзи и да осигури короните на баща ни и братята ни.

— Брайд, остави момичето на мира — укори я меко Биди.

— Не, няма! Татко се съобразява твърде много с чувствата й. Само че Клонтайърт беше просто факт от живота и Иърин трябва да го преживее.

Когато сестра й спомена Клонтайърт, Иърин внезапно си припомни с какво нетърпение беше чакала завръщането на родителите си. Трябваше да побърза, иначе нямаше да успее да говори с баща си, преди слугите да са приготвили банята му, а това означаваше, че ще може да се срещне с него едва късно вечерта. Тя скочи като ужилена, макар да знаеше, че неприличното й бързане щеше да доведе до нови укори от страна на Брайд. Сестра й непременно щеше да говори с майка им.

Слава богу, Брайд нямаше да остане още дълго с тях. Веднага след края на събранието тя щеше да се прибере в собствената си провинция заедно със съпруга и синовете си.

— Простете ми, сестрици — промърмори тя и се усмихна на дамите, които седяха около огъня, шиеха и разговаряха. Излезе навън тъкмо навреме, за да чуе как баща й обсъжда с майка й каква вечеря да поднесат на гостите.

Иърин не искаше майка й да я види, защото тъжният й поглед щеше да събуди в сърцето й ново чувство за вина. Съмняваше се, че някога ще бъде в състояние да прояви толкова доброта и търпение като Мейви. На лицето й се изписа меланхолична усмивка.

Иърин с право се гордееше с родителите си. Ейд Финлейт, високопоставеният крал на Ейре, беше господар на множество понископоставени ирландски крале, които не преставаха да се карат помежду си. Той беше известен с воинската си смелост и беше успял да ги обедини като никой друг крал преди него. Въпреки това си оставаше мил баща и съпруг. Когато го мъчеха грижи, както беше днес, винаги търсеше компанията на своята Мейви, която го развеселяваше с мекия си смях и забавните истории за съперничеството между жените в Грианан.

За да не се срещне с двамата си родители, Иърин се скри зад слънчевата къща и зачака, облежната на едно костеливо старо дърво. Баща й щеше да мине оттук, за да се прибере в красивата си

резиденция. Докато чакаше, тя хапеше замислено устните си. Трябваше да подбере много внимателно всяка отделна дума, която щеше да му каже, за да не му позволи да забележи парещата жажда за отмъщение, която изпълваше сърцето ѝ.

Леко шумолене в тревата я предупреди за идването на Ард-Рий. Тя изскочи иззад дървото и се изправи пред него.

— Татко!

Ейд повдигна червенокосата си глава, прошарена със сиви кичури, и отговори на усмивката ѝ.

— Много мило, че си дошла да споделиш тревогите на един уморен старец, скъпа дъще. Какво те води при мен?

Двамата се прегърнаха и Иърин обясни:

— Искам да повървя малко с теб, татко.

Мъжът повдигна вежди и в погледа му се изписа съмнение. Двамата продължиха пътя си в мълчание, прекъснато най-после от бащата:

— Нима не си дошла с намерението да ме обсипеш с въпроси?

— Много ми се иска да узная какво е решил съветът — призна с усмивка Иърин.

Ейд я огледа внимателно. Най-малкото от десетте му деца беше необикновено красиво същество. Очите на Иърин отразяваха зелената красота и силата на родната страна. Абаносовочерната ѝ коса, блеснала на слънцето, обкръжаваше фино изрисувано лице с нежна розова кожа. Ала не само външността ѝ изпълваше бащиното сърце с гордост. Иърин се отличаваше с остър ум. Тя разбираше много от политика, четеше повече от братята си и имаше прекрасен почерк. Освен това гласът ѝ беше мелодичен също като този на Биди, а свиренето ѝ на арфа беше дори по-добро от това на сестра ѝ.

Освен това Иърин умееше да върти меча не по-лошо от всеки млад воин. Макар че синовете му открито показваха недоволството си, той позволи на дъщеря си да се обучава при най-добрите учители по фехтовка. Принуди момчетата да млъкнат със забележката, че трябва още доста да поработят над себе си, за да победят сестра си. След като тя беше в състояние да ги накара да паднат на колене, как щяха да се справят с непобедимите норвежци?

Все пак въпросът на Иърин накара Ейд да смръщи чело. Откакто дъщеря му се бе върнала от разрушения Клонтайърт заедно с

обезумелия си братовчед Грегъри, той не беше престанал да я наблюдава.

Норвежците бяха опустошили напълно Клонтайърт и бяха заробили жителите му. Иърин и Грегъри се бяха промъквали през прах и пепел и бяха успели да се измъкнат през стари подземни ходове. Ейд беше изпратил племенника си при монасите в Армаж. Благодарение на вътрешните си сили дъщеря му бе успяла да се съвземе от тежкото преживяване, но омразата срещу враговете продължаваше да тлее в сърцето ѝ.

Ейд беше умен мъж и знаеше, че омразата може да подтикне човека към отчаяни действия. Едно такова чувство не се забравяше лесно, затова човек не бива да го поддържа в сърцето си и да действа, тласкан от страстта си, без да се допита до разума. Иначе го грози голяма опасност.

Досега той напразно се беше опитвал да обясни това на дъщеря си. Беше изненадан и смутен, че дълбоката ѝ омраза е предизвикана от лични причини. Бриджит бе загинала от собствената си ръка, мъжът ѝ Брайън беше паднал на бойното поле. Нападението беше предприето от войските на Олаф Белия, който се отличаваше с милосърдие въпреки ужасяващата си слава. Не позволяваше на хората си да убиват жени и деца и наказваше всяка безсмислена смърт на смел воин. Победените ставаха роби. Ала това съответстваше на повелите на времето, а и не всички роби водеха жалък, достоен за съжаление живот. Говореше се, че васалите на норвежкия вълк получават много по-добра храна от някои принцове, а през зимата са облечени в топла вълна.

Ейд въздъхна и вдигна рамене.

— Реши се да подкрепим датчаните, защото те се заклеха да се молят на Свети Патрик и ни обещаха да го почетат с големи богатства. Радвам се на това решение, защото вярвам, че те ще победят. Сега те са обединени и са много по-силни от преди.

Иърин сведе очи, за да не позволи на баща си да види припламналата в тях дива радост. Все пак усмивката ѝ не убягна от вниманието му. Гласът му прозвуча остро:

— Не бива да придаваш твърде голямо значение на това решение. Самите ние няма да вдигнем оръжие срещу норвежците. Всички викинги са варвари и убийци, все едно какво име носят. Освен

това знам, че въпреки днешното решение, някои ирландски племена ще се бият срещу датчаните. Бих посрещнал с радост едно поражение на норвежците, но това означава само да попаднем от едно гнездо на стършели в друго. Викингът ще остане тук, а аз не отдавам значение на произхода му. През следващите години трябва да се вгледаме по-внимателно в пришълците, за да определим кои са наши врагове и кои не.

Иърин кимна, макар че в момента не се интересуваше особено от умните слова на баща си. Тя се извърна настрана, за да не може той да отгатне мислите ѝ. Защото помнеше викингския вълк също така отчетливо, както и кървавата сеч в Клонтайърт...

След онази страшна битка тя и Грегъри бяха избягали на един малък хълм над града. За да не пици, момичето притискаше с ръка устата си и гледаше как викингските воители изнасилват лейди Мойра, жената на един от приближените на чичо ѝ Брайън. Тогава видя и него, приличен на бог на слънцето, възседнал черен като нощта кон, много по-грамаден от хората си. Гласът му изплющя като гръмотевица, когато им заповяда да спрат и ги обвини в жестоко отношение към жената. Попита ги каква полза ще имат от полумъртви роби. Божичко, как го мразеше Иърин...

Тя разбираше разсъжденията на баща си. Не, норвежкият вълк не беше убил леля ѝ, нито беше изнасилвал бедната лейди Мойра. Обаче той беше новият владетел на Клонтайърт и ирландските ѝ сънародници бяха роби на един варварин и езичник.

В онзи страшен ден Иърин се беше заклела във всичко свято да отмъсти за чичо си, леля си и Мойра. И сега гореше от желание Вълка да намери смъртта си, а неговата вълчица да стане робиня — онази красива руса жена, която яздеше плътно до него, стиснала в ръка окървавен меч. Той я гледаше и се усмихваше, а леденостудените сини очи бяха придобили почти човешки израз...

Човешки! За Иърин Вълка от Норвегия Олаф Белия беше дивак и варварин, животно. Сега всичко беше ясно. Ако ирландците и датчаните се обединяха срещу норвежците, той със сигурност щеше да умре.

Тя се опита да приглуши възбудата в гласа си.

— Както ми каза Фенен Мак Кормак, войските ще се съберат край езерото Карлингфорд. Освен това спомена, че ти също ще отидеш

там, за да присъстваш на битката. Ще ми позволиш ли да те придружа, татко?

— Защо? Една жадна за кръв жена не е приятна нито на Бога, нито на хората. Би следвало да те изпратя при Биди, за да пречисти душата ти.

— О, татко, знам, че ти също се отвращаваш от онези езичници — възпротиви се Иърин. — Колко пъти съм те чувала да ги проклинаш. Питам се само защо не позволи на омразата да вземе връх. Така поне щеше да си отмъстиш за...

— Спри, дъще! — прекъсна я остро Ейд. — Аз съм Ард-Рий, кралят на кралете, и не мога да си позволя да поведе хората си в една безсмислена война, за да удовлетвори личната си омраза. Все още ме боли за смъртта на чичо ти и ще си отдъхна от все сърце, ако норвежците претърпят поражение на бойното поле. Смятам обаче, че е по-добре датчаните да извършат онова, което аз не мога.

— Разбирам те, татко. Но имам други причини да те придружа.

— Така ли? И какви са те?

Не й беше приятно да лъже баща си. От друга страна обаче, не можеше да му обясни какъв ужас беше изживяла в Клонтайърт. Мое отмъщението, беше казал Господ Бог с устата на Свети Патрик. Човекът нямаше право да отмъщава. Само че сърцето на Иърин крещеше за отмъщение. Тя се усмихна и вдигна глава.

— Не съм жадна за кръв, татко. Става въпрос за... — Тя млькна и се изчерви. — ... за Фенен Мак Кормак. Той ме ухажва много упорито. Все още не знам как да приема благосклонността му, но ако ми позволиш да прекарам известно време в компанията му...

Ейд заинтересовано вдигна вежди.

— Фенен Мак Кормак? Той е добър мъж и смел воин, който предпочита да повика на помощ разума, вместо юмруците. Радвам се, дъще.

— Значи ми позволяваш да те придружа?

— Не съм много сигурен. Може да стане опасно. Ще трябва да изпратим отряд, който да проследи на кого ще се усмихне победата. Примирието гарантира живота на мъжете, но не...

— Татко! — прекъсна го сърдито Иърин. Не биваше да му позволява да се измъкне, особено след като бе посрещнал с одобрение привързаността й към младия крал Фенен. — Старият друид Мергуин

има колиба близо до езерото Карлингфорд. Там ще бъда на сигурно място, докато ти се срещнеш с датчаните.

Ейд вдигна рамене. Той беше християнин, но не хранеше омраза към малкото останали друиди, които продължаваха да изповядват старата вяра. Освен това обичаше Мергуин и често му беше поверявал Иърин. В колибата, обкръжена от гъста гора, дъщеря му щеше да бъде в безопасност. Все пак той не искаше да изпълни веднага прищявката ѝ. Първо трябва да я накара да се позамисли малко върху някои изконни женски добродетели, каквито бяха съзнанието за дълг и послушанието.

— Ще поговоря с майка ти и утре ще ти съобщя решението си. Тази вечер ти позволявам да седнеш до младия крал, който е завоювал благоразположението ти, но после поговори със сестра си Биди, която винаги е упражнявала благотворно влияние върху душата ти.

Иърин послушно склони глава, скривайки радостта си. Вече знаеше, че е победила.

— Да, татко. — Тя му подаде челото си за целувка и проследи с поглед отдалечаването му.

ВТОРА ГЛАВА

В богато надиплена бяла роба, с огнени очи на мършавото лице, друидът Мергуин представляваше внушителна гледка. Дългата му коса се сливаше с гъстата сива брада, стигаща до коленете. Твърдеше се, че е син на друидска жрица и норвежки майстор на руни, който дошъл в Ирландия в края на миналото столетие с първите викинги, тръгнали да завладяват острова.

Мергуин никога не говореше за произхода си, но каквито и тайни да криеше миналото му, никой не се съмняваше във всеобхватните му знания и магическите сили, с които се беше сдобил благодарение на бащината и майчината си религия. В колибата му гореше синкав огън. Над огнището висеше голямо гърне, в което друидът приготвяше известните си отвари, предназначени за различни цели. Не бяха малко момичетата, които на църковните празници стояха на колене в параклиса, но после отиваха при стария друид и се молеха за любовно биле, с което да завладеят сърцето на някой воин.

Много хора се кръстеха и призоваваха Светата дева, когато минаваха покрай усамотеното му жилище, защото го смятаха за луд. Други го наричаха зъл магьосник и настояваха за сурово наказание. Ала щом срещнеха острия поглед на тъмните му очи, млъкваха уплашено. Така друидът живееше необезпокояван в горската си колиба и посрещаше с радост всички, които го посещаваха.

Мергуин обичаше и уважаваше Ейд Финлейт. В лицето на Ард-Рий от Тара той бе разпознал безпогрешно справедливия, надарен с необикновени качества мъж, които предпочиташе да преговаря с постоянно каращите се крале, вместо да се впуска в безсмислени битки. Но повече от всичко жрецът обичаше най-младата принцеса. Бащата беше довел Иърин при него, още когато тя беше дете. Монасите и свещениците вече я бяха запознали с учението на Христос, но от стария друид Иърин узна всичко за своята душа и за света наоколо. Той я научи да се отнася с почит към животните и растенията,

да чете по знаците на небето, да предсказва буря и слънчево време, да лекува с билки човешките страдания.

Този ден Иърин го посети, придружена от младия крал на Конаут, Фенен Мак Кормак. Мергуин тръгна да ги посрещне, усещайки в сърцето си странна потиснатост. Тъмна сянка беше паднала върху слънцето. Той проследи как младият мъж вдигна принцесата от седлото и разбра, че сянката е била хвърлена от Фенен.

Иърин се смееше весело. Очевидно тя се наслаждаваше на компанията на красивия си придружител и Мергуин се нарече оглупял старец. Мак Кормак беше всеобщо уважаван, умен и добър крал и надали имаше друг по-подходящ за съпруг на кралската дъщеря. Трябва отново да прочета знаците, реши старият друид.

— Иърин Мак Ейд! Фенен Мак Кормак! — провикна се той и се поклони. — Поздравявам ви с добре дошли! Какво ви води насам? — Естествено той знаеше. Цялата страна знаеше, че силите на викингите се събират край Карлингфорд Лох. Той вече усещаше треперенето на земята, а вятърът му беше разказал за кръвта, която скоро щеше да напои земята.

— Ще има битка — отговори Фенен и за миг откъсна очи от принцесата, за да погледне друида. — Аз съм един от пратениците, които придружават Ард-Рий. Ще проследим хода на сражението и ще получим от победителите полагащото ни се злато и сребро, обещано на Свети Патрик. Не се съмнявам, че ще победят датчаните.

Мергуин кимна учтиво на младия крал, макар тайно в себе си да го нарече глупак. И датчаните, и норвежците бяха нашественици, алчни да завладеят богатствата на чуждата земя. И едните, и другите щяха да идват отново и отново. Ирландските пратеници щяха да имат голям късмет, ако се отървяха живи.

— Ейд Финлейт, Мелсихлейн и аз ще приемем дара на победителите и ще се върнем тук, за да вземем лейди Иърин. Засега я поверявам на вас, старче.

Мергуин се скова. Не беше нужно този млад петел да му напомня къде е дългът му. Гласът му прозвуча хладно:

— В моята колиба дъщерята на Ейд Финлейт винаги е била на сигурно място.

Ала Фенен не забеляза хладината на Мергуин, защото имаше очи само за Иърин. Снощи, в голямата зала за съвещания, двамата не бяха

успели да останат насаме нито за миг. Беше му много неприятно да стои и да гледа как мъжете, без разлика стари или млади, се тълпяха около нея със замъглени от страст лица.

— Оставете ме за малко сам с принцесата, човече — проговори нетърпеливо той. — После ще я предоставя на грижите ви.

Старецът едва беше успял да се отдалечи, когато Фенен грабна ръката на Иърин.

— Нека се поразходим малко из гората — помоли горещо той.

Иърин вдигна вежди и хвърли многозначителен поглед към Мергуин. Друидът неволно се усмихна. Той познаваше своята повереница по-добре от всички останали. Разбира се, че младият, добре сложен мъж ѝ харесваше. Все пак той знаеше едно — въпреки че бе дошла дотук сама със своя обожател и очевидно се бе постарала да го очарова още повече, тя нямаше да си позволи нищо непочтено, нито щеше да му даде някакво обещание за бъдещето.

Докато водеше принцесата по тясната пътека, която се виеше между дърветата, младият крал проклинаше своя повелител. Иърин беше навършила двадесет години и той я обичаше толкова отдавна. Сестрите ѝ се бяха омъжили още на шестнайсет, но когато Фенен започна да ухажва Иърин, Ейд не го поощри. Освен това отпращаше всички кандидати с уговорката, че ще омъжи най-малката си дъщеря само когато е уверен в желанията на сърцето ѝ.

Красивият Фенен Мак Кормак, който можеше да има всяка жена, която пожелаеше, беше запленил от младата принцеса. Вярно, тя беше дръзка и жизнена и сигурно щеше да му коства много усилия да я опитоми. Но той искаше точно това. Разбира се, щеше да го стори меко и с много любов.

Иърин също мислеше за възможна женитба, но когато отговори на настойчивия поглед на тъмните му очи, усмивката ѝ беше принудена. Тя харесваше Фенен, но след ужаса, преживян в Клонтайърт, ценеше свободата си повече от всичко. Девојката въздъхна тихо. Един ден щеше да се омъжи, но сега най-важното беше да види поражението на норвежците.

— О, Иърин, защо ви доставя такова удоволствие да ме измъчвате?

Младото момиче погледна смутено Фенен, прочете в очите му гореща любов и усети мъчителни угризения на съвестта.

— Не съм искала да ви причиня болка...

— Тогава нека се сгодим. Аз ще поговоря с баща ви и...

— Моля ви, Фенен, недейте! Вие означавате много за мен, но ви умолявам да не настоявате. Дайте ми време да ви опозная по-добре. Така може би ще се науча да ви обичам.

Колко време трябваше да чака! Поддавайки се на внезапен импулс, той я грабна в обятията си.

— Дайте ми поне една целувка, за да знам какво щастие ме очаква!

— Е, добре, една целувка — прошепна засрамено тя. Желанието му я поласка.

Треперещ от вълнение, Фенен докосна устните на Иърин със своите, плъзна ръка по гърба ѝ, а другата му ръка обхвана тила ѝ. Беше ѝ приятно да усети силните му ръце, целувката също ѝ хареса, макар да не събуди в тялото ѝ онова радостно очакване, което си беше представляла. Върхът на езика му се плъзна по затворените ѝ устни и меко се опита да си проправи път навътре. Любопитна да види какво ще стане, Иърин се поддаде на желанието му и езикът му заигра с нейния. Това също не ѝ беше неприятно.

Ала когато мъжът я притисна с все сила до себе си, в сърцето ѝ пропълзя дива паника. Пред духовния ѝ взор изникна страшната гледка на опожарения Клонтайърт. Викингите се нахвърлиха като глутница вълци върху беззащитната лейди Мойра и тя чу отчаяните ѝ писъци. Отблъсна Фенен и му залепи оглушителна плесница.

— Казахте само една целувка, милорд! А сега злоупотребявате със съгласието ми! Не забравяйте, че татко ме повери на вас, разчитайки на вашата почтеност!

Фенен гневно потърка бузата си, разбрал, че е отишъл твърде далеч.

— Простете, милейди — извини се съкрушено той, макар че в сърцето му бушуваше дива ярост. Един ден Иърин щеше да стане негова и тогава щеше да я научи на всички удоволствия на любовта. В целувката ѝ беше усетил дремеща чувственост, която тя очевидно не осъзнаваше. Отсега нататък щеше да се утешава с увереността, че търпението му ще бъде възнаградено.

— О, Фенен, съжалявам, че ви ударих. — Иърин отново бе завладяна от чувство на вина. Тя се наслаждаваше на близостта му —

докато не си припомни жестокостта на норвежците. За нейно облекчение младият мъж отговори на усмивката ѝ и тя се зарадва на властта, която имаше върху този красив, желан от всички жени воин. — Време е да се върнем при Мергуин. Много ми се иска да знам каква съдба очаква викингите в утрешната битка. Татко е убеден в поражението им.

Фенен кимна. Улови отново ръката ѝ и почтително я поведе към колибата.

— Датчаните са силни и ни обещаха големи богатства.

Друидът ги очакваше пред вратата.

— Дневната светлина угасва бързо, кралю на Конаут — проговори хладно той, подчертавайки всяка дума.

Фенен не му обърна внимание.

— Пазете се, скъпа моя принцесо. Скоро ще се видим отново.

— Бог да е с вас, милорд. — Тя направи прелестен реверанс и се усмихна сладко, когато момъкът сведе глава над ръката ѝ.

Само Мергуин видя дръзките искри в зелените ѝ очи, прикрити от полуспуснатите мигли, и едва не избухна в смях. Само не си мислете, че вече сте омаяли Иърин, млади господарю, каза си той. Фенен сложи в ръката му скъпоценно платно, извезано лично от лейди Мейви, което кралската двойка му пращаше като подарък, после гъвкаво се метна на коня си.

Иърин му махна с ръка и го изчака да се скрие зад дърветата, след което с усмивка се обърна към Мергуин:

— Е, какво мислите за Фенен? Не е ли самохвалко като повечето мъже?

Друидът развеселено вдигна вежди.

— Защо се подигравате с краля на Конаут? А аз си мислех, че сте ми довели годеника си.

Девојката въздъхна и влезе в хижата. Старецът я последва.

— Не, Мергуин, не му се подигравам. Той е добър човек и справедлив крал, само че... не знам какво ми става. Причината е в мен. Знам, че разочаровам родителите си и гневя сестрите си, но нямам ни най-малко желание да се омъжа.

— Защо не встъпите в някой орден като сестра си Биди? — предложи мрачно той.

— О, не! — Иърин избухна в смях и се приближи към стария си приятел и учител. — Не мога да обичам сляпо бога на Биди...

— Нито пък можете да угасите омразата в сърцето си — довърши тихо той.

Иърин сви рамене и се запъти към огнището, за да стопли ръцете си.

— Видях как един град стана на прах и пепел. Братовчед ми полудя, трупове на чичо и леля бяха хвърлени за храна на лешоядите — и досега не са отмъстени. Нима ви учудва, че омразата ме придружава ден и нощ?

Мергуин приседна на един стол и посегна към хаванчето, в което чукаше смес от корени.

— Баща ви не можеше да отмъсти за Клонтайърт, Иърин. Ирландските крале вечно спорят и се бият помежду си, а и по онова време норвежците бяха по-силни от всякога. Те са силни и сега. Ейд е загрижен преди всичко за сигурността на Тара и запазването на законите на Брехона. Той не може да изложи резиденцията си на опасност — макар че има всички основания да си отмъсти. Брат му падна в бой срещу датчаните, баща му беше убит от един разбунтуван ирландски крал. Наистина ли искате да тръгне на бой и да рискува постигнатото с толкова усилия единство?

— А какво да правя аз? Да се омъжа за Фенен Мак Кормак, да стана покорна съпруга и да се обръщам настрана, когато чужди войски опустошават страната ми?

Няма да се омъжите за сина на Мак Кормак, помисли си уверено Мергуин, но не го изказа на глас. Сведе глава над корените си и отвърна:

— Е, можехте да имате и по-лоша участ.

— Или по-добра!

Всъщност би трябвало да я предупредя, че младият крал е обкръжен от тъмна аура, замисли се старият друид. Тя означава болка или страдание — но за кого? За Фенен или за принцесата, която той желае?

— Не мога да се омъжа, да раждам деца и да гледам как мъжете седят със скръстени ръце, докато викингите разрушават страната ни! — прибави възбудено Иърин.

Мергуин я погледна право в искрящите смарагдовозелени очи.

— Викингите ще идват тук и по времето на вашите деца и внуци — отговори с непроницаемо лице той.

— А ние ще си седим бездейни като жертвени агънца! Нима младите крале на провинциите няма да се включат в битките?

— Няма да има само битки — отговори все така безизразно друидът. — Никой не е казал, че натрапниците ще се смеят последни.

Иърин пое дълбоко дъх. На масичката беше оставена торбичка от тънка сърнешка кожа. В нея бяха руните на Мергуин, изкусно издялани камъчета с изписани върху тях писмена.

Поддавайки се на някакъв внезапен импулс, тя грабна торбичката и изсипа съдържанието ѝ на масата.

— Хвърлете руните за мен! Трябва да ми предскажете бъдещето!

— Не! — възпротиви се с остър глас той.

Иърин коленичи пред стареца, но в този жест нямаше и следа от покорство. Брадичката ѝ беше гордо вдигната.

— Тогава ще го направя сама. Снощи, по време на вечерята, новият поет на баща ми разказа историята за дъщерята на Мелсихлейн. Заедно с още петнайсет момичета тя заложила капан на норвежеца Тургайс и го проболо с камата си. Една слаба жена е успяла да освободи ирландците от езичника, Мергуин! А когато викингите влязоха в Клонтайърт, видях в редиците им жена-воин. Точно това възнамерявам да сторя и аз, драги ми друиде. Може би нашествениците ще опустошават родината ми и през следващите десетилетия, но аз ще се боря срещу тях. И когато умра, неприятелят ще умре заедно с мен. Ето, с тази съдба мога да живея.

— Глупаво момиче! — Мергуин скочи на крака и святкащите му очи потъмняха. — Защо искате да разкъсате сърцето на баща си и да докарате майка си до отчаяние?

— Много мъже падат на бойното поле. А аз мога да си служа с меч по-добре от повечето воители. Гневът на братята ми расте с всеки изминал ден, защото непрекъснато ги побеждавам...

— Спри! — Жрецът вдигна ръце и широките ръкави на робата се разлюляха. — Ще хвърля руните за вас, Иърин, но само за да ви убедя, че мечтите ви са неосъществими.

Девојката се засмя и в очите ѝ се изписа дълбока привързаност към стария човек. Тя тържествува, защото е постигнала целта си, каза си развеселено Мергуин.

— Много ви благодаря — прошепна тихо тя.

— Много се надявам руните да покажат една почтена съпруга и майка на безброй деца, която с готовност изпълнява задълженията си — промърмори той.

Малко по-късно двамата седяха един срещу друг на масата. Навън вече се смрачаваше. Стаята беше осветена само от огъня и една скъпоценна свещ.

Мергуин разстла върху масата ленена покривка и хвърли руните върху нея със знаците надолу.

— Докоснете три камъка, Иърин — нареди строго той. Младото момиче се подчини и старецът обърна първата руна. Туриаз, камъкът на Тор. Той означаваше, че Иърин трябва да бъде кротка, да наблюдава внимателно света около себе си и да не се хвърля с главата надолу в пропастта. Без да каже дума, жрецът обърна и втория камък. Хергалез, предвестник на страшни трагедии и дълбоки вълнения, камък на боговете. Съдба, която човекът не можеше да отклони, съдба, подобна на мощна морска вълна, на безкрайния поток викингски натрапници... Все още безмълвен, друидът обърна и третия камък. Празна руна.

Погледът му се помрачи и в душата на Иърин се надигна страшно предчувствие.

— Кажете ми какво виждате, Мергуин!

Жрецът не пожела да ѝ отговори. Празната руна беше необяснима, но за викингите тя означаваше руната на Один. Можеше да означава смърт, но и ново начало, възраждане. Тъй като беше дошла след Хергалез, тя беше указание за опасни препятствия, които щяха да изникнат на пътя на Иърин. Принцесата трябваше да приеме промяната, която неизбежно щеше да дойде. Тогава щеше да живее дълго и да намери щастие. Ала пътят към тази цел беше дълъг и труден.

За да се съсредоточи, старецът затвори очи. Пръстите му милваха хладните камъни, той се задълбочи в символите. Видя Иърин, облечена в рицарска броня, въоръжена с меч, точно както го беше заплашила, усети болката от наказанието, което я очакваше. Един мъж щеше да я накаже, но това не беше Фенен. Този мъж блестеше, целият от злато, обкръжен от ярък ореол, мощен и опасен, но аурата, която го заобикаляше, не идваше от силите на злато. Този мъж излъчваше сила и решителност. Руните нашепваха, че пътят на Иърин неизбежно ще се

пресече с неговия. Потънал в мисли, Мергуин чу вълчи вой. Високо вдигнат щандарт носеше и образа на Вълка — викингски щандарт.

— Мергуин! — настоя тихо Иърин и жрецът отвори очи.

— Виждам точно това, което подобава на дъщерята на Ейд. Ще дарите живот на много деца и ще доживеете до дълбока старост.

— Вие ме лъжете, Мергуин! — обвини го сърдито тя.

Мергуин се надигна.

— Не ви лъжа. Аз съм само един уморен старик, който сега ще вечеря и ще легне да спи. — Ръцете му нервно засъбираха камъните.

Макар и неохотно, Иърин също се изправи и го последва към огнището. Острият му тон не можеше да промени нищо в чувствата ѝ.

— Старик значи! Дори когато надживеете всички дървета в тази гора, пак няма да сте стар. О, как вкусно мирише тази яхния! Сигурна съм, че сте я сложил на огъня още сутринта. Хайде да хапнем, а после ще ви разкажа най-новите клюки от Тара. — Тя вдигна капака на гърнето, взе един черпак и напълни две дървени купи. — В чантата на седлото ми е скрита една бутилка от най-доброто вино на Елзас. Купих го от един търговец, който донесе на мама цели топове коприни. Сигурно е доста силно. Може и да се напием.

Друидът остави купата си на масата.

— Аз не, иначе ще изтръгнете от устата ми тайни, които бих предпочел да запазя за себе си.

Очите на девойката потъмняха и тя отговори с достойнство:

— Никога не съм имала намерение да ви надхитря, друиде. — Тя тръгна към вратата, за да вземе виното, но се спря и отново се обърна към него: — И изобщо не ме е грижа какво казват руните ви, Мергуин, защото съм твърдо решена да взема съдбата си в свои ръце.

ТРЕТА ГЛАВА

Опрял ръце на хълбоците си, той стоеше край един чворест ясен и се взираше в настъпващия мрак. Червената му мантия с извезана вълча глава се вееше гордо, вятърът пилееше русата му коса и тя падаше по челото. Мъжът не отместваше поглед от Карлингфорд Лох. На другия бряг на езерото лагеруваха датчаните. Тази нощ се бяха събрали хиляди, защото на разсъмване щеше да започне битката.

Олаф потръпна от студ. Враговете бяха хитри и умееха да се бият. Оръжието, което той носеше подобно на повечето ирландски крале, също беше изработено от сръчните ръце на датски майстори. Утре трябваше да се пребори с тяхната хитрост.

Не. Той беше норвежки принц и търсеше повече от кървавите битки и военната плячка. Още докато беше дете, седеше в краката на разказвачите през дългите студени нощи и мечтаеше за зеления остров. Тъй като беше по-млад син, не можеше да наследи кралското достойнство на бащата и трябваше сам да определи съдбата си. Помнеше чичо си Тургайс, който някога владееше голяма част от Ирландия, от реката Лифей до Дъблин, помнеше решителността му да съгради в тази страна езическо кралство. Ала ирландският народ държеше на своя собствен бог.

Аз ще завладеем тази страна и ще живея заедно с нейните жители, каза си внезапно Олаф. Не ме е грижа на кой бог се молят. Пред духовния му взор изникна великолепият нов народ, който щеше да обедини силата и архитектурните таланти на викингите и отличните закони и знанията на ирландците. Само норвежецът, който стане ирландец, ще оцелее.

Олаф въздъхна. Глупави мисли за воин, заплашен от поражение...

Засега няма да завладее нищо. Той беше само един от многото пълководци, които на разсъмване щяха да поведат войската на бой срещу датчаните. Все пак той можеше да мечтае за свое кралство — тук, в Ирландия.

Някой сложи ръка на рамото му. Мъжът не трепна, нито посегна към меча си, защото познаваше докосването. Той се обърна бавно към любимата си Гренилда, висока, смела жена, която се биеше наравно с мъжете. Красотата ѝ беше единствена по рода си и владееше сърцето и душата му. Младата жена вдигна златните си вежди.

— Няма ли да си легнеш, Вълко мой? Не бих искала да видя как утре падаш от коня, изтощен след дългата, безсънна нощ...

Олаф се засмя и я привлече към себе си.

— Наистина ли искаш да спя, мила моя варварко? Или нещо друго ти се върти в главата?

Усмивката ѝ го омагьосваше. Беше я срещнал, когато две викингски войски влязоха едновременно в едно село. След победата двамата водачи се втурнаха в галоп един срещу друг и през смях сведоха мечовете си. Оттогава яздеха заедно, любовна двойка, която търсеше приключения. Тя беше познавала и друга мъже, във вените ѝ не течеше кралска кръв. Но докато другите воители се женеха за принцеси, които живеяха на сигурно място в далечната родина, Олаф определи Гренилда за своя постоянна спътница, която делеше с него добро и зло. Никоя друга жена не можеше да се мери с красотата и ума ѝ.

Тя го освободи завинаги от напора да изнасилва невинни жени при нападенията над селата. Вече нямаше нужда да взема насила плачещи жертви, защото всяка нощ можеше да държи в обятията си това божествено създание. Разбира се, не можеше да откаже това удоволствие на хората си, защото жените се смятаха за част от плячката. Ала беше въвел строги правила и все по-често викингите му оставаха със своите ирландки, без да ги смятат за робини.

Олаф целуна Гренилда и тя с готовност отвори устните си. Езиците им горещо се търсеха, разпалвайки желанието им.

— Хайде да си легнем — прошепна дрезгаво мъжът.

Щом влязоха в палатката, Гренилда свали мантията му, туниката, високите гамаши от груба кожа. Бурната радост, с която придружаваше всяко свое движение, накара кръвта му да закипи още по-силно.

Когато застана гол пред нея, погледът ѝ се впи с любов в силното му тяло. Дъхът ѝ се ускори, тя пристъпи по-близо и върхът на езика ѝ докосна един белег върху бронзовите му гърди, покрити с тъмноруси косъмчета. Олаф нетърпеливо издърпа туниката през главата ѝ,

притисна я до себе си и я хвърли на леглото. Жадният му поглед обходи млечнобелите гърди с щръкнали розови връхчета, които издаваха обзелата я възбуда. Устните им отново се намериха, после той покри цялото тяло на Гренилда с огнени целувки, наслади се на задавените ѝ стонове, обещаващи неизказано блаженство.

Двамата се съединиха, горещите му устни отново завладяха нейните, пръстите му се впиха в разпиляната ѝ златна коса. Тя беше силна, неговата любима, и все пак излъчваше неустоима женственост. Гренилда отговори без задръжки на страстта му, обви с крака хълбоците му, с готовност се подчини на мъжката му сила.

По-късно Олаф лежеше до любимата си и милваше тръпнещото ѝ тяло. Колко красива и съвършена беше тя — и колко много означаваше за него. Ненаситна любовница и безстрашен боец, съединени в едно лице — имаше ли нещо по-хубаво на света...

Тя се сгуши доволно в него и двамата потънаха в дълбок сън.

Понесен във вихъра на кошмара, Олаф видя виещи се змии, оплезили отровните си езици. Той грабна меча си и се опита да ги отпъди, но влечугите ставаха все повече и повече, а зад тях ехтяха смразяващи викове... Той се събуди, окъпан в пот, треперещ с цялото си тяло. Огледа се като подгонен дивеч, но в палатката му нямаше никой. Само Гренилда спеше тихо, скрита под кожените завивки. Тя се стресна от движението му и също се надигна.

— Какво ти е, любими? Вълкът, който устоява и в най-страшните битки, сега се е разтреперил като дете от някакъв си кошмар! Разкажи ми какво сънува и аз ще прогоня всички сенки на миналото.

Мъжът се взря като хипнотизиран в сапфиреносините ѝ очи, осветени от бледия сърп на луната. В сърцето му пропълзя леден страх.

— Утре няма да участваш в сражението.

Жената възмутено отговори на погледа му.

— Аз се бия по-добре от повечето мъже — изсъска презрително тя. — Освен това съм господарка на себе си. Ще размахвам меча си винаги, когато искам.

— Ти не си господарка на самата себе си — отговори ядно Олаф. — Ти си моя спътница и ще правиш онова, което аз казвам!

Гренилда се поколеба, смаяна от неочаквания гняв, който бе пламнал в очите му. Дали да му напомни, че беше завоювала

уважението на воините му, макар да беше само жена? Не, по-добре не. Тя го обичаше, затова реши да отстъпи, а после да направи онова, което смяташе за правилно. Притисна се до него и нежно прошепна:

— Както желаяш, Вълко мой. — После се прозя, сложи ръка на гърдите му и се престори, че заспива.

Скоро Олаф потъна в дълбок сън, предизвикан от нервното изтощение, но Гренилда дълго не можа да заспи. Устните ѝ дълго шепнаха гореща молитва към добрия бог Тор, умолявайки го да запази живота на любимия ѝ.

Битката при Карлингфорд Лох беше една от най-кървавите, водили се някога на смарагдовозеления остров. Късно следобед, обкръжен от безброй трупове, Олаф призна поражението си.

Кръв заливаше цялото му тяло, смесваше се с потта, която се стичаше в очите му и замъгляваше погледа му. Веднъж бе успял да се спаси от сигурна смърт само поради ужасяващия крясък на нападателя.

Ръката му, свикнала с верния меч, тежеше като олово. Духът му се противеше на кръвта и насилието, въпреки че беше свикнал с кървавите битки. Гадеше му се от миризмата на смъртта, която беше навсякъде. Цялото бойно поле беше осеяно с труповете на норвежки крале и принцове. Той още не знаеше, че е един от малкото оцелели пълководци с кралска кръв. Знаеше само едно — трябваше незабавно да отстъпи и да събере воините си, за да спаси живота им. Отстъплението щеше да бъде безразборно. Оцелелите щяха да бягат един през друг и да се крият и щеше да му бъде много трудно да ги събере отново.

Олаф вдигна ръце и даде знак за отстъпление. Днес датчаните щяха да завладеят Дъблин. Но някой ден той щеше да им отмъсти.

Той се приведе светкавично, за да избегне датската бойна брадва и масивното оръжие се заби в земята. Възползва се от удобния момент, за да повали врага си, после се огледа и видя изчезващите между дърветата норвежки воители.

Прекося с големи крачки бойното поле, за да се скрие при тях в горичката, и откри Гренилда, която продължаваше да се съпротивлява ожесточено срещу връхлитащите от всички страни датчани. Тя се

движеше с неосъзната грация, вдигаше и спускаше меча и отразяваше всеки удар на противниците си. В сърцето му нахлу луд гняв. Тя беше посмяла да престъпи заповедта му! В следващия миг бе обзет от безименен страх, защото си припомни нощния кошмар. Отровните змии бяха датчаните...

Той я повика и сините ѝ очи срещнаха неговите. Жената се втурна към любимия си, спря за миг, направи няколко крачки и отново трябваше да спре, за да се защити срещу вдигнатия меч на един огромен воин.

Освободи се от него и се втурна с все сила към горичката, преследвана от десетина датчани, размахали бойни брадви, копия, вериги и мечове.

Олаф забърза да я пресрещне и ѝ изкрещя да се опре с гръб на него. Двамата имаха насреща си не по-малко от десет противници, но редиците им скоро започнаха да оредяват.

— Тичай, Гренилда! — изрева след малко Олаф и се нахвърли върху последния жив враг. Изобщо не забелязваше кръвта, която се стичаше от драскотината на рамото му и заливаше бронята. Не усещаше и слабостта в крака си, причинена от дълбокия, зейнал прорез в бедрото. Сега не можеше да позволи на умората и болката да го надвият. Трябваше да се бие като демон и да забрави всичко, освен волята за оцеляване.

След като се справи и с последния противник, той напусна бойното поле, затича се между дърветата и изкрещя високо името на Гренилда. Най-после тя му отговори. Той последва звука на гласа ѝ и я откри полегнала под едно дърво върху постеля от мъх и сухи листа, по-красива от всякога. Олаф не видя нито мръсотията, нито кръвта и потта по лицето ѝ. Погледът му беше прикован в прекрасните сапфиреносини очи. Те изразяваха всичко, което я вълнуваше в този миг. Ала след минута над зениците се спусна мъгла и от гърлото ѝ се изтръгна болезнен писък — беше усетила приближаването на смъртта.

Олаф коленичи до нея.

— Не! — изкрещя дрезгаво той, обърна я по корем и затърси раната. Когато я обгърна с две ръце, усети, че по пръстите му се стича топла кръв. Ранена беше в гърба и докато я притискаше отчаяно до гърдите си, Олаф усети как животът бавно изтича от тялото ѝ. Все пак тя събра последните си сили и се притисна до него.

— Любими мой — пошушна с угасващ глас тя.

Обзет от смразяваща болка, викингът приглади назад разбърканите ѝ къдрици и целуна изстиващите устни.

— Ще те обичам, докато съм жив — закле се с пресекващ глас той и топлият му дъх се примеси с нейния. — Не бива да ме напускаш.

Макар че от устата ѝ бликна кръв, тя успя да се усмихне. Силна кашлица разтърси немошните ѝ гърди.

— Не умирай! — прошепна отчаяно Олаф. — Моля те, не умирай...

— Вземи ме в обятията си, любими, притисни ме здраво — изхърка задавено жената. — Твоята топлина... ще надвие смъртта. Дръж ме... любов моя... Замръзвам... Студено ми е... като в ледените бури на родната страна... — И шепнещият глас се прекърши.

Викингът притисна мъртвата до гърдите си, залюля я, заговори ѝ тихо, като на спящо дете. Слънцето залезе, но той не изпусна любимата жена от обятията си. Когато най-последно се изправи, тялото му трепереше като в треска. Отметна назад русата си глава и нададе протяжен вълчи вой, изразяващ бездънно отчаяние. И най-смелите датчани, когато чуха този рев, се разтрепериха и отправиха молитви към боговете си. Всички познаваха бойния вик на Вълка, който всяваше в душите им ужас и страх.

Ейд Финлейт стоеше на един хълм от другата страна на езерото и наблюдаваше кървавата битка. Приведените фигури, които претърсваха мъртъвците, бяха без изключение на датчани. Дали бяха победили, защото силите им превъзхождаха противника и притежаваха стратегически талант, или защото Свети Патрик бе чул езическите им молитви, той никога нямаше да узнае. Във всеки случай победата беше тяхна. Дъблин, години наред в норвежки ръце, сега принадлежеше на датчаните.

Ейд коленичи, затвори очи и безмълвно се помоли на Бога. Падналите воители, с които беше осеяно полето, бяха негови врагове, но той не се радваше на огромните загуби в редиците на норвежците. Нека всичко това свърши по-скоро, Всемогъщи, плачеше душата му. Нека датчаните управляват този град, нека издигнат крепостни стени, само да не нападат други части на страната. Нека заживеем в мир...

Ала той знаеше, че молитвата му няма да бъде чута.

— Татко! — Една ръка докосна рамото му и той се обърна към сина си Нийл от Ълстър, едър, симпатичен великан на около тридесет години, чийто сериозни зелени очи излъчваха наследения от бащата ум. — Фенен и Мелсихлейн ни очакват, татко. Трябва да слезем на бойното поле и да поискаме данък за ковчега на Свети Патрик.

Ард-Рий кимна, надигна се и потръпна от болка, когато ставите му изпукаха. В присъствието на Нийл това не го разтревожи, защото синът му не изявяваше желание да сложи на главата си кралската корона още докато баща му беше жив. Понякога Ейд се съмняваше дали момчето му изобщо има желание да стане крал на кралете. Тази титла не се наследяваше, а се предаваше между най-могъщите кралски племена. Младият мъж си имаше достатъчно трудности в Ълстър. Викингите представляваха постоянна заплаха.

За съжаление имаше достатъчно други принцове, които можеха да свалят един недостатъчно предпазлив крал, и мъж в положението на Ейд не биваше да показва слабост. Той посегна към юздите на коня си и се метна на седлото с младежка гъвкавост, без да обръща внимание на болките в ставите.

— Отиваме при датчаните! — извика на сина си Ейд и пусна коня в галоп.

Тромпетите на Ард-Рий дадоха сигнал. Ирландското пратеничество тръгна напред. Вече се здрачаваше, когато мъжете достигнаха бойното поле. И тъй като се наложи доста дълго да си проправят път между падналите, за да намерят Фригид Кривокракия, пълководеца на датчаните, в набързо вдигнатия лагер вече пламтяха множество огънове. Датчаните се хилеха триумфално и се тълпяха около ирландците. Дръзките им погледи караха Ейд да тръпне от ужас. Не можеше да се доверява на крехкото примирие, сключено с тези разбойници.

Въпреки това той не се побоя да застане очи в очи с кривокракия Фригид. Червенокосият водач, който се отличаваше със своята избухливост, тъкмо нареждаше на хората си:

— Намерете го! Вълка трябва да умре! — Все пак той обузда гнева си и се обърна към новодошлия: — Страшно клане беше, Ард-Рий.

Ейд се усмихна мрачно. Датският кръволок очевидно се страхуваше от оцеляването на един определен норвежец. Вълка Олаф бе успял да избяга.

Олаф прекара цяла нощ край тялото на Гренилда. Утрото видя един спокоен, променен мъж, изпълнен с мрачна решителност. Раната на бедрото му гноеше, но той не ѝ обръщаше внимание. Вдигна мъртвата на ръце и тръгна да търси вода. Слънцето пареше незакритата му глава, но той не забави крачките си. Около обяд стигна до един поток, където можеше да окъпе любимата си. Изми почтително копринената коса и гладката, хладна кожа.

После направи носилка от клони и листа, положи я върху нея и сложи в ръцете ѝ верния меч. Събра съчки от близката гора, натрупа ги на купчина, достатъчно висока, за да улесни пътуването ѝ до Валхала. Вятърът щеше да я понесе към небето и тя щеше да седне до бога на войната Один и да води живот на принцеса, който не ѝ бе съдено да води на земята.

Олаф целуна за последен път студените устни, намери кремък, запали искра и поднесе факлата към струпаната клада. Скоро носилката се обви в ярки пламъци. Докато слънцето залязваше, той стоеше на брега на потока и наблюдаваше огъня. Очите му бяха сухи. Вече не негодуваше срещу небето. Гренилда бе станала част от него, част от сърцето му.

На следващата сутрин не можа да се изправи. Беше отслабнал от загубата на кръв и от възпалената рана. Завлече се до водата, наведе се и пи жадно, после изми гнойта от бедрото си. Болката го опари почти толкова силно, колкото огънят, отнесъл мъртвото тяло на Гренилда.

Олаф се опита да почисти раната, но умората го надви и той рухна на земята. Остана да лежи близо до потока, заровил лице в тинята, златната коса мръсна и сплъстена. Ала меките вълнички не достигаха до устата и носа му. Вълка беше паднал, но продължаваше да диша.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Иърин стана на пръсти от леглото си и безшумно се облече. Нахлузи къса вълнена туника и дебели кожени гамаша и пристегна талията си с изкусно изработен златен колан. Предстоеше ѝ дълга езда и не искаше женското облекло да ѝ пречи. Откачи зелената си наметка от куката до вратата и я уви около раменете си. Когато посегна към тежкото дървено резе, хъркането на Мергуин престана.

— Къде отивате, Иърин?

— Само до потока — отговори невинно тя и се усмихна.

— Не бива да излизате навън. В гората дебне опасност.

— Ще си взема меча — засмя се тя и дръзко прибави: — Какво толкова може да ми се случи? Нали казахте, че ще остареея, заобиколена от безброй деца? — Тя изскочи навън и избухна в смях, чувайки тихите проклетия на друида. Но той нямаше да се разтревожи сериозно, защото знаеше, че тя познава всяко кътче на гората. Освен това щеше да се пази от воините, отклонили се от бойното поле, да се вслушва в гласовете на вятъра и земята, както я беше научил самият Мергуин.

На всяка цена трябваше да стигне до бойното поле, да го види със собствените си очи.

Тя сама не знаеше каква сила я тласка нататък. Дълбоко в себе си разбираше, че омразата ѝ към норвежците е смешна, защото датчаните бяха много по-големи варвари. Баща ѝ, кралят на кралете, решаваше политическите въпроси с разума си, докато тя ги възприемаше с изранената си душа. За всичко бяха виновни норвежките нашественици — и водачът им Олаф Белия.

Иърин на няколко пъти спря коня си, за да избере най-скритите пътеки към хълма над езерото Карлингфорд. Следваше съвета на Мергуин и държеше ушите и очите си отворени. Трудно ѝ беше да открие опасностите в един толкова хубав ден. Небето блестеше в наситено синьо, тук-там танцуваха пухкави бели облачета, във

високата трева блестяха капчици роса, поляните бяха обсипани с ухаещи цветя.

Само след час тя скочи от седлото, завърза коня за едно дърво и започна да си проправя път през гъстите храсталаци към високите скали над Карлингфорд Лох. Нищо преживяно досега, дори клането в Клонтайърт, не я беше подготвило за страшната картина, която се разкри пред очите ѝ. За момент ѝ се зави свят. Над разкъсаните, обезобразени тела, осеяли бойното поле, вече кръжаха ята лешояди. Колко ли воители бяха загинали? Вероятно няколко хиляди...

Иърин се обърна рязко, за да избяга от този кошмар. Със същата решителност, с която беше дошла, сега си запробива път назад, за да избяга от отвратителната миризма на смърт и разложение. Не забелязваше, че риде истерично, само бързаше да се върне при кобилата си. Тръни издраскаха бузите ѝ, по лицето ѝ потекоха розови ручейчета. Тя пое дълбоко дъх и възседна коня си. Едва сега се сети, че ужасът ѝ е попречил да забележи дали падналите са норвежци или датчани. Все още не знаеше кой е постигнал победа.

Като се има предвид колко бяха мъртъвците, сигурно са датчаните, каза си тя. Щеше да бъде истинска ирония на съдбата, ако Вълка е успял да се изплъзне от страшната сеч. Ако съществува висша справедливост, сега Олаф Белия трябва да лежи сред хората си и тялото му да служи за храна на лешоядите. Дано стане така, помоли се Иърин, за да забравя завинаги миналото и да стана мъдра като татко и примирена като Биди — защото онова, което видях, беше чудовищно. Дано никога вече не присъствам на такава кървава баня...

Тя трепереше с цялото си тяло. Имаше чувството, че цялата лепне в кръв, и копнееше за вода, в която да я отмие.

Така стигна до потока, който течеше през гората, и скочи от седлото. Завърза кобилата за едно дърво, огледа се и напрегнато се вслуша. В гората цареше мир и тишина. Иърин беше сама. Въпреки това стисна мечата си в ръка и едва тогава се запъти към кристалночистата вода. Падна на колене, потопи лицето си в хладните вълни и си пожела течението да отнесе надалеч преживяния ужас. Отпи няколко глътки и се надигна със затворени очи. Приглади назад влажните къдрици и започна да мига, за да отърси водните капчици от ресниците си.

Когато забеляза неподвижната фигура в пясъка, само на петдесет крачки от нея, дъхът ѝ спря. Тя се надигна бавно, без да изпуска от очи непознатия. Пръстите ѝ се склупчиха около дръжката на меч.

Очевидно това беше един от участвалите в битката воини. Гърдите му бяха стегнати в мръсна, покрита с кървави петна броня. По едрата, силна фигура Иърин разпозна викинга. Не носеше шлем, освен това ѝ беше невъзможно да различи цвета на покритата с тиня коса. Нямаше как да види чертите на лицето му, защото беше обърнато на другата страна.

Стъпвайки безшумно, девойката се приближи до врага. Една риба изскочи от водата и плясъкът смрази кръвта в жилите ѝ. Ала мъжът не се помръдна и тя събра смелост да продължи пътя си. Когато застана до него, помисли, че е мъртъв.

Само след миг обаче забеляза, че мръщите рамене се повдигат. По слепоочията му лепнеше съсирена кръв. Горната част на бедрото му, в която зееше дълбока рана, беше под водата. Кожата на високите гамаши беше срязана с меч.

Внезапно мъжът простена и Иърин уплашено отскочи назад. Но стонът не се повтори и макар да не го желаше, сърцето ѝ се напълни със съчувствие. Раната му беше много тежка.

Какво да прави сега? Не може да убие беззащитен воин, който едва диша, макар да е враг. Той и без това няма да живее още дълго. Тя желаше смъртта на всички викинги, но сърцераздирателният му стон... Господи, защо картината на осеяното с мъртъвци бойно поле беше отслабила омразата ѝ!

Може би раненият е някой високопоставен норвежец и си струва да спаси живота му и да го отведе като пленник при баща си.

Преди да прегледа раните му и да го принуди да я придружи, трябваше да върже ръцете му.

Иърин се върна при кобилата си, разрови чантите на седлото, но не намери въжета. Накрая си каза, че кожените ремъци, които държаха чантите, са достатъчно здрави, за да стегнат китките му.

Тя се върна с бързи крачки при падналия викинг, коленичи и остави меч на земята. После вдигна едната му ръка, почака малко и вдигна и другата. Като усети тежестта на мъжките ръце, си каза, че е имала късмет да го завари полужив. Ако дойде в съзнание, никога няма да успее да го плени.

Докато увиваше въжето около китките му, пръстите му висяха безжизнени. В сърцето ѝ нахлу нова вълна на съчувствие. Без да осъзнава какво прави, тя изтри засъхналата тиня по дланите му. Странно как този малък жест превърна врага в обикновен човек, нуждаещ се от помощ...

Аз съм полудяла, укори се тя. Тези ръце са убивали мои сънародници.

Мъжът простена отново и девойката стисна зъби. Разумът ѝ твърдеше, че варваринът заслужава смърт, но сърцето ѝ не понасяше страданието му.

След малко Иърин разтърси глава и прогони неканените мисли. Той беше неин пленник и ако се опиташе да се съпротивлява, тя щеше да опре острието на меча в гърлото му. Щеше да го отведе в колибата на друида и да го помоли да приготви силно упойващо питие. Когато се събуди, великанът без съмнение щеше да стане опасен.

Иърин стисна здраво бронята и с усилия го обърна по гръб. От гърлото му се изтръгна задавен стон. Тя сложи главата му в скута си и заговори окуражително:

— Всичко е наред. Искам само да почистя раните ви.

Мъжът отвори очи и гласът ѝ секна. Вече беше виждала този поглед, блестящосин и студен като зимно утро. Нямаше съмнение. Нито кръвта и тинята, нито мръсната брада можеха да закрийт тези корави, горди черти.

— Това сте вие! — изсъска ядно тя. Нима можеше да забрави лицето, което я преследваше в безброй кошмари!

Главата на Олаф бучеше, цялото тяло го болеше, не съзнаваше къде се намира. Знаеше само едно — зелените очи, в които се вираше, бяха пълни с ужас и омраза.

— Това сте вие! Копелето на вълците от Севера!

Мъжът се опита да се раздвижи, да улови фучащата вещица, която го гореше с нажежени клещи. Едва сега забеляза, че няма власт над ръцете си. Китките му бяха стегнати със здрави въжета. Внезапно споменът се върна. Битката... Гренилда... Той сведе дългите си мигли, а когато отново отвори очи, в тях нямаше чувство. Нямаше омраза, нямаше страх. Изглежда Иърин с отсъстващ поглед, сякаш изобщо не се интересуваше от присъствието ѝ.

Младата жена побърза да се отдръпне. Пусна главата му и тя издрънча на коравата земя. Олаф простена от болка. В следващия миг тя скочи и острието на меча ѝ се опря в гърлото му.

— Стани, Олаф! Стани веднага, норвежко куче!

Мъжът не обърна внимание на заповедта и стоманеното острие се заби в кожата му. Учудването в погледа му изпълни сърцето на Иърин с въодушевление. Мечът бавно се плъзна по бронираната гръд и слезе към незащитените хълбоци.

— Станете на крака, убиецо! Ще ви отведе като заложник при баща си, но ви предупреждавам, че ако направите само едно погрешно движение, ще ви отнема мъжеството!

Мускулите на брадичката му се опънаха, в очите му пламна син огън. Трябваше да положи свръхчовешки усилия, за да се изправи. Застана с олюляващи се крака пред нея и без да иска, Иърин отстъпи назад. Макар да беше по-висока от повечето жени, този мъж я надвишаваше с цяла глава. Той стискаше зъби, за да се пребори с болката в бедрото, което трябваше да носи част от тежестта му. За драскотината в рамото дори не помисляше.

— Обърнете се, северняко! — изсъска Иърин. — Обърнете се бавно, ако не искате да усетите милувката на меча ми. Знайте, че нямам намерение да ви удостоя с лека смърт. Датчаните са били помилостиви от мен. — Мъжът се подчини и усети острието на меча в гърба си. — Вървете сега — и не правете грешката да се обърнете!

Олюлявайки се. Олаф направи една крачка, спъна се и падна в калта. Иърин отново усети съжаление към него, но когато затвори очи, видя отново Клонтайърт, вдъхна миризмата на огъня, чу писъците на жените. Мечът ѝ побутна гърба на падналия.

— Ще броя до пет, викинге, и ако не се изправите...

Мъжът се надигна по най-бързия възможен начин и тръгна пред нея към завързаната за дървото кобила. Без да го изпуска от очи, Иърин посегна към юздите и прехапа устни, когато го видя да се олюлява. Тежката, изцапана с кръв броня сигурно теглеше безмилостно към земята отслабеното му от раната тяло, но ужасният спомен отново ѝ помогна да победи съчувствието. Тя преряза лявата юзда на кобилата си.

— Вдигнете ръце! — Заплашен от смъртоносното оръжие, Олаф се подчини неохотно. Ледът в очите му не се стопяваше. Иърин трудно

се справяше с една ръка, защото другата стискаше меча. Все пак тя успя да закрепил юздата за оковите на ръцете му. Въпреки жалкото му състояние, не можеше да му се довери. Бдителността ѝ не биваше да отслабва нито за миг.

Още по-трудно ѝ беше да възседне коня. Ръцете ѝ бяха заети с меча и с юздата, към която беше привързала заложника си. За щастие кобилата беше послушна и с мек нрав и остана неподвижна, докато господарката ѝ с усилие се покачи на седлото. Иърин притисна колена в корема на животното и го насочи бавно напред.

Когато хвърли бърз поглед към пленника, тя не можа да сдържи възхищението си. Макар и обрूलено от слънцето, лицето му беше пепелявосиво, разкривено от болка. Все пак той тичаше до краката на коня, без да издава нито звук.

Студените сини очи, които отговориха на погледа ѝ, изглеждаха странно безжизнени, но в тях се четеше подигравка, която я накара да потрепери. Въпреки че беше полумъртъв, този мъж продължаваше да бъде опасен. Ако не беше раната, сигурно щеше да разкъса въжетата и да ме смъкне от коня, помисли си уплашено Иърин и насочи меча към гордото, изразяващо презрение лице.

— Предупреждавам ви, убицецо! Ако направите опит да се освободите, горчиво ще се разкайвате.

Без да сваля поглед от нея, мъжът политна напред и се строполи на земята. Иърин скочи от коня и завърза юздата за едно дръвче. После предпазливо пристъпи към падналия. Дали не се преструва? Тя заби острието на меча в гърба му, но той дори не трепна. Дали беше мъртъв? Разбира се, човек като него заслужаваше смърт, но Иърин не искаше да носи отговорност за нея. Такава отговорност подобаваше на баща ѝ, на братята ѝ, на воините, които се изправяха срещу неприятелите на бойното поле.

Тя въздъхна, наведе се и сложи ръка върху широкия гръб. Олаф дишаше. Тъй като се бяха движили по пътеката покрай потока, Иърин реши да съживи изпадналия в безсъзнание пленник с малко вода.

Обърна го по гръб, изправи го и облегна безжизнената фигура на стъблото на един дъб. Завърза го набързо с юздата, извади от чантата на седлото малката си сребърна чаша и я напълни с вода от потока.

Очите на викинга все още бяха затворени. Потискайки треперенето си, Иърин поднесе чашата към сухите му устни и водата

потече по брадата му. Ресниците му потръпнаха, устата му се раздвижи. Все още в безсъзнание, той започна да преглъща.

— Бавно! — предупреди го тихо Иърин.

В този миг норвежецът отвори леденостудените си очи и я погледна втренчено. Очевидно беше разбрал мъдрия ѝ съвет, защото спря и пое дълбоко дъх, преди да отпие следващата глътка.

След малко опита да се раздвижи и забеляза, че е вързан за дървото.

— Благодаря — прошепна на норвежки той и се опита да се усмихне.

Девојката побърза да отмести очите си. Въпреки че беше вързан, този мъж продължаваше да ѝ вдъхва страх.

— Няма за какво да ми благодарите! — изсъска ядно тя. — Оставям ви жив само защото искам да видя страданията ви. Бързата смърт би била прекалено голяма милост за убиец като вас.

Тя прекрачи презрително протегнатите му крака и извади от чантата на седлото си парче хляб. Поднесе го към устните на пленника си, но в последния момент реши друго. Норвежецът сигурно щеше да я ухапе като куче. Забучи хляба на острието на меча и му го подаде.

— Това ви е вечерята, викинге — проговори подигравателно тя. — Всичко, с което сте се хранили в моята страна, е било спечелено с помощта на меча. Така ще бъде и днес. Само че този път острието може да ви разпори гърлото, затова внимавайте!

Колко добре беше сторил Ейд, че я накара да научи езика на нашествениците! Вълка разбираше всяка нейна дума. Омразата в очите му, внезапно прогонила празнотата, го издаде.

Иърин проследи как зъбите му ухапаха парчето хляб и за кой ли път си припомни деня, в който го беше видяла да язди през разрушения Клонтайърт, придружен от русата си вълчица. Ръката ѝ инстинктивно дръпна меча и тя се престори, че се прозява. Очите ѝ святкаха в падащия здрач като смарагдовозелени ками.

— Прощавайте, норвежко копеле, но аз съм твърде изтощена, за да продължавам да насищам глада ви. — Отдалечи се на няколко крачки от него и полегна край брега на потока, без да изпуска меча от десницата си. — Спете добре, викинге! Утре ви предстои дълъг ден. Ще се наложи отново да потичате редом с коня ми, а после ще се

изправите пред справедливия гняв на баща ми. Най-после ще узнаете
що значи ирландско отмъщение!

ПЕТА ГЛАВА

Иърин се стресна в съня си, потръпна от утринния студ и примигна срещу първата слаба светлина на зората. Веднага си спомни къде е. Но какво я бе събудило? Само след миг разбра. Вълка я гледаше. От погледа му струеше леден студ, въпреки това ѝ стана горещо, защото ѝ се стори, че тези необикновени сини очи четат мислите ѝ.

Тя се изправи и отиде до потока, за да измие лицето си и да пие вода. След това се върна с небрежна походка при пленника си, стиснала верния си меч.

— Днес ще тичате редом с коня ми или ще умрете, северняко — проговори твърдо тя и преряза кожения ремък, с който го беше привързала към дървото. — Станете! — Ръцете му се отпуснаха безсилно и той зачака животът да се върне в тях. — Побързайте! — изфуча Иърин и го заплаши с меча. — Позволявам ви да се измиете и да пиете вода. И без глупости! Знайте, че умея да си служа с оръжието.

Мъжът се надигна, олюлявайки се, но девойката разбра, че почивката е вляла нови сили в измъченото му тяло. Трябваше да бъде максимално предпазлива, затова го последва до потока, опряла острие в гърба му. Разреши му само една глътка.

— Достатъчно! Вървете при коня! И без резки движения! Помнете, че сте мой пленник! — Фактът, че този силен мъж беше принуден да ѝ се подчинява, я изпълваше с необуздано задоволство.

Докато отвързваше кобилата, от храстите излетя подплашена птица и изкрепя като същински демон от ада. Обзето от панически страх, животното се изправи на задните си крака и Иърин трябваше да пусне меча, за да улови юздата. Тази случайност подпечата съдбата ѝ. В мига, в който обърна гръб на Олаф, две силни ръце я прихванаха през кръста и окованите китки се забиха болезнено в стомаха ѝ.

— Значи аз съм ваш пленник? А какво ще кажете сега?

Вцепенена от ужас, Иърин загуби дар слово, ала веднага се съвзе и започна да се бори за свободата си. Изви се като змия в желязната му

прегръдка, започна да го ритва по краката, надявайки се да улучи раната на бедрото.

Мъчителен стон ѝ показа, че е успяла. Въпреки това вързаните ръце продължаваха да стискат талията ѝ. Олаф се олюля, загуби равновесие и двамата се строполиха на твърдата земя. Иърин се оказа погребана под тежестта му. Едва успяваше да си поеме дъх, а той също трябваше да почака, докато възстанови дишането си.

След малко мъжът се надигна и разтърси глава, за да прогони мъглата от съзнанието си. Очите му бяха полузатворени и Иърин почти повярва, че ей сега ще загуби съзнание. Трябваше незабавно да се възползва от удобния случай. Опита се да се изтръгне от желязната му хватка и това почти ѝ се удаде, но викингът светкавично издърпа нагоре вързаните си ръце и зарови пръсти в косата ѝ. Девојката изкрещя от болка и заби нокти в лицето му. Мъжът изрева като ранен звяр и притисна единия си лакът между ребрата ѝ. Иърин стисна зъби, за да не изпищи от рязката болка, и продължи да се отбранява с юмруци и ритници.

Все пак Олаф успя да измъкне изпод нея вързаните си ръце и ѝ нанесе силен удар с опакото на ръката.

Главата ѝ забуча. Тя остана да лежи неподвижно, борейки се с напиралите сълзи, в очакване на следващия удар, който със сигурност щеше да бъде смъртоносен. Какво друго можеше да се очаква от един варварин...

Ала нищо такова не се случи. Иърин отвори предпазливо очи и видя врага си да лежи на земята само на крачка от нея. Опитвайки се да си поеме въздух, той я наблюдаваше зорко, но по лицето му се четеше безкрайна умора. След минута се претърколи към нея и тя с мъка сдържа писъка си. Понечи да скочи и да избяга, но вцепененото ѝ от ужас тяло отказа да се подчини.

Вълка отново я улови с вързаните си ръце. Стовари се върху нея, тежък и масивен, и застина неподвижен. Иърин усещаше само неравномерното му дишане. Никога по-рано не се бе чувствала толкова безсилна, никога не беше осъзнавала с такава болезненост слабостта на пола си.

В главата ѝ се гонеха ужасяващи картини. Викингът със сигурност щеше да я убие — а преди това да я изнасили или да я

измъчва. А тя не можеше да стори нищо друго, освен да чака! Обзе я диво отчаяние.

След известно време мъжът издърпа ръцете си над главата ѝ и се отмести настрана. Очевидно я беше задържал с тялото си, докато възвърне силите си. Сега щеше да се нахвърли върху нея като див звяр...

Вместо това Олаф стана, отиде при потока и се наведе да пие вода. После изми тинята от лицето и косата си, без да обръща внимание на вързаните си ръце. Иърин се изправи, но пред очите ѝ причерня и тя падна отново на земята, полагайки отчаяни усилия да не загуби съзнание. Когато мъглата пред очите ѝ се разсея, видя изправения до главата ѝ враг. От брадата му се стичаше вода.

— Имате ли още нещо за ядене? — попита на ирландски той. Това я смая — особено след като го бе наругала на майчиния му език.

Макар и с мъка, тя се надигна и отговори безизразно:

— В чантата на седлото.

Норвежецът я сграбчи за косите и я потегли към мирно пасящата кобила. С треперещи пръсти Иърин зарови в кожената чанта. Когато се обърна, за да му даде хляб и пушено месо, спря да диша от ужас. Мъжът беше затворил очи, вените на слепоочията му пулсираха в бурен ритъм, а китките му с все сила опъваха ремъците. Тънката кожа не издържа и се скъса.

Едва тогава Олаф отвори отново очи, погледна Иърин, после храната, която тя бе изпуснала на земята.

— Вдигнете я — заповяда той, отново на ирландски. Без да каже дума, девойката се подчини.

Докато жадно поглъщаше хляба и месото, викингът не я изпускаше от очи. След като утоли глада си, той сграбчи отново рамото ѝ, завлече я до потока, седна на брега и разкъса кожените гамаши над ранения си крак. Оголи се дълъг, дълбок прорез.

Иърин видя как мъжът стисна зъби. Болките му бяха непоносими. Тя отвърна поглед от страшната рана, но Олаф улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Трябва да почистите раната.

— Не — пошушна едва чуто тя и една не повърна. Пръстите му притиснаха още по-здраво брадичката ѝ.

— Трябва да го направите.

Иърин преглътна конвулсивно, откъсна парче от туниката си, потопа го в студената вода, погледна раната и застина на мястото си. Очите на Олаф приличаха на твърди, блещукащи диаманти.

— Трябва да го направите — повтори той.

Младата жена се наведе над ранения крак и започна да почиства прореза. Мъжът простена само веднъж. Лицето му посивя, но по нищо друго не личеше, че изпитва адски болки.

Иърин прехапа устни. Когато свърши с почистването, цялото й тяло трепереше.

— Раната трябва да се обгори.

Мъжът кимна, изправи се и започна да претърсва земята наоколо. Иърин съзря удобна възможност за бягство, но още щом мускулите й се напрегнаха, мъжът се обърна към нея. Очевидно прочете в очите й какво е замислила, защото се върна накуцвайки при нея, сграбчи я с една ръка и я хвърли във водата. После вдигна намерения кремък, събра малко съчки и запали огън на брега на потока. Измъкна меча на Иърин от храстите, изкуцука отново към потока и измъкна пленницата си от водата. Едната му ръка стисна в железни клещи рамото й, другата поднесе блестящото острие към пламъците. След минута я дръпна да седне до него и й подаде оръжието.

— Сега! — изсъска той.

Макар че пръстите й трепереха, Иърин притисна нагорещения метал до бедрото му и когато усети миризмата на изгоряла плът, едва не се строполи в безсъзнание на земята. Този път от гърлото на викинга се изтръгна дрезгав вик. Той пусна пленницата си, сви се на кълбо в тревата и зарови двете си ръце в земята.

Уплашена до смърт, девойката отпусна меча. В сърцето й нахлу вълна на съчувствие, но разумът побърза да го прогони. Трябваше незабавно да се възползва от удобния случай. Скочи на крака и се втурна към кобилата си, но само след миг една силна ръка я сграбчи за глезена и тя се строполи на земята.

Олаф беше затворил очи. Силите му бяха на свършване, но въпреки това продължаваше да държи крака й, макар че Иърин полагаше отчаяни усилия да му се изплъзне.

След известно време той пропълзя по-близо до нея, улови китката й и пусна глезена.

— Ирландско зверче! — изсъска ядно той. — Не ме принуждавайте да ви се отплатя, както заслужавате. Не подклаждайте огъня на отмъщението. Не разбирате ли, че сте моя пленница и сте изцяло в моя власт!

Иърин горчиво се запита как така този мъж съумяваше да остане в съзнание и дори да говори — при адските болки, които очевидно изпитваше!

— Никога няма да бъда във ваша власт, викинге! — изфуча разярено тя. — Баща ми ще ни намери и много скоро ще хвърлят трупа ви за храна на плъховете... — Мъжът изви китката ѝ на гърба и от гърлото ѝ се изтръгна болезнен писък.

— Млъкнете! — заповяда остро той, претърколи се върху нея и изпъшка измъчено, защото движението предизвика нови болки в раненото бедро. Задържа тялото ѝ с две ръце и продължи: — Не желая да чувам нито дума повече! Дръзко е да поставяте на изпитание търпението на боговете!

Иърин се вираше като хипнотизирана във властните сини очи, без да смее да помръдне. После си каза, че не бива да показва страха си, и сведе дългите си ресници.

Времето минаваше. Олаф продължаваше да я държи здраво, но постепенно хватката му се разхлаби. Накрая Иърин не издържа, отвори предпазливо очи и разбра защо Вълка толкова време не се помръдва. Ужасните болки бяха надвили силната му воля и той бе изпаднал в безсъзнание. Бузата му почиваше върху рамото ѝ, русата коса гъделичкаше брадичката ѝ. Широките, стегнати в желязна броня гърди притискаха болезнено гърдата ѝ, бедрата му бяха между нейните. Двамата се намираха в абсурдно интимна поза. Все едно, че я беше изнасилил...

Тази мисъл предизвика в сърцето ѝ панически страх. Не биваше да чака нито миг повече! Опита се предпазливо да се измъкне изпод тежкото тяло, вдигна дясната му ръка, която беше паднала в тревата на сантиметър от главата ѝ. После безшумно издърпа краката си настрана и се претърколи по корем. Сега вече можеше да се освободи от Олаф.

Иърин почти беше успяла да се измъкне, когато усети внезапно движение. Тя се обърна светкавично и от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. Мъжът се бе надигнал и я гледаше. Ръката му сграбчи

тънкия ѝ кръст, дръпна я отново към могъщото му тяло и скоро тя отново лежеше погребана под тежестта му.

— Слушайте, момиче, още не съм си възвърнал напълно силите, това е вярно. Но ако още веднъж се опитате да избягате, ще ви счупя крака. Имате много крехки кости и съм сигурен, че без усилия ще се справя с една ръка. — Той я погледна с коравите си очи, после главата му отново се отпусна на рамото ѝ.

По бузите на Иърин се затъркаляха сълзи. Без да помръдва, тя втренчи невиждащи очи в изгряващото слънце и се отдаде на отчаянието си. Накрая умората каза тежката си дума и при нея и подобно на измъчения до смърт норвежки вълк ирландската принцеса потъна в дълбок сън без сънища.

В съня си Олаф вадя величествената постройка на Валхала, около която се кълбяха светли облаци. Така и подобаваше на къщата на боговете. Скъпоценни камъни блещукаха по отбраните съдове за пиене, воините и жените им бяха облечени в скъпи коприни. Те се веселяха и се наслаждаваха на празничната трапеза, а мъжете вдигаха към устните си изкусно обковани рогове.

Ала Олаф не спря, за да пие наздравица с бойните си другари. Той прекоси огромната зала, отваряйки една след друга забулените в мъгли врати. Гренилда... Тя непременно го чакаше някъде. Много скоро любимата му наистина се появи, прекрасно видение, протегнало ръце към него. Той я прегърна, ала не усети горещата страст, с която го бе дарявала досега, а само вътрешен мир и нежността на най-сетне намерилите се души...

В полумрака между съня и събуждането мъжът се усмихна, усетил милувката на копринената ѝ коса по страната си и топлината на притискащото се до него тяло. Пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ, спуснаха се по нежната шия, обхванаха твърдата закръглена гърд. Жената под него въздъхна тихо и се сгуши доволно в прегръдката му.

Олаф примигна, заслепен от ярката слънчева светлина. Слънцето го опари, но още по-пареща беше болката от преживяната загуба. Той сведе поглед към жената, която спеше в прегръдките му. Косата, която милваше брадатото му лице, не беше златна, а черна като нощта. А стройните дълги крака, преплетени в неговите, не принадлежаха на

Гренилда. Нито пък нежното лице — измамно сладко и невинно в съня. Нямахше съмнение, той бе прегърнал ирландското зверче, което вчера беше заплашило да отсече с меча си мъжествеността му.

Иърин въздъхна едва чуто, притисна се по-силно до него и меката ѝ гърд се потърка в ръката му. По устните на Вълка заигра горчива усмивка. Пленницата му също беше потънала в царството на съня.

За съжаление сънят на Иърин се различаваше от неговия. Събуждайки се, тя просто търсеше топлотата и силата на прилепналото до нея тяло, което ѝ даряваше сигурност и уют.

Тя се протегна сладостно, вдигна копринените си ресници и се озова лице в лице с норвежкия вълк.

Забелязал ужаса в погледа ѝ, Олаф се ухили доволно. Девојката погледна надолу, към смачканата туника, към краката си, преплетени с неговите. После бързо отблъсна ръката му от гърдата си, тресната от странното парене, което бе усетила. Внезапно мъжът се изсмя, но смехът му прозвуча кухо и безрадостно. В този миг Иърин осъзна наново унижителното положение, в което бе изпадаща, и в сърцето ѝ нахлу дива омраза. Тя го блъсна с все сила и започна да го рита, старайки се да улучи раненото му бедро.

Смехът му замлъкна също така внезапно, както беше дошъл, и отстъпи място на луд гняв. Той се стрелна нагоре, седна върху бедрата ѝ, сграбчи двете ѝ китки и ги изви над главата. Той е възвърнал вълчата си сила, каза си отчаяно Иърин и съжали за прибързаното си нападение. Твърде късно.

— Би трябвало да ви дам няколко урока по добро държание, ирландска вещице — изсъска ядно мъжът. — Благодарете на своя Бог, че мислите ми са заети с друго — и че се нуждая от вашата помощ. Кракът ми бе прободен от датчанин. — Той я пусна, изправи се на крака и я дръпна да стане. — Отиваме при водата. — Щом стигнаха брега, я блъсна да седне и предпазливо се отпусна до нея. — Почистете раната и го направете както трябва, защото продължава да ме пари. Излекувайте болката!

Ръцете ѝ трепереха, но тя изпълни заповедта и охлади раната с бистрата вода на потока. Очите ѝ непрестанно търсеха неподвижното мъжко лице. Олаф беше отметнал глава назад и очите му бяха

затворени, но щом Иърин вдигнеше глава, те се присвиваха в тесни цепки, от които се излъчваше недвусмислено предупреждение.

— Тинята на този поток идва от една много особена глина — проговори колебливо тя. — Щом измия раната ви, ще сложа върху нея лапа от глина и водни растения. Така болката и паренето ще престанат...

— И коварната ви отрова ще ме убие? — попита остро той.

— Не! Говоря ви истината!

— Тогава сложете лапата, но внимателно.

Иърин откъсна още малко кожа от разкъсаните гамаши върху раненото бедро, после още едно парче от туниката си и направи превръзка. Докато месеше тинята с водните растения, тя усещаше по-силно от всякога смущаващата близост на норвежеца. Горещият му дъх милваше тила ѝ. Когато се наведе над крака му, топлината му опари кожата ѝ. Дори когато не го гледаше, чувстваше върху себе си погледа му, в който се примесваха студена подигравка и презрителна насмешка.

Винаги, когато неволно докоснеше тялото му, по кожата ѝ пробягваха горещи тръпки. Трябваше да избяга и този път Олаф не биваше да я стигне, защото ѝ се налагаше да го нарани още веднъж и да разпали до крайност отмъстителността му.

Мъжът без усилия отгатна мислите ѝ.

— Отмъщението е сладко, нали, ирландска вещице!

— О, да, викинге, отмъщението е сладко — потвърди тя и докосна превръзката на бедрото му, сякаш искаше да се увери, че е прилепнала добре към раната. После се изправи и се протегна, преструвайки се на уморена. Както се надяваше, мъжът сведе глава и огледа превързаното място. Не, още не е възвърнал напълно силите си, каза си тържествуващо Иърин. Не е ял почти нищо, а болката в раната продължава да го мъчи. Нищо, че се е наспал през нощта. Ако побегне, той няма да може да я настигне. Трябва незабавно да избяга, защото „сладкото му отмъщение“ беше неизбежно...

Тя се приведе към растящия наблизко храст и вдигна един счупен клон. Можеше само да се надява, че Олаф няма да забележи нищо. Ала той чу шума и вдигна очи — само с миг закъснение.

Иърин стовари клона върху главата му и преди да се замъгли, погледът му ѝ изпрати недвусмислено послание. Ако някога попаднеше отново в ръцете му, отмъщението щеше да бъде страшно.

Мъжът рухна на земята, но Иърин знаеше, че не го е улучила смъртоносно. Кой знае, може би дори не бе изгубил съзнание. Все пак тя не изчака да види резултата от отчаяната си стъпка, а се втурна да бяга като подгонена сърна, забравила коня си и абсурдното желание да вземе в плен Олаф Белия. Хукна като безумна между дърветата, през храсталаци и тръни, обзета от единственото желание да избяга колкото се може по-далеч от мъжа, който излъчваше такава невероятна сила и могъщество.

ШЕСТА ГЛАВА

Лето Господне 853

Иърин се облегна на широкото стъбло на ясена, затвори очи и пое дълбоко дъх. Пролетта идваше с непрестанни дъждове. Почвата под краката ѝ беше влажна, гората миришеше на прясна зеленина.

Над главата ѝ бяха надвиснали дъждовни облаци. Скоро всичко наоколо щеше да потъне в кал. Тя протегна уморените си крайници, потрепери от болка и посегна към рамото си. После се вгледа изненадано в лепкавите си пръсти. Беше ранена и от раната течеше кръв. Странно, не беше усетила болката.

Иърин свали позлатения си шлем и седна под дървото. Недалеч от нея, на морския бряг, верните ѝ хора опустошаваха лагера на датчаните. Тя не чуваше крясъците на мъжете, защото се беше научила да не се вслушва в шума на боя и си забраняваше да мисли за кървавото клане.

Някъде наблизко изпука клон и Иърин уплашено посегна към меча си. Когато пред нея застана Мергуин, на лицето ѝ се изписа изненада. Ала учудването отлетя също така бързо, както страхът. Стариият друид отдавна беше доказал дарбата си да се появява внезапно, където никой не го очаква.

— Жените не бива да носят оръжие, милейди Иърин — започна той. — Още от 697 година, когато майката на Свети Адамнан видяла две красиви момичета да се бият помежду си. Двете нежни създания държали в ръце железни сърпове и изглеждали толкова диви и варварски, че светецът отишъл в Тара и побързал да издаде закон, наречен по-късно „Каин Адамнан“. Не го ли знаете?

Иърин срещна смело погледа му, но не издържа и сведе очи.

— Аз не участвам в битките, Мергуин — отговори с уморена въздишка тя.

— Така е, но заповядвате на мъжете да нападат от засада викингите, които сте примамили в капана.

Кръвта се качи в лицето ѝ и тя се почувства още по-зле.

— Какво правите тук, Мергуин? — попита сърдито тя. Ръката започваше да я боли и позлатената броня ѝ се струваше непоносимо тежка. Защо старият друид упражняваше такова съкрушително въздействие върху нея? Днес тя бе постигнала поредната победа. Колко ли време беше минало, откакто започна с тези нападения? Но не беше горда с деянията си. Копнееше за родния дом, за майка си. Искаше да измие мръсотията от тялото си, да срещне грижливо косите си и да си избере коприна за нова рокля...

— Знаех, че ще ви намеря тук, Иърин — отговори Мергуин и седна при нея. Като забеляза раната ѝ, добави окуражително: — Ей сега ще ви превържа. После трябва само да поддържате раната чиста, иначе Златната жена-воин ще завърши безславно живота си. Разбрахте ли ме?

Иърин кимна мълчаливо.

В гласа на стария друид звучеше неприкрит укор:

— Доколкото разбирам, нито Ейд Финлейт, нито Фенен Конаут знаят коя лейди докарва до отчаяние викингите с военната си хитрост.

Иърин не смееше да го погледне в очите.

— Не, не знаят. — Когато яздеше срещу дивите орди, в сърцето ѝ нямаше и следа от страх, но когато Мергуин я укоряваше както сега, тя се чувстваше като безпомощно дете. Той не виждаше в нейно лице легендарната жена-воин, а младата жена, която се бои, че ще бъде изобличена или взета в плен. Иърин все по-често се питаше защо е поела този път. Накрая все пак вдигна поглед към стария си учител. — Баща ми не бива да узнае, че съм поела водачеството на този малък отряд от благородници. Иначе веднага ще сложи край на набезите ни и ще ме омъжи за Фенен.

— Би трябвало лично да уведомя баща ви — промърмори старецът и Иърин спря да диша, когато ловко уви рамото ѝ с парче плат, откъснат от робата му. — Отдавна трябваше да станете жена на Фенен и да живеете в кралската му резиденция, далече от кървави сражения и глупави прояви на смелост.

Иърин потрепери, уплашена повече, отколкото при първия набег срещу викингите. Много рядко си беше позволявала да размисли за последствията от действията си. От деня на срещата си с норвежкия вълк бе престанала да мечтае за славни битки, защото беше осъзнала колко е уязвима.

След това обаче се беше появил Грегъри, окончателно излекуван и изпълнен с нова смелост. Жаждата му за отмъщение гореше по-силно от всякога и скоро тя се зарази от ентузиазма му. Той беше единственият, който помнеше случилото се в Клонтайърт, двамата с него бяха присъствали на ужасното нападение на норвежците, само те помнеха преживяния ужас. Затова отново почнаха да си мечтаят за безброй убити викинги. Иърин скоро разбра, че при монасите Грегъри е възвърнал не само здравето си, но и е овладял много военни хитрости.

След победата на датчаните при езерото Карлингфорд хората очакваха, че в страната ще се възцари мир. Ала желанието им се оказа неосъществимо. Датски банди продължаваха да опустошават крайбрежните села, макар че ирландските крале все още преговаряха с Фридрих Кривокракия, а победените норвежци скоро се върнаха, горящи от жажда за отмъщение.

Грегъри не се интересуваше кого нападат. Той беше обзет от желание да прогони от родната страна всички чужденци, все едно датчани или норвежци, а накрая да се разправи и с неверните ирландци, които се бяха присъединили към войските на викингите и ограбваха собствения си народ.

Докато се лекуваше при монасите от Армаж, Грегъри изучаваше военните стратегии на предците си. После свърза наученото с разказваните от Иърин истории за смели жени-воини — като дъщерята на Мелсихлейн, която убила норвежеца Тургайс, или като русата вълчица, която придружаваше Олаф Белия. Така се роди „Златната жена-воин“.

Само братовчед ѝ знаеше, че след голямата битка при езерото Карлингфорд, Иърин е срещнала един ранен викинг и е избягала като страхливка.

Грегъри беше възхитен от нея и я уверяваше, че се е държала като истински боец. Очевидно е била спасена от горските духове, за да може да осъществи героичната си мисия. Самата Иърин не вярваше в героизма си, но Грегъри я снабди с красив позлатен шлем и подходяща за ръста ѝ броня. И още преди да разбере какво всъщност се случва с нея, тя бе въввлечена в смелия му план. Така стана Златната жена-воин, на която кралете се възхищаваха, която поетите възпяваха, викингите уважаваха и от която всички се страхуваха.

Първия път Иърин излезе срещу врага само с Грегъри и няколко млади мъже, повечето от които се обляха в сълзи, щом видяха кръв. Ала силата на убеждението ѝ им вдъхна смелост и след като в продължение на няколко нощи оплакваха страха, раните и смъртта на братята и приятелите си, те се превърнаха в силна, непоколебима бойна единица. След множество успешни набези към тайния съюз се присъединиха и други ирландски принцове и воители.

Срещаха се само когато Иърин и Грегъри успеяха да се измъкнат от семейните си задължения в Тара — в последно време това беше доста по-лесно, защото Ейд беше много зает с борбата срещу все по-многобройните норвежци. Той обикаляше страната, за да събере кралете, убеден, че само общата защитна стратегия ще осигури оцеляването на ирландския народ. Мейви отдавна беше престанала да налага волята си на своенравната си дъщеря. Вероятно майката не можеше да си представи, че момичето ѝ е в състояние да я излъже и че всъщност не е на „поклонническо пътуване“ с братовчед си Грегъри.

Иърин излизаше пред воините си само в златната броня, с шлем, скриващ изцяло лицето ѝ. Първите месеци се страхуваше, че гласът ще я издаде, но се беше научила да прикрива истинското му звучене благодарение на странното ехо, което възникваше зад изкусно изкования златен наличник. Верните ѝ хора уважаваха желанието ѝ да остане безименна. Всеки, който проявеше любопитство, рискуваше да се озове пред извадените мечове на другарите си.

— Моля ви, Мергуин! — прошепна умолително девойката. — Не бива да ме издавате пред татко и Фенен. Още не. Не мога да се омъжа, не разбирате ли, хората ми имат нужда от мен! Нанесохме тежки поражения на викингите, спасихме десетки ирландски родове и села. — Тя докосна брадатата буза на друида. — Моля ви! Кълна ви се, че нося оръжието си само за да се защитавам, когато...

— Когато Златната жена-воин не може да изчезне достатъчно бързо, след като е примамила в капана безгрижните мъже?

Иърин почна да губи търпение. Беше уморена, ръката я болеше, а старецът си позволяваше да изказва съчувствие към викингите.

— Мергуин, тези „безгрижни мъже“ са крадци, насилници и убийци. Те опустошават страна, която не е тяхна — моята страна. Ако искат да спасят жалкия си живот, нека напуснат нашата земя. Изгаряме

лагерите им само защото знаем, че се очаква нападение над някое от нашите села.

Иърин стана и изпъна гръб. В този миг Мергуин разбра как възпитаницата му беше успяла да създаде здрав боен отряд от дивата орда самоуверени млади хора. От смарагдовозелените дълбини на очите ѝ струеше цялата ѝ любов към родната страна. Той не можеше да ѝ възрази и да оспори правотата на действията ѝ, защото нейните тайни нападения бяха подпомогнали баща ѝ в усилията му да обедини ирландските крале. Тревожеше са единствено за живота ѝ. Макар да виждаше ясно опасността, която я заплашваше от страна на русия великан, друидът знаеше, че не е в състояние да я спре.

Той също се надигна, зарадван, че е доста по-висок от нея. Ако искаше да се пребори с дръзката дъщеря на Ейд Финлейт, трябваше да пусне в ход цялото си мощно излъчване.

— Отпратете хората си, Иърин — нареди строго той. — Дойдох да ви отведа в Тара. Баща ви е свикал събрание на съвета и отсъствието ви непременно ще му направи впечатление.

Това не можеше да се отрече.

— Е, добре, ще ви послушам.

Жрецьт ѝ подаде златния шлем, тя го нахлупи на главата си и спусна наличника. Това вече не беше мекосърдечната Иърин, която лекуваше счупените крилца на птиците и лееше сълзи за загинали горски животни. Тази жена носеше златната си броня със застрашителното, сигурно в победата достойнство на воин.

Тя се стрелна безшумно между дърветата и хукна към лагера на датчаните, който бяха нападнали хората ѝ. Първо трябваше да привикне с гледката на мъртвите тела. Всекидневието на войната я беше научило да не обръща внимание на смъртта. Все пак сърцето ѝ трепереше от страх, че между падналите може да се окаже и Грегъри.

Гората тънеше в тишина и Иърин спря, за да се огледа и послуша. На колко години беше, когато Мергуин я научи да се вслушва в гласовете на природата? Отначало чу само шумоленето на листата, скоро след това лекият вятър донесе шум от човешки гласове. Иърин последва шума и стигна до поляната, където отрядът ѝ, наброяващ двадесетина души, беше нападнал викингския лагер.

Между палатките и догарящите огньовете можа да види тъжния резултат от днешната битка. В гърлото ѝ заседна буца. Тя преглътна, за

да я прогони и се опита да се пребори с напирещите сълзи. Те са викинги, каза си тя, но в последно време все по-често се улавяше, че тази мисъл не я утешава особено. Мъртвите си бяха мъртви, все едно към кой народ принадлежаха. До захвърлено край огъня гърне лежеше прободен старец, пред една от палатките беше паднала жена, от сърцето ѝ стърчеше ирландска пика.

Пред очите ѝ причерня. Трябва да се овладее, каза си сърдито тя. Викингите са убийци и варвари, ние обаче сме образовани християни...

Тя пристъпи към средата на поляната и гласът ѝ отекна в лагера. Мъжете ѝ наизскачаха от палатките и ръцете им бяха пълни с плячка. Когато Иърин ги обвини, че се държат като езичници, повечето сведоха засрамено глави. Един излезе напред и падна на колене.

— Простете ни, лейди. Тази жена бе убита в бъркотията на боя. Когато копията и пиките ни полетяха във въздуха, тя изникна внезапно в най-голямата блъсканица.

Мъжът вдигна поглед към Иърин и девойката едва не изпищя. Та това беше Фенен Мак Кормак! Божичко, той сигурно ще ме познае, проплака вътрешно тя, но се принуди да остане спокойна. Не, любимият ѝ не можеше да я познае в този вид. През затворения наличник се виждаха само очите ѝ.

— Станете, моля! — заповяда хладно тя. — Мога само да се надявам, че не освобождаваме тази страна от езичниците, за да се превърнем самите ние в езичници.

Мъжете я наобиколиха и започнаха да ѝ показват придобитите военни трофеи. Иърин не можеше да им попречи да претърсват неприятелските лагери. Почти всичко, което притежаваха викингите, беше заграбено от ирландците. Тя вдигна ръцете си в златни ръкавици и отново извиси глас:

— Скъпи приятели, сега ще се разделим. Щом настъпи времето да се срещнем отново, ще бъдете уведомени.

Воините мълчаливо започнаха да се разотиват. Иърин плъзна поглед по лицата им и когато откри братовчед си, изпрати безмълвна благодарствена молитва към небето. Грегъри ѝ се усмихна незабележимо, после леко склони глава, за да ѝ даде да разбере, че е отгатнал причината за безпокойството ѝ. Фенен...

Иърин беше проследила в каква посока се отдалечава младият ирландски крал и напусна лагера от противоположната страна. Грегъри я очакваше на предварително уговореното място и тя се хвърли с радостен вик в обятията му. Най-после можеше да даде воля на страха си.

— Ами ако Фенен ме беше познал? Защо не ми каза, че е тръгнал да се бие с нашия отряд? Трябваше да ме предупредиш!

— Не можах, Иърин, защото го видях едва в последния момент. Не ми оставаше нищо друго, освен да му кажа добре дошъл — както и на всички ирландци, които милеят за родината си. Пък и нямаше смисъл да те безпокоя непосредствено преди битката. — Той помълча малко и добави: — Защо заповяда да се разделим?

— Баща ми е свикал събрание на съвета в Тара и трябва веднага да се приберем в къщи. Страх ме е, че ще си имаме неприятности, защото Фенен вече знае, че ти си един от тайнствените воители, които в последните месеци нападат и убиват викингите. А мама вярва, че двамата с теб смилено посещаваме църкви и параклиси...

Грегъри поклати глава.

— Сигурен съм, че Фенен няма да каже нито дума за днешното нападение. Баща ти не може да одобри официално действията на Златната жена-воин и привържениците ѝ, защото това не е позволено от закона. Всъщност, ние правим, каквото си поискаме, нали? А Фенен е крал на Конаут, следователно е задължен да се подчинява на политическите решения на Ард-Рий. Баща ти е решил да стои настрана от бойното поле, докато не успее да създаде отбранителен съюз между всички ирландски крале. Така че Фенен няма интерес да споменава участието си в тайния съюз, повярвай!

— Надявам се да си прав. А сега иди да доведеш конете. Крайно време е да свалим тези брони.

Грегъри смръщи чело.

— Откъде знаеш, че баща ти е свикал събрание на съвета?

— Каза ми го Мергуин. Преди малко, в гората.

— Мергуин значи!

Иърин се усмихна измъчено.

— Старият друид има някои свръхестествени дарби, нали знаеш?

Братовчед ѝ потисна напирещото на устните му проклетие и изчезна между дърветата.

Иърин свали шлема си и се замисли за Фенен. Решението му да воюва на страната на Златната жена-воин я караше да го харесва още повече. Приятно беше да разбере, че любимият ѝ се отличава с воинска смелост...

Когато се върна, Грегъри ѝ помогна да свали златната броня, тя го освободи от тежкото му снаряжение.

— Иърин... — започна колебливо момъкът.

— Какво има, Грегъри?

Той ѝ обърна гръб и започна грижливо да подрежда шлемовете и ризниците в чантите на седлата, за да бъдат добре скрити при пътуването до Тара.

— Как ни е намерил Мергуин? Откъде е можел да знае, че сме тук?

— Той знае много неща. И аз не знам как, но ги вижда. Хайде, Грегъри, да го потърсим в гората и да тръгваме към Тара. Имаме късмет, че ни намери! Татко ще си помисли, че през цялото време сме били с него.

Нямаше защо да търсят друида, защото в този миг той се появи между дърветата, възседнал червения си жребец, с развяна от вятъра дълга коса.

— Е, можем ли вече да тръгваме за Тара?

Без да кажат дума, Иърин и Грегъри се метнаха на седлата и препуснаха след него. След известно време Иърин го настигна и попита:

— Защо татко е свикал събрание на съвета? Случило ли се е нещо?

Старецът я изгледа с непроницаемия си поглед.

— Би могло да се каже и така, милейди Иърин. Олаф Белия е прогонил датчаните от Лифей и е завзел Дъблин. Господаря на вълците се е върнал.

Безименен страх сви сърцето ѝ, когато друидът добави с безизразен глас:

— Говори се, че няма да се задоволи с Дъблин. Хората твърдят, че Вълка е хвърлил око на Тара.

СЕДМА ГЛАВА

— Забранявам ти да напускаш Тара по време на моето отсъствие. Проявих великодушие, като ти позволих да придружаваш Грегъри в поклонническите му пътувания, макар да го смятах за безсмислено. Ала докато се води война, ти си длъжна да стоиш тук. Разбра ли ме, дъще моя?

В очите на Иърин пареха сълзи. Баща ѝ, братята ѝ, Грегъри — всички тръгнаха срещу норвежкия вълк, който бавно, но неумолимо напредваше с многохилядна войска. Ирландските крале се бяха събрали в долините на Тара, за да се преборят с обединени сили със страшния неприятел. Ард-Рий беше естественият им водач.

— Да, татко — отговори с половин уста тя и бащата улови с ръка брадичката ѝ.

— Знаеш, че в старото ми сърце се крие слабост към теб, момичето ми, но този път говоря сериозно. Ако не изпълниш заповедта ми, наказанието ще бъде безмилостно.

Иърин кимна и безмълвно го изчака да възседне коня си. После забърза след майка си, за да целуне братята си. Когато намести токата на наметката на Нийл, на лицето ѝ грейна измъчена усмивка.

— Пази се, братко.

— Горе главата, сестричке! Ще се върнем скоро.

Той се обърна да се сбогува с жена си, а Иърин отиде при Грегъри.

— Ясно е, че Златната жена-воин трябва да изчезне, поне за известно време — пошепна в ухото ѝ той. — И така е по-добре. Поне ще бъдеш на сигурно място.

— Толкова ме е страх за татко и за всички вас, Грегъри.

— Сигурен съм, че ще се върнем живи и здрави.

— Надявам се. С цялото си сърце.

Една ръка докосна рамото ѝ и тя се обърна стреснато. Фенен застана пред нея, притисна я в прегръдките си и нежно целуна меките ѝ устни.

— Аз също ще се върна и тогава няма да чакам повече. Ще поговоря с баща ти и ще те направя своя жена.

Иърин отвори уста, за да протестира, но предпочете да премълчи. Когато ирландската войска се върнеше, Вълка вероятно щеше да бъде мъртъв и заплахата от страна на норвежците отстранена.

— Пазете се, Фенен Мак Кормак.

— Борбата няма да трае дълго, обещавам ви, красавице моя. — Той се изправи гордо, метна се гъвкаво на коня си и препусна напред, за да подреди редиците на воините от Конаут.

Иърин потърси с очи Грегъри, но той вече беше тръгнал. Майка ѝ стоеше неподвижно, загледана с тъга след съпруга си, който яздеше начело на дългото шествие. След малко въздъхна и сложи ръка на рамото на дъщеря си. Двете изчакаха, докато и последният ездач се скри в облака прах, позлатен от яркото обедно слънце.

Дните в Тара минаваха бавно. Всекидневните задължения се струваха на Иърин все по-глупави и досадни. Бяха ѝ наредили да пази овцете. Докато животните хрупаха сочната трева, тя лежеше на топлата земя и мечтаеше за победоносното завръщане на ирландците. Само смъртта на норвежкия вълк можеше да я освободи от всички грозни спомени. Въображението ѝ рисуваше също как Фенен Мак Кормак коленичи пред нея и моли за ръката ѝ. А баща ѝ, горд от героичните дела на младия крал, се съгласява с радост...

Тези картини предизвикваха сладостни тръпки в тялото ѝ. Иърин все по-често се питаше какво ли е да опознаеш един мъж, да го обичаш с душата и тялото си.

Един следобед, пет седмици след заминаването на войската, Иърин се стресна от конски тропот. Сърцето ѝ заби силно и тя скочи на крака. Дали не се беше отдалечила твърде много със стадото? Може би я заплашваше опасност? Само след миг обаче тя въздъхна облекчено, защото ездачът, който дръпна юздите на коня си, за да не уплаши овцете, не беше никой друг, а братовчед ѝ Грегъри.

Иърин извика зарадвано името му и хукна надолу по склона. Щом момъкът скочи от коня си, тя се хвърли възторжено в прегръдките му.

— О, Грегъри, добре ли си? Как са татко и братята ми?

Младежът я отдалечи малко от себе си и се вгледа с усмивка в загрижените ѝ очи.

— Когато ги напуснах преди два дни, всички бяха живи и здрави.

— А защо си тук? — попита задъхано Иърин. — Да не ни заплашва поражение?

— Не, разбира се, че не — побърза да я успокои Грегъри. — Всичко върви добре. Просто баща ти реши да изпрати човек в Тара, за да съобщи новините. — Той спря за миг, размишлявайки дали да ѝ разкрие истинската причина за идването си или да я остави още малко да се порадва, че го е посрещнала жив и здрав. Накрая реши, че е по-добре да си мълчи. — Този вълк е странен противник, освен това е извънредно хитър. Когато нападне някое село, убива само мъжете, които са вдигнали оръжие срещу войската му. После взема известно количество храна, за да има за воините му, но не изгаря нито една колиба, преди да се оттегли. Честно казано, съмнявам се, че има намерение да нападне Тара. Вероятно очаква от нас да повярваме, че се държи също като другите викинги преди него. Ние, разбира се, му вярваме и това може да ни коства главите.

Иърин улови ръката на братовчед си и го поведе към стадото овце, събрало се на ниския хълм. Покани го да седне на тревата, където преди малко беше мечтала за мирния живот, отвори торбата си и му подаде мек хляб и сирене.

— Не разбирам... — призна тя и го загледа как с удоволствие поглъща яденето. — Наистина ли смяташ, че Олаф ще примами ирландците в капан? Ако не заплашваше Тара, сигурно щяха да го оставят на мира. Докато се задоволява с Дъблин, ние няма да воюваме срещу него.

Младежът поклати глава и пое с благодарност кратунката с вода. Напи се, избърса с ръкав устата си и въздъхна.

— И аз не разбирам какво означава всичко това, Иърин, но съм много разтревожен. Никой не проумява какво е замислил Вълка. Ден след ден го изтласкваме все по-назад. Скоро ще го прогоним чак до Дъблин и въпреки това нямам чувството, че сме победители. Поведението му е загадка за всички ни.

— Не и за мен! — провикна се тържествуващо тя. — Баща ми ще смаже онова норвежко куче и завинаги ще прогони нашествениците от земята ни!

Дивият изблик на чувства го смая. Зад него се криеше лична омраза. Вярно, тя беше преживяла заедно с него трагедията на Клонтайбърт, но там бяха загинали неговите родители, не нейните. Той също жадуваше за отмъщение, но не винеше Олаф за тежката си загуба. Във всяка война се случваха подобни неща, и от двете страни, и той се беше научил да преценява събитията с разума си. Ала Иърин беше жена и въпреки умениято ѝ да се бие, чувствата ѝ винаги надвиваха над разума.

Младата жена се взираше с безизразно лице в мирно пасящите овце.

— Видя ли Вълка?

— Да.

— Значи е жив... Не беше ли поне ранен?

— Не е получил дори драскотина. Много ирландци вярват, че северните богове го пазят. — Изразът в очите ѝ не му хареса и той сметна, че е дошло времето да каже истината. — Иърин, помолих баща ти да ме изпрати в Тара, защото имах много важна причина да го сторя. Затова и избрах лично мъжете, които ме придружават. — Той помълча малко и когато Иърин го изгледа въпросително, смутено се покашля. — В действителност дойдох, защото имаме нужда от теб.

— Не те разбирам...

— Златната жена-воин трябва да възкръсне.

— Какво? Грегъри, ти не си с всичкия си! Ако срещнем баща ми, тогава по-добре да се изправя сам-сама срещу цяла викингска орда!

— Няма да се приближаваме към войската — прекъсна я решително той. — Атрип е разучил внимателно местността. Вълка не заплашва Тара, но само на ден път оттук лагерува отряд отцепници от ирландската армия, към който са се присъединили и няколко датчани. Атрип е сигурен, че са решили да ни нападнат. В града са останали твърде малко мъже. За сметка на това има твърде много жени на благородни воители. Негодниците смятат да поискат за тях висок откуп — или да се позабавляват на воля.

Иърин размишляваше трескаво.

— Как бих могла да ви помогна? Татко ми изтръгна обещанието да не мърдам от Тара, а мама ми изнамира какви ли не задължения.

— Ако не действаме, отцепниците ще опустошат Тара!

— Не мога да си представя, че татко ще изостави своя град на произвола на съдбата!

— Не разбираш ли! Войските се отдалечават в посока Дъблин и боевете стават от ден на ден по-ожесточени. Взел съм всички хора, от които можа да се лиши Ейд. Иърин, баща ти очаква от мен да победя и аз вярвам в силата на ръката си. Но трябва да изненадаме врага. Измисли нещо, моля те!

Той видя как братовчедка му се бори със себе си. Кое ли я безпокоеше повече — дали че трябваше да облече отново златната броня и да се бие срещу варварите, или че щеше да престъпи заповедта на баща си? Иърин се замисли и когато след известно време заговори, гласът ѝ прозвуча ясно и решително:

— Знам под какъв претекст да се измъкна. Ще кажеш на мама, че Мергуин се е разболял и че ти и хората ти ще ме придружите до колибата му. Така Златната жена-воин ще може да се появи внезапно в гората, където живее той.

— Идеята ти е чудесна, братовчедке!

Иърин стана и изтърси пясъка и тревичките от роклята си. После погледна към красивите постройките на Тара, огрени от слънцето, и си припомни деня, когато мечтаеше за героични дела в колибата на друида. Сега беше героиня, но по ирония на съдбата вече не искаше да бъде такава.

— Да вървим! — Тя подаде ръка на братовчед си и продължи: — Ще отидем при мама и сестрите ми. Трябва да им съобщиш добрите новини от татко и братята ми. После поговори с жените, чиито мъже няма да се върнат.

Двамата се отправиха към коня на Грегъри, той улови юздата, а Иърин свирна на кучетата. Събраха овцете и забързаха към Тара.

Олаф Белия играеше невероятна игра на котка и мишка. Дни наред норвежците нападаха малки села, после светкавично изчезваха, винаги на крачка пред ирландците, и бавно се оттегляха към столицата си Дъблин.

Доиде денят, когато Олаф зае позиция пред рова около Дъблин, готов за решителната битка. При това приложи тактиката, която прилагаше и дъщерята на Ейд — без баща ѝ да знае. Примами

ирландците в засада. Боят се разрази рано сутринта, бушува до късния следобед и продължи дори когато над полето се спусна мрак.

Ейд, който се биеше наред с воините си, осъзнаваше болезнено старостта си. На пръв поглед, ирландците бяха удържали полето пред гористите хълмове, но кралят скоро забеляза, че това е било измама. До преди миг около него бяха само ирландци, сега обаче от всички страни се спускаха норвежци.

Стар съм, каза си уморено той, животът ми отива към своя край. Ала това прозрение не можеше да му помогне пред лицето на смъртта. Помисли за Мейви и децата си, за Ирландия, която мечтаеше да види свободна и обединена. Затова вдигна отново меча си, макар че го очакваше поражение.

Също така внезапно, както се бяха появили, враговете се оттеглиха. Главата му забуча, погледът му се замъгли и той затвори очи. Когато отново ги отвори, пред него стоеше Олаф Белия. Ейд го погледна и разбра, че всичко, което се говори за него, е вярно. От този мъж се излъчваше някаква необикновена сила. Беше огромен, дори за викинг, а под богато украсената ризница се криеше могъщо тяло.

Без да бърза, мъжът крачеше към Ард-Рий. Не искам да умра, каза си внезапно Ейд. Без да сваля поглед от студените сини очи на врага си, той се изправи гордо и се постара да овладее обзелия го страх. Помоли се на Бога, вдигна меча си и се хвърли срещу норвежеца. Олаф парираше с лекота ударите му и срещата между двамата вождове приличаше по-скоро на гъвкав танц, отколкото на битка на живот и смърт.

Раменете на краля трепереха под напора на тежкия меч. Той се справяше все по-трудно с добре прицелените удари на противника си. По някое време се огледа и разбра, че никой не се намесва в двубоя. Е, поне не рискуваше някоя бойна брадва да го улучи в гърба. Но и без това нямаше шанс срещу този превъзходен боец. Единственото му утешение беше, че успя да издържи толкова дълго. Щеше да загине с геройска смърт и всички щяха да го запомнят като горд воин и пълководец.

Силен удар с острието на меча го принуди да падне на колене. Кралят се опита да се изправи, но се подхлъзна в кървавата кал, неспособен да вдигне отново тежкото си оръжие. Ейд затвори отново очи, видя пред себе си зелена трева, усети дъх на свежа земя,

представи си усмивката на Мейви, синевата на ирландското небе. Когато усети на гърлото си острието на противниковия меч, направи усилие да не трепери. Ала мечът се отдалечи и той отвори смаяно очи.

Нима норвежецът беше решил да му откаже достойната смърт на бойното поле? Не можеше да си представи, че Вълка, известен навсякъде със странното си милосърдие — ще лиши от тази чест Ард-Рий, който му беше достоен противник.

За негова изненада една ръка, увита до кокалчетата на пръстите в кожа, се протегна към неговата. В ледените сини очи просветваха весели искри.

— Изправете се, кралю на Тара. — Дълбокият глас, който заговори Ейд на майчиния му език, звучеше учудващо приятно. Объркан, ирландският пълководец посегна към предложената ръка, а русият великан прибави: — Надявам се, че когато стигна до вашите години, ще бъда в състояние да проявя вашата смелост и сила.

Ейд се изправи, полагайки усилия да не се олюлява.

— Не е ли време да ме убиете, господарю на вълците? — попита на норвежки той. — Окажете тази последна услуга на един крал и запазете достойнството му.

Викингът се засмя, но Ейд не можеше да знае, че е първият човек, предизвикал топли искри в студените му очи — от много време насам.

— Кълна се във вашия християнски бог, Ард-Рий, че нямам намерение да ви взема живота. Върнете се при воините си. Няма да ви сторя нищо лошо, защото сте умен и човек на честта.

Ейд не повярва на очите си, когато едрите северняци се разстъпиха пред него и го пропуснаха да мине. Ей сега ще забият брадва в гърба ми, каза си безпомощно той, но Олаф държеше на думата си. Кралят на кралете прекоси необезпокоявано затихналото бойно поле, а норвежците изчезнаха безшумно в близката гора. Ейд благодари на всевишния за странния каприз на Вълка, който му беше подарил живота, и започна да премисля резултатите от битката. Ала и при най-добро желание не можа да каже кой е победителят.

На четиридесет мили от него, навътре в страната, дъщерята на Ейд Финлейт напусна бойното поле на своята собствена битка.

Грегъри и отрядът на Златната жена-воин успяха да спасят Тара, но докато яздеше през гората, Иърин усещаше странна потиснатост. Братовчед ѝ беше ранен и тя трябваше да го отведе колкото се може по-скоро при Мергуин, който притежаваше почти магически лечебни сили.

Грегъри яздеше редом с нея. Усмихна ѝ се, макар че лицето му беше разкривено от болка, и младото момиче побърза да го успокои:

— Ей сега ще стигнем. Друидът ще ти помогне, ще видиш.

— Страх ме е за теб, не за мен.

Иърин не отговори веднага. Този ден за малко не ѝ донесе смърт. Незнайно как се бе озовала в най-гъстата навалица и бе започната ожесточен двубой с огромен датчанин, силен като мечка. И досега не знаеше как бе успяла да се изплъзне от убийствената му бойна брадва. Слава богу, поне не ѝ се наложи да го убие, защото Грегъри побърза да ѝ се притече на помощ. Все пак Иърин беше разбрала, че е в състояние да убие човек — макар и само за да спаси живота си.

Сърцето ѝ се отвращаваше от войната. Освен това знаеше какво безпокои братовчед ѝ. Скоро можеше да се озове срещу друг, не по-малко силен противник и кой знае дали щеше да намери сили да му нанесе смъртоносния удар...

— Не се страхувай — промълви тъжно тя. — Сигурна съм, че мога да се справя с всяко опасно положение.

— Най-добре е никога вече да не обличаш златната си броня.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. Както беше очаквала Иърин, Мергуин знаеше всичко за случилото се. Той превърза раната на Грегъри, нахрани ги и им приготви постеля в колибата си. Иърин остана много учудена от мълчанието на друида. Въпреки изтощителната битка, тя се отпусна на мекото легло и заспа като дете.

За закуска имаше пушена риба. Мергуин продължаваше да мълчи и девойката напразно се стареше да отгатне причините за странното му настроение. На сбогуване тя прочете в очите му дълбока тъга и искрено съчувствие. Погледът му се запечата в съзнанието ѝ завинаги. Какво ли се беше случило? Много ѝ се искаше да поговори с братовчед си, но Грегъри се беше свил на седлото с разкривено от болка лице и тя не искаше да го товари с допълнителни грижи.

Двамата стигнаха в Тара без произшествия. Грегъри остана само един ден в палата и побърза да се върне в лагера на Ейд Финлейт.

Иърин отново се зае със стадото овце и потъна в мечтанията си, без да подозира, че те скоро ще се разтворят в едно ужасяващо нищо.

ОСМА ГЛАВА

Ейд Финлейт се облегна изтощено на едно високо дърво и се загледа към полевите укрепления на Дъблин. Земните насипи постепенно се заменяха от каменни стени, споени с мазилка. Пълководците му седяха край лагерните огньове и празнуваха успеха си, ала Ейд се съмняваше, че днес ирландската войска е извоювала победа. Зелените хълмове бяха напоени с кръвта на воините. Много от тях, до вчера здрави и весели, сега лежаха посечени на бойното поле. Колко още щеше да трае войната? Викингите няма да престанат да нападат земите ни, каза си обезкуражено той. Хитрият Олаф си играе с нас на котка и мишка.

Олаф Белия... Ейд го бе видял и днес, гордо изправен на силния си вран жребец, вдигнал в десницата си меч, да води викингската войска. Той се носеше като вихър, надавайки пронизителния си езически боен вик, и сякаш по нищо не се различаваше от многото норвежки пълководци преди него. Не, Олаф Белия беше друг. Беше го доказал предния ден и свидетелство за това беше животът на Ард-Рий. Вълка се биеше само с мъжете, щадеше жените и децата — смел воин, но не палач.

Ейд въздъхна, свали шлема от главата си и разкопча тежката ризница. Много ирландци продължаваха да се бият в кожено облекло и ставаха лесна жертва на стоманените викингски мечове. Кралят приседна под дървото и внезапно се почувства стар и изтощен.

Може би посивялата коса беше дошла да му покаже, че силите му отслабват. Слабостта беше не само в костите, но не и мозъка.

Неговите хора горяха от нетърпение да нападнат града. Може би имаха право да искат това от него. Защо сърцето му се противеше? Защото не можеше да победи. Много добре знаеше, че Олаф е предвидил това нападение и с любопитство очаква следващата стъпка на Ард-Рий. Ако имаше някаква надежда за оцеляването на ирландците и възстановяването на мира, тя беше в ръцете на Вълка. Да, той беше варварин от Севера, но се държеше като цивилизован човек. Всички

знаеха, че е възприел много ирландски навици, че се къпе всеки ден. Освен това беше въодушевен от строителните умения на ирландците. В обградения от каменни стени Дъблин вече се издигаше разкошен дворец и както Ейд беше чул, много от градските къщи бяха снабдени с течаща вода през издълбани стволове на дървета.

Болезненият писък на смъртно ранен воин се заби в ухото му като остро копие. Кралят стисна зъби, но не можа да удържи напиралите сълзи, които се затъркаляха по брадясалите му бузи — той, който не беше плакал от четиридесет години насам. За няколко мига старият човек се поддаде на слабостта на сърцето и започна да оплаква синовете на Ирландия, пожертвали живота си за родната земя.

След малко Ейд се изправи бавно и се олюля. Без да докосва ризницата и окървавения меч, той се запъти към огъня, където кралете и пълководците се бяха събрали на съвет. Всички чакаха неговото решение. Само от него зависеше ще нападнат ли Дъблин или не.

По лицата на воините се четеше увереност в победата. Глупаци такива, каза си разгневено Ейд. Нима не видяхте как Вълка ни примамва все по-близо до себе си? Защо продължавате да смятате, че победата е била наша? Християни сте, а ми приличате на кръвожадни диваци. О, Господи, нима ние, привържениците на правата вяра, не сме поне малко по-добри от северните варвари?

Мъжете продължаваха оживено да обсъждат вчерашните си успехи. Ейд седна, протегна ръцете си към огъня и зачака разговорът да утихне. После вдигна поглед и в очите му пролича старата твърда решителност, въпреки сивата мъгла, която се бе спуснала над някогашното ослепително синьо.

— Битката свърши. Утре ще изпратим вестоносци при Олаф и ще му предложим да започнем мирни преговори.

Пращането на огъня беше единственият отговор на това изненадващо заявление. Но само за малко. Мъжете се взираха в краля си, в голямата си част гневни, някои обаче видимо облекчени, Фенен Мак Кормак беше този, който най-после прекъсна надвисналото мълчание:

— Вие ни призовахте на бой, за да нанесем окончателно поражение на викингите, Ейд. Трябва ли сега да се откажем, макар че от победата ни дели само ден?

Ард-Рий отговори с присъщото си търпение:

— Вярно е, събрах ви под бойните знамена, защото Олаф заплашваше обединеното ирландско кралство. За съжаление ние никога няма да се освободим от викингите. Все едно дали са датчани, норвежци или шведи — те ще продължават да ни нападат, защото са жадни за плодовете на земята ни. Вече видяхме, че северняците се бият дори помежду си. Трябва обаче да разберете едно — Олаф не е като враговете, с които сме свикнали. Мисля, че вече сте го разбрали. Ако не, помислете, милорди. По всичко изглежда, че спечелихме днешната битка. Норвежците се окопават зад линиите си. Но можем ли да имаме доверие в тази победа? Стигнахме чак дотук, преследвайки един малък норвежки отряд. Какво ще стане, ако утре нападнем и Олаф излезе срещу нас с няколко хиляди души? Той е по-могъщ от всички викинги преди него, воините му се подчиняват сляпо. Един съюз с него ще ни предпази от набезите на варварите, които плячкосват брега. Олаф е по-добър воин от всички датчани и ние можахме да се убедим в това — както и във великодушието му. Позволи ни да приберем всички ранени, а когато нападаше селата ни, щадеше жените и децата. Виждам, че няма да има претенции за нашата земя, че ще се задоволи, ако му преотстъпим Дъблин. Смятам, че трябва да му го дадем. И без това градът отдавна е във владение на викингите. Днес ние не победихме Олаф, само спечелихме малко земя. Ако вземем решение да не водим преговори, няма да го победим и утре, защото има достатъчно воини и оръжие. Дори да постигнем някаква частична победа, той ще продължава да напада земите ни и един ден ще унищожи всички ирландски кралства. Помислете внимателно, милорди. Ще вземем окончателно решение на разсъмване.

Край лагерния огън се възцари мълчание. Ейд и не очакваше незабавен отговор. Затова се надигна и бавно се запъти към палатката си.

— Татко? — Нийл се затича след него. — Почти сигурно е, че кралете ще застанат на твоя страна. Не са много онези, които мечтаят и победа. Повечето вярват, че Олаф е в съюз с боговете и никой не може да го победи. Само едно ги тревожи — как да осигурим мира и дали след успешното протичане на преговорите ще можем да разчитаме, че Вълка никога повече няма да ни напада.

Ейд се усмихна и с обич потупа сина си по рамото.

— Благодаря ти за това съобщение, синко. — Той знаеше много добре, че Нийл се ползва с доверието и уважението на по-младите крале. — А самият ти на какво мнение си?

Нийл се поколеба, после се покашля и решително заговори:

— Аз смятам, че ти имаш право, татко, смятам също, че Вълка ти подари живота, защото те уважава и се надява, че се стремиш към мира и се отвращаваш от безсмисленото проливане на кръв. — Гласът му прозвуча дрезгаво: — Погледни тези каменни стени! Само Бог знае какъв ужас ни очаква зад тях!

Ейд кимна безмълвно и влезе в палатката си. Там го очакваше младо момиче, една от многото блудници, които се влачеха след войската. Тъй като държеше на брачните си клетви, кралят не можеше да я задържи.

— Върви си, детето ми — промълви меко той. — Нямам желание да се възползвам от услугите ти.

Момичето беше твърде младо и красиво, за да води този мизерен живот. То погледна краля и се изчерви. Сигурно смяташе, че е недостойно да сподели постелята на такъв високопоставен воин. Ейд обаче не искаше да я засегне и реши да направи малък компромис.

— Ако ми донесеш топла вода, за да измия кръвта от ръцете си, ще ти бъда много благодарен.

— Разбира се, милорд — отговори плахо жената. — Ако искате, ще разтрия гърба ви с мехлем, за да успокои болките.

— Много мило от твоя страна. — Ейд я изчака да донесе вода и с доволна въздишка потопи ръцете си в легена. С буйната черна коса и зелените очи малката му напомни за Иърин, макар да не беше красива като нея. Момичето усърдно разтри тила и раменете му и Ейд затвори очи, обзет от приятна умора. Мислите му все още бяха при Иърин. Как ли щеше да се зарадва да го види жив и здрав... Не, сега не биваше да мисли за това. Първо трябваше да подпише мирен договор с Олаф Белия.

Внезапно Ейд застина на мястото си. Пред духовния му взор се изправиха Иърин и норвежкият вълк — един до друг пред олтара. Бащата се гърчеше в адски мъки — но кралят на кралете знаеше какво трябва да направи, за да сключи неразрушим съюз с довчерашния враг.

Ейд прекара безсънна нощ, изпълнена с бездънно отчаяние. На разсъмване към стените на Дъблин препуснаха пратеници. В отговор

Вълка заяви, че е готов да преговаря с Ейд Финлейт, и унилият Нийл се отпрати в галоп към Тара, за да доведе сестра си Иърин. Съюзът беше сключен.

Докато препускаше редом с брат си към Дъблин, Иърин прилагаше всевъзможни женски хитрости, за да получи някакво обяснение. Ласкаеше го и хленчеше, умоляваше го и дори проля няколко сълзи, но не можа да изтръгне от устата му нито думичка.

Ейд беше заповядал дъщеря му да тръгне така, както подобава на принцеса, и свитата ѝ представляваше внушителна гледка. Мъжете и жените бяха облечени в най-красиви коприни и кожи, покривалата на конете също бяха копринени, обшити със златни и сребърни конци. Синята наметка на Иърин падаше на богати дипли по гърба на кобилата и беше подплатена със снежнобяла лисича кожа. Над бялата кожена яка косата ѝ блестеше гарвановочерна. Иърин трепереше от страх, но брадичката ѝ беше вирната по-гордо от всякога.

Докато наблюдаваше изпълненото с достойнство изражение на сестра си, зачервените ѝ от студа бузи, Нийл си казваше, че никога не е виждал такава красавица. Чувстваше се като предател. Само непоколебимата му вяроност към бащата и собствената му убеденост в правилността на взетото решение го принуждаваха да пази голямата тайна. Не се съмняваше, че ако само заподозреше каква съдба ѝ предстои, сестра му веднага щеше да избяга.

— Нийл? — Мекият ѝ глас прекъсна нерадостните му размишления. Младежът се обърна към нея и с неохота зачака новата поредица въпроси.

— Да, Иърин?

— Ако съм сторила нещо, с което съм предизвикала гнева на татко, ще бъде много по-добре, ако знам какво е то. О, Нийл, моля те...

— Аз съм само пратеник, Иърин, и наистина не знам защо иска да бъдеш при него — излъга за кой ли път младият крал. — Много съжалявам.

Иърин никога нямаше да узнае колко страдаше брат ѝ от решението на съвета.

Пътуването трая няколко дни. Нощуваха в попътните села, посрещани с радост от жителите им. Докато приближаваха ирландския

лагер пред Дъблин, Иърин се бореше с нарастващия страх. Ако баща ѝ беше узнал нещо за двойствения ѝ живот, щеше да ѝ крещи часове наред — но какво друго можеше да ѝ направи? Може би беше решил да я затвори в манастир или да омъжи за някой могъщ, но отвратителен крал, но тя беше убедена, че няма да изпълни заплахата си. Все пак тя не беше сторила нищо лошо. Златната жена-воин беше защитила столицата Тара, докато кралят се биеше срещу викингите.

Когато се изкачиха на един хълм, Иърин се загледа към Дъблин, пред чиито стени бяха разпънати ирландските шатри, простиращи чак до хоризонта. Много по-голям от лагера беше градът, в който се издигаха великолепни сгради от камък и дърво.

— Татко иска да те види веднага — обясни Нийл и пришпори коня си. Кобилата на Иърин го последва надолу по склона. Докато язدهа между шатрите, принцесата кимаше на всички страни и мъжете се кланяха почтително. Тя се опитваше да се усмихне, макар че внезапно ѝ се допря да обърне коня си, да потърси в свитата сестра си Биди и да скрие глава на гърдите ѝ. Може би монахинята щеше да измоли от всевишния някакво чудо, което да ги върне обратно в Тара...

Без да изостава от Нийл, Иърин стигна пред шатрата на баща ѝ, която беше опъната малко по-настрана от другите. Свитата остана на назад. Брат ѝ скочи от седлото и ѝ подаде ръка. Като прочете съчувствието в очите му, Иърин бе обзета от нов страх. Ард-Рий сигурно беше побеснял от гняв, щом бе заповядал да доведат дъщеря му пред стените на неприятелския град. Ала само след миг в сърцето ѝ се надигна гняв. Аз бях предадена, каза си ядосано тя. Вече седмици наред огромната войска на баща ми преследва норвежкия вълк — и не прави нищо, за да го прогони от страната ни. По всичко изглеждаше, че между двете армии цареше мир. Даже Нийл бе споменал нещо с половин уста.

Иърин затвори очи и си припомни онзи паметен ден в гората, на брега на потока. Защо не посмя да забие меч в гърлото на викинга? Ако го видеше отново, дали той щеше да си спомни за нея? Разбира се, след като бе обругала презрително тежко ранения воин и го бе ударила по главата, за да му избяга... Тя преглътна конвулсивно и намести красивата си наметка.

Не, нямаше голяма вероятност да го срещне отново. Дори ако баща ѝ беше сключил примирие с норвежците, той в никакъв случай

нямаше да седне на една маса с варварите, камо ли да позволи на дъщеря си да играе ролята на гостоприемна домакиня — все едно колко беше разгневен.

— Влез при татко — подкани я тихо Нийл.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита остро Иърин.

— Татко желае да разговаряте насаме. — Младият мъж я погледна натъжено, метна се на коня си и препусна към шатрата си.

Останала сама, Иърин пое дълбоко дъх, отметна платнището и влезе. Баща ѝ седеше зад грубо издялана маса и проучваше някакви документи. Виолетовата му наметка висеше от раменете до пода. Когато вдигна глава, сърцето на Иърин спря да бие. Никога не я беше гледал така пронизващо. Защо, за бога, защо? Той ѝ беше баща! Нима не проумяваше, че Златната жена-воин беше сторила добро на страната си? Защо виждаше само нарушаването на закона Адамнан?

Защо не бяхме в Тара, каза си горчиво тя, а не пред тази викингска крепост! Тогава можеше да изтича при него, да го прегърне, да го целуне и да помоли за прошка... Не, не би могла да направи това дори ако бяха в Тара, не и пред тези ужасяващи очи, пред това страшно вътрешно напрежение, което владееше цялото му същество.

Не знаейки как да постъпи, Иърин притисна ръка до гърдите си и се поклони дълбоко и почтително.

— Татко мой, покорно те моля да ми простиш.

— За какво? — попита объркано Ейд и вдигна вежди.

Той не знае, каза си Иърин и едва не се строполи на земята от облекчение. Защо тогава я бе повикал в лагера си? Без да вдига очи, тя промълви едва чуто:

— За всичко, което може би съм сторила и което е предизвикало гнева ти.

— Ти не си ме разгневила с нищо, Иърин. — Този път в гласа му прозвуча такова неудобство, че Иърин изненадано вдигна очи. Баща ѝ не вдигаше глава от пергаментите си. — Повиках те тук, за да те омъжа.

— Но...

— Без „но“! — изрева внезапно Ейд. — Много добре знаеш, че твърде дълго търпях капризите ти! Вече няма да се показвам великодушен и благосклонен.

Иърин понечи да протестира, но благоразумно замълча. Ами ако я беше обещал на Фенен Мак Кормак? Разбира се! Тя едва не избухна в смях, припомнила си сладките сънища на пасището. Може би наистина беше дошло времето да започне мирен живот като съпруга и майка. От друга страна обаче — защо баща ѝ я бе повикал тук, на покритото с трупове бойно поле, за да я омъжи за човек, когото познаваше от години? Девојката вдигна глава и с достойнство отговори:

— Зная какви са задълженията на една принцеса, татко, и ще се омъжа, за когото заповядваш — но само ако изборият от теб съпруг ми е по сърце. Ако си решил да ме омъжиш за Фенен...

— Не говоря за Фенен Мак Кормак — прекъсна я нетърпеливо баща ѝ. — Обещах те на Олаф Белия и още утре вечерта ще размените брачните клетви.

— Какво? — Цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ.

— Вече ме чу! — Баща ѝ крещеше, защото не можеше да понесе ужаса, изписал се на бледото ѝ лице. — Утре ще се омъжиш за Олаф. Договорите са подписани и подпечатани.

— Татко! Не, ти не можеш... Знаеш, че се отвращавам от викингите и най-вече от Вълка! — Иърин трепереше с цялото си тяло. Напразно се опитваше да си вгълпи, че сънува, че не е чула нищо подобно. Ала в очите на Ейд се четеше горчивата истина. — Няма да направя това! — заяви решително тя.

— Ще го направиш.

Иърин изтича при него и отчаяно се хвърли на колене.

— Татко, моля те! Та той е варварин! Нима ще предадеш собствената си плът и кръв в ръцете на един кръвожаден норвежки вълк! Ще се омъжа за Фенен, ще се омъжа, за когото ти искаш, или ще отида в манастир, само не ме принуждавай да стана жена на убиеца, който е виновен за смъртта на роднините ни! Ние сме ирландци, татко, и законите на Брехона защитават жените...

— Освен всичко друго тези закони казват, че дъщерите трябва да почитат бащите си. — Ейд не смееше да срещне погледа на дъщеря си.

— Толкова ли не разбираш! — проплака отчаяно тя. — Не мога да го направя! Предпочитам да умра. — Тъй като баща ѝ пак не я погледна, Иърин избухна в сълзи. — О, татко, моля те!

Тя скри лице в скута му и се опита да се утеши: татко никога не е устоявал на сълзите ми. Защо сега стои безчувствен и не отговаря на

молбите ми?

— Ти не разбираш! — продължи хълцайки тя, обхваната от нов ужас при мисълта за повторната среща с Вълка. Той ѝ бе обещал „сладко“ отмъщение. Ако станеше неин съпруг, сигурно щеше да я убие — или да превърне живота ѝ в ад.

Внезапно Иърин чу стъпки и стреснато се изправи. В палатката бяха влезли двама едри, силни войници, които не ѝ бяха познати. Баща ѝ вдигна ръка.

— Погрижете се за охраната ѝ — проговори тихо кралят.

Мъжете посегнаха към Иърин, но тя се отдръпна и ядно вирна брадичка. Само до преди минута се беше надявала, че всичко това е само лош сън. Сега обаче трябваше да се примири с жестоката действителност. Бащата, когото беше обичала през целия си живот, я захвърляше хладнокръвно пред краката на врага. Досега вярваше, че той не е в състояние да предостави на викингите дори най-долната ирландска блудница, а сега се оказваше, че е готов да им връчи дори собствената си дъщеря. Иърин погледна затвореното му лице и разбра, че всяка по-нататъшна молба ще бъде безсмислена. Баща ѝ се беше барикадирал зад невидим, непроницаем щит.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя, обърната към пазачите си и праметна през рамо дългата си наметка. — Мога да ходя и сама. — Тя опъна рамене и се запъти към изхода, където спря и отново се обърна към баща си. — Няма да се омъжа за викинга, татко. Ако се опиташ да ме принудиш, ще вдигна такъв адски шум, че и най-смелите ти воини ще побледнеят от ужас.

Ейд не искаше да я погледне.

— Аз съм Ард-Рий — и твой баща, който за съжаление те е разглезил твърде много. Болката, която ти причинявам, пари и моето сърце, но съм убеден, че правя това, което трябва. За Ирландия, която е по-важна от теб и мен. За нашата страна и за нейния народ. За бъдещите столетия. Ето, затова трябва да се омъжиш за Олаф, Иърин.

Без да каже дума, девойката му обърна гръб и излезе навън. Двамата мъже я отведоха в една горичка, където се издигаше самотна шатра. Горичката беше заобиколена от постове. Иърин отблъсна ръката на воина, който поиска да я въведе вътре, и спусна платнището пред носа му.

— Иърин? — В палатката я чакаше Биди. Меките ѝ очи бяха пълни със съчувствие.

Иърин избухна в плач и се хвърли в обятията на сестра си.

— О, Биди, татко... Олаф...

— Знам — отговори просто монахинята и започна да милва черната ѝ коса.

Мина доста време, преди сълзите на Иърин да изсъхнат. Тя се отдръпна от сестра си и я погледна в очите.

— Няма да се омъжа за Вълка. Никой не може да ме принуди. Няма да се съглася, дори ако опрат ножа на гърлото ми. — Тя скочи и се заразхожда нервно напред-назад. — Ще намеря някой, който да се застъпи за мен. Законите на Брехона ме покровителстват...

— Никой няма да се изправи срещу Ард-Рий — проговори предупредително Биди. — Освен това ми казаха, че Вълка е силен воин, но сърцето му е добро. Нийл ме увери, че резиденцията му е най-красивата, която някога е виждал. Норвежецът се е заклел на татко, че ще се ползва с цялото уважение, което се полага на принцеса от Тара. Повярвай ми, Иърин, той ще бъде добър с теб. Аз също ще живея в палата му, всички твои дами ще те придружат. В Дъблин живеят и много ирландски семейства. Нашите строители имат голямо желание да се запознаят с норвежката архитектура. — Тя се поколеба малко и продължи: — Пък и Вълка е красив мъж. Зъбите му са здрави, лицето му не е набраздено от шарка. Няма да ти е лошо с него...

Тя замлъкна смаяно, когато сестра ѝ избухна в луд, истеричен смях. Добър? Към мен? Никога, не и след хиляда години. Той я мразеше, както тя мразеше него. Защо не го убих тогава в гората, проплака отчаяно тя и внезапно ѝ хрумна нова идея. Ако разкаже на баща си за срещата в гората, той щеше да разбере, че е поверил дъщеря си в ръцете на един отвратителен варварин и... Не, нищо нямаше да излезе от този план. Нищо не беше в състояние да умилюсти Ейд Финлейт. Той бе затворил сърцето си за дъщеря си, не се интересуваше от живота ѝ, мислеше единствено за скъпоценната си Ирландия.

— Време е да спиш — каза тихо Биди и прекъсна трескавите размишления на сестра си.

Иърин поклати глава.

— Тази нощ ще избягам. Направила съм достатъчно за страната и народа си.

— Как ще избягаш? — попита уплашено Биди. — Шатрата се охранява най-строго.

— Има достатъчно мъже, които ще ми помогнат. Освен това ще взема меча си, а аз мога да боравя с него, нали знаеш.

Биди се постара да прикрие дълбоката си загриженост и се опита да се усмихне.

— Е, щом си решила да бягаш, първо трябва да се подкрепиш. Ще поръчам да ни донесат нещо за хапване.

— Права си. Ще имам нужда от всичките си сили. Донеси ми малко повече хляб и пушено месо за из път. Кой знае колко ще ми се наложи да яздя.

Измъчвана от угризения на съвестта, Биди отвърна глава.

— Ей сега ще се върна.

Тя изскочи от палатката и забърза към огъня на баща си, който тъкмо се съветваше с Нийл и няколко мъже от Ълстър. Щом видя уплашеното лице на дъщеря си, Ейд побърза да отпрати останалите.

— Татко — започна направо тя, — страх ме е за Иърин. Решила е да избяга през нощта, но не това е най-важното. Страх ме е, че по-скоро ще се прободее с меча си, отколкото да се омъжи за Вълка. Нищо чудно да забие нож в сърцето си точно пред брачния олтар. — Болката в очите на Ейд сви сърцето ѝ и тя сложи ръка на рамото му. — Един ден Иърин ще ти прости, татко.

— Дали? — Потънал в мислите си, Ейд помилва ръката ѝ. — Само ако можеше да разбере... — Той въздъхна горчиво. — Странно е, но аз имам по-голямо доверие на Олаф, отколкото на повечето от моите пълководци. Той е човек на честта.

— Да, татко, знам.

— Каквото и да е замислила Иърин — тя трябва да се омъжи за Олаф. — Той помълча малко, после стана от писалището си. — Чакай ме тук. Мергуин е някъде в гората. Ей сега ще се върна.

— Иърин чака да ѝ донесе вечеря. Чака и запаси от храна за бягството.

Ейд кимна, повика един пост и му нареди да донесе храна. После излезе от шатрата. Биди трепереше с цялото си тяло. Беше отвратително да измами така малката си сестричка и да ѝ причини болка. Но, подобно на баща си, тя притежаваше дарбата да поставя благото на Ирландия над съдбата на отделния човек. Ако Ард-Рий и

Олаф Белия обединяха силите си срещу многобройните датски, норвежки и шведски нашественици, те щяха да спасят безброй невинни хора.

Когато Ейд се върна, той подаде на Биди мъничко шишенце, пълно с прах.

— Дай ѝ половината, така ще спи дълбоко през нощта и ще се събуди покорна. Утре сутринта ще ѝ дадеш още четвърт, а последната доза преди венчавката. Разбра ли ме?

Биди прехапа устни и покорно кимна с глава.

Аз съм будна, каза си Иърин. Не, не беше истински будна. По-скоро сънуваше. В палатката влизаше светлина, макар че трябваше да бъде тъмно. Биди отдавна трябваше да я е събудила.

Да, наистина беше сън, защото всичко наоколо беше като в мъгла. Опита се да седне и успя, но мъглата пред очите ѝ не се разсея. А сега в съня ѝ се появи Биди.

— Донесох ти закуска, Иърин. Трябва да хапнеш нещо.

Иърин се подчини. Какъв приятен сън... Не се чувстваше слаба, но беше толкова лека, че сякаш щеше да се разтвори във въздуха.

— Изпий медовината, Иърин, трябва да я изпиеш докрай — настоя Биди и Иърин послушно посегна към чашата.

Зад Биди се появиха и други жени и Иърин се усмихна, защото всички бяха мили с нея. Едната среса косата ѝ, бавно и внимателно. Тя самата не правеше нищо, освен да се наслаждава на великолепното усещане за лекота. Жените я измиха, после я облякоха в коприна, която нежно милваше кожата ѝ.

Тогава в палатката влезе баща ѝ и Иърин смръщи чело, какво търсеше той в красивия сън! Та тя му беше сърдита! Все пак на лицето ѝ изгря усмивка. Тя обичаше баща си и не можеше да му се сърди твърде дълго. Защо я гледаше толкова загрижено? Тя му подаде ръка, той я стисна здраво и я поведе навън.

— Може ли да язди? — чу се шепотът му.

— Да. Няма да се отделяме от нея.

Странно... Защо се съмняват, че мога да яздя, запита се Иърин, която не бе пропуснала нито дума от разговора между баща си и сестра си.

— Разбира се, че мога да яздя — увери ги тя и отново се усмихна. Колко странно прозвуча гласът ѝ...

Не усети дори коня под себе си, а продължи да се носи в облаците.

Сънят ставаше все по-прекрасен. Отведоха я в огромна зала с каменни стени и великолепни дърворезби, която беше пълна с хора. Всички ѝ се усмихваха и тя отговаряше на усмивките им. Сигурно имаше празник, щом всички изглеждаха толкова весели.

Поведоха я към другия край на залата. Ръката на баща ѝ вече не я подкрепяше. Ала това не я разтревожи, тъй като пръстите ѝ скоро се плъзнаха в друга, силна мъжка ръка. А Биди не се отделяше от нея.

Някакъв смешен дребосък, приличен на монах, произнесе няколко думи и Биди ѝ прошепна да ги повтори. Иърин едва не избухна в смях. Нима имаше нещо по-весело от факта, че сестра ѝ, монахинята, се шегува с един свещеник?

Очевидно беше казала правилните думи, защото зад гърба ѝ се чуха ликуващи викове. Иърин се зарадва, че е ощастливила присъстващите, и погледна към ръката, която продължаваше да стиска нейната. Силна ръка с дълги, тесни пръсти, чисто изрязани нокти и фини косъмчета, които приличаха на златни нишки. Тя вдигна очи и усмивката замръзна на лицето ѝ.

В съня ѝ се появи Олаф Белия, Огромен на ръст, с блестящо руса коса, всяващ страх, облечен официално... Златна брошка придържаше широката, богато надиплена пурпурночервена наметка. Той изгледа смаяно Иърин и сините му очи потъмняха от дива ярост. После обаче избухна в смях и ѝ напомни за Вълка, победил съперника в ожесточен двубой и надсмиващ се над неговата слабост.

Иърин се вдърви от ужас, но само след миг се присъедини към смеха му. Не, това наистина беше смешно. Вълка очевидно беше убеден, че ще може да си отмъсти. Горкият, той не знаеше, че това е само сън...

Мъжът сведе глава и устните му леко докоснаха нейните. Тази нежна целувка само усили усещането за божествена лекота. След това започна празничната вечеря. Поднесоха прекрасни ястия, наляха в чашите отбрани вина, внесени от континента. На издигнатата сцена излязоха танцьори и смешници...

Щом се възстанови от шока, Олаф усети как в сърцето му се надигна диво желание да удуши момичето, което му бе станало жена. Ала много скоро прозря иронията на съдбата и избухна в смях. Невероятно — тъкмо за тази ли ирландка трябваше да го оженят! Разбира се, още тогава в гората си беше помислил, че тя е от благородно потекло. Нали беше споменала нещо за баща си, при когото щяла да го отведе? Само една принцеса можеше да говори такива неща. Кръвта заби още по-силно във вените му, когато си припомни добре прицеления удар, който го беше проснал в безсъзнание на земята. Ето че малкото зверче се бе озовало отново във властта му...

Щеше да ѝ поиска сметка, това беше извън всяко съмнение, но само за да си изяснят отношенията веднъж завинаги. Той не желаше да се бие с ирландците, дори с дръзкото зверче, за което го бяха оженили и което се отвращаваше от него. Какво облекчение да изпита отново приятни чувства, да забрави поне за малко болката от непрежалимата загуба... Ала равнодушието, което бе станало част от него, отново се настани в сърцето му. Той щеше да стори всичко необходимо, за да превъзпита съпругата си и да я превърне в безупречна домакиня и кралица на Дъблин, но нищо повече. Нямахше да ѝ натрапва присъствието си. Нека се задълбае в омразата, както той се бе окопал в болката си. Щом успееше да ѝ втълпи, че се е държала недопустимо дръзко с един норвежки воин, щеше да я остави на мира. Да, тя щеше да води добър живот с него и да се ползва от всички предвидени в договора улеснения.

Не, Иърин не го вълнуваше, макар да признаваше, че баща ѝ не е излъгал. Тя принадлежеше към най-красивите жени, които някога бе срещал — абаносовочерна коса, която блестеше със синкави отблясъци, искрящи зелени очи, обкръжени от гъсти, тъмни мигли, фино изрязаните ѝ черти издаваха кралски произход. Светловиолетовата копринена рокля загатваше прекрасно оформено тяло. Ард-Рий е сериозно решен да склучи мир с мен, каза си развеселено Вълка, щом поверява в ръцете ми тази красавица.

Той се усмихна и вдигна чашата си към ирландския крал. Ако самият той беше известен като Норвежкия вълк, то старият крал спокойно можеше да бъде наречен Ирландската лисица.

Момичето се отвращаваше от него и Олаф го знаеше. Беше шок, учуден как Ард-Рий е успял да я склони за тази сватба. Не беше много вероятно бащата да е осведомен за онази среща в гората. Но Олаф беше сигурен, че Иърин се е съпротивлява с всички сили на омъжването си. Най-вероятно беше да са я упоили, разбира се, с грижливо пресметната доза. Изглеждаше нормална, но пронизателният поглед на Вълка не можеше да не види леката мъгла, паднала над смарагдовозелените очи.

Той я наблюдаваше внимателно и скоро установи, че действието на лекарството започва да отслабва. Много добре — когато говореше с нея, всяка отделна дума трябваше да проникне дълбоко в съзнанието ѝ. Той се надигна и отмести стола си, чиято изкусно резбована облегалка показваше емблемата на Вълка.

В един ъгъл седеше Биди, сестрата на жена му, монахинята. Момиче с умни очи. Олаф наклони едва забележимо глава и тя кимна.

Малко по-късно Биди застана зад стола на Иърин и сестра ѝ учудено вдигна очи. Монахинята ѝ каза няколко думи и се извърна към Олаф. В погледа ѝ личеше, че е разбрала какво се случило. Иърин все още беше под влияние на упойката, но лека-полека осъзнаваше къде е и какво става с нея. Тя отблъсна сърдито ръката на сестра си и се обърна към мъжа, който беше станал неин съпруг.

— Норвежко куче! — изсъска тя. — Презирам ви! Вие сте варварин! Не сте по-добър от див звяр...

Мускулите на брадичката му се напрегнаха. Очите му останаха ледени. Беше дошъл моментът да си разчистят сметките.

Невестата, станала отново мека и покорна, бе изведена от стаята. Олаф проследи излизането ѝ, после вдигна чашата си и отпи голяма глътка. О, да, той щеше да ѝ се отплати за всичко, което му беше сторила. Трябваше да победи презрителното отвращение в очите ѝ. Сега беше господар на Дъблин. Беше минал през безброй изпитания, за да се сдобие с това достойнство. Трябваше да ѝ покаже, че е господар и в собствения си дом.

Дори дълбоката тъга по загиналата Гренилда — даже само името ѝ пробуждаше болезнено сърцето му — не можеше да го спре да опитоми дивото зверче, за което го бяха оженили. Иърин щеше да се научи, че той не е човек, върху когото може безнаказано да изпробва острия си език.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Странна тишина цареше в сватбените покои, докато събралите се жени приготвяха Иърин за нощта. Първо я окъпаха в розова вода. Ирландските дами, които ѝ беше разрешено да задържи при себе си, измиха гъстата черна коса и я изтъркаха до сухо, докато напада на меки вълни по раменете. После ѝ облякоха нощница от тънка коприна и се оттеглиха. През цялото време нито една не се усмихна, нито си позволи дръзка шега.

Само Биди остана при сестра си. Невестата бе приела покорно всичко, което правеха с нея, но действието на маковото семе, което я бе накарало да каже едно тихо „Да!“ по време на венчавката, постепенно отслабваше. Монахинята се молеше Господаря на вълците да осъществи съпружеските си права, преди жена му да се е опомнила напълно.

— Дано Света Бриджит те закриля тази нощ — промълви тихо тя и целуна сестра си. Изразът на огромните смарагдови очи и бледото лице на Иърин я натъжаваха. Тя се обърна бързо, за да излезе от стаята, но вътрешното напрежение надви и трябваше да се залови за позлатената рамка на вратата, за да не падне.

Как мразеше ролята, която бе изиграла в тази измама! Когато Иърин възвърне разума си, ще ни одере живи — и мен, и татко, каза си горчиво тя, после въздъхна примирено. Все пак онова, което се случваше със сестра ѝ, не беше нещо необикновено. Много принцеси споделяха същата съдба. Без да погледне назад, Биди затвори вратата зад себе си.

Лекото щракане изтръгна Иърин от мъглата на упоението. За първи път от часове насам осъзна напълно станалото.

— Не! — пошепна тя, хвърли бърз поглед към бялата нощница, после скри лице в ръцете си. Бяха ѝ дали някакво упойващо средство, за да постигнат онова, което никога не би им се удало, ако разумът ѝ беше ясен. Вълка беше неин съпруг. Много скоро щеше да дойде в покоите си и да очаква тя да го посрещне като съзнаваща задълженията

си съпруга. Как ли щеше да я измъчва, за да си отмъсти за всичко, което му беше сторила в гората?

— Не! — Иърин скочи, изтича до сандъка, в който беше подреден чеизът ѝ, и го разрови, докато намери малка, обсипана с перли ножица. Малко прилича на камата, с която се самоубила Бриджит, каза си облекчено тя. Сега пък тя щеше да пониже съпруга си. Той вероятно очакваше да намери невестата си покорна, още под въздействието на упойката или се надяваше да я стресне до смърт само с вида си... Не, тя щеше да се хвърли върху него и да го убие — или тя самата да умре. Но нямаше да му позволи да я докосне с мръсните си вълчи лапи.

Като си представи всички онези викинги и ирландци, които тихичко си шепнат по коридорите и хихикайки да обсъждат предстоящите радости на брачното легло, Иърин побледня от гняв. Горката невеста, изложена на похотта на варварина...

— Никога! — изсъска тя и отметна кожата и чаршафите, за да се пъхне в леглото. Покри се до брадичката и притисна ножицата до гърдите си.

Вратата се отвори и сърцето на Иърин заби с такава сила, че дъхът ѝ спря. Тя бързо отмести очи, за да избегне мрачния поглед на Олаф.

— Ето, че се срещнахме отново, ирландска вещице — промърмори подигравателно той и започна да съблича официалните си дрехи. Свела гъстите си мигли, Иърин го наблюдаваше как изува ботушите и оставя тежкия колан върху малкото резбовано шкафче. Очевидно имаше чувство за ред, защото сгъна грижливо богато обшитата наметка и я положи върху един стол. След това свали гамашите, туниката и късата поличка.

Към пламтящата в сърцето ѝ омраза се примеси учудване. Норвежците бяха мръсни, мърляви свине, това беше известно навсякъде! Ала когато Олаф заобиколи леглото, тя усети сладък дъх на сандалово дърво, примесен с много приятен аромат на мъжко тяло. Свеж и чист...

Викингът се движеше учудващо гъвкаво за един толкова грамаден мъж. С ъгълчетата на очите си тя го видя да се запътва към нея — гол-голеничък. Макар че се стараяше да не го гледа, неволно

установи колко широки и мускулести са гърдите му, покрити с къдриви златни косъмчета, колко стегнат кръстът и колко тесни хълбоците му.

— Погледни ме! — заповяда Олаф и тя се принуди да го послуша. Без да каже дума, той я измери от глава до пети с безизразен поглед, после устните му се разкривиха в мрачна усмивка, която обаче не стигна до ледените очи. Очевидната му студенина я накара да потръпне от ужас. Той не изпитваше нищо към нея, в най-добрия случай тя събуждаше в душата му веселие и приятно очакване на отмъщението, което беше замислил. Той все още не знае, че аз съм тази, която ще задоволи жаждата си за отмъщение, каза си решително тя.

Въпреки това, когато Олаф се качи на леглото и коленичи над нея с ръце от двете страни на главата ѝ, по тялото ѝ пробягаха студени тръпки. Не, драга ми викинге, не, рече си тя. Ако се приближиш още малко, острият връх на ножицата ще се забие в сърцето ти. Олаф се усмихна и се наведе над нея.

Сега, едва не извика Иърин и тялото ѝ се разтърси от силни тръпки. Усети тежестта на мъжкото тяло, топлата му кожа, силното биене на сърцето, в което щеше да забие ножицата си. Ала пръстите ѝ овлажняха и убийственият инструмент едва не се изплъзна от ръцете ѝ.

Вълка се надигна, издърпа кожата и чаршафите и нанесе силен удар по конвулсивно стиснатите ръце на Иърин. Ножицата отлетя и падна със звън на студения каменен под.

— Ако не беше загубила кураж, ирландска вещице, брачното ти легло щеше да бъде омърсено със собствената ти кръв.

Иърин загуби ума и дума и само го погледна с неизказан страх в очите. Олаф скочи и светкавично издърпа кожата от леглото. Изправи се до главата ѝ, опря ръце на хълбоците си и отново я измери с леден поглед.

— Я виж ти, убийствените искри в зелените ти очи се превърнаха в отчаяна молба за милост. Сладката, невинна Иърин...

Той сграбчи китката ѝ, издърпа я от леглото и тя изпищя от ужас и болка.

— Все някога ще те убия, викингско копеле! — изфуча извън себе си тя.

Ако я беше ударил, нямаше да бъде толкова унижително, както когато чу гръмкия му смях. Докато я държеше с едната си ръка,

другата посегна към деколтето ѝ и разкъса тънката нощница. Когато коприната се свлече на пода, викингът пусна жертвата си, отстъпи назад и подигравателно се поклони.

— С твое разрешение, бих желал да огледам какво ми е предложил уважаемият ти баща. Не ми се ще да остана измамен.

Макар че се почувства унижена до дън душа, Иърин успя да задържи главата си гордо изправена. Само да можех да го пробода с очите си, изплака отчаяно тя и захапа долната си устна, докато внимателният му, изпълнен с хладна пресметливост поглед се плъзгаше по високите гърди, тънката талия, тъмния триъгълник между бедрата и дългите стройни крака. Накрая очите му се върнаха на лицето ѝ, все така пълни с хладна подигравка.

За миг Иърин се изкуши да го попита харесва ли му онова, което е видял. Мъжът продължи да я гледа невъзмутимо и накрая тя се принуди да наруши опъващото нервите ѝ мълчание.

— Надявам се, че не се чувстваш твърде поласкан, норвежки вълко. Ирландците са горди със своите закони и чувството си за справедливост. Баща ми не би измамил никого.

Мъжът отново избухна в смях, но веднага замлъкна. Смаяна, Иърин откри в очите му кратък болезнен проблясък, но си каза, че се е излъгала, защото много скоро те отново възвърнаха студената си синева. Няма да показвам повече страха си, закле се тържествено тя. Въпреки това потрепери, когато Олаф пристъпи към нея, без да скрива силната си, властна мъжественост. Гордостта и куражът я напуснаха, остана само инстинктът за оцеляване. Без да съзнава какво прави, тя се обърна, за да избяга, макар да не знаеше къде.

Тя не чуваше и не виждаше нищо, усети само железните пръсти, които се впиха в китката ѝ. Той я привлече към себе си, притисна я до гърдите си и тялото ѝ потрепери при първия допир с мъжките тайни.

Иърин се извиваше отчаяно в прегръдката му, но това се оказа грешка, защото усещането стана още по-интензивно. Членът му се триеше в корема ѝ, тънките светли косъмчета милваха гърдите ѝ.

Олаф зарови пръсти в разпуснатата ѝ коса, без усилия изви главата ѝ назад и я принуди да го погледне в очите.

— Значи все пак се страхуваш от господаря си, ирландска вещице. Имаш всички основания за това, повярвай. — Внезапно той я отблъсна от себе си с такава сила, че тя политна към леглото. — Ала

няма от какво да се страхуваш, скъпа ми съпруго. Тази нощ няма да те изнася. — Той се изправи пред нея в целия си грамаден ръст и тялото му потрепери от някакво дълбоко чувство, оставащо скрито за Иърин. — Да не мислиш, че съм полудял от желание да отнема скъпоценната ти добродетел? Не, драга моя, нямам вкус към такава студенокръвна и на всичкото отгоре кръвожадна жена. — Той се обърна рязко и Иърин се загледа объркано в широкия му гръб. Главата ѝ бучеше, сякаш я беше ударил.

Мъжът остана загледан в пламтящия огън в камината и накрая Иърин събра кураж да придърпа завивките върху голото си тяло. След известно време Олаф се обърна към леглото, поглади брадата си и се усмихна с отсъстващ вид.

— Сигурен съм, че се страхуваш не само от изнасилването. Питаш се какъв ли начин съм избрал, за да си отмъстя за срещата в гората. Помниш ли какво ме заплашваше тогава?

Той пристъпи към леглото, издърпа отново завивките и тя вече не можеше да скрие треперенето, завладяло цялото ѝ тяло. Въпреки това успя да потисне писъка си, когато Олаф се наведе към нея и застана толкова близо, че можеше да види ясно пулсирането на вратната му вена. Показалецът му се плъзна бавно по вдлъбнатината между гърдите ѝ, после слезе към корема и помилва нежната кожа на бедрото.

— Не искаше ли да ми отнемеш мъжествеността? — попита учтиво той, но заплахата в тона му беше повече от ясна. — За съжаление аз не мога да сторя това с теб, колкото и да би ми харесало. — После се изправи и презрително нахвърля кожите върху тялото ѝ. От гърлото му се изтръгна уморена въздишка. Пръстите му се заровиха в златната коса. — Е, знай, че не ти се сърдя. Ако не ми създаваш ядове, животът ти ще бъде поносим. Но запомни едно — аз съм господар на този палат и ако си позволиш да ми се противопоставиш, ще си получиш заслуженото. Разбра ли ме?

Иърин кимна колебливо. Очевидно нямаше друг избор, поне засега. Но ти никога няма да бъдеш мой господар, каза си ядно тя. Временната капитулация, на която бе принудена, нямаше никакво значение за бъдещето.

Олаф угаси лампите, легна в леглото до Иърин и ѝ обърна гръб. Макар и против волята си, тя усети равнодушието му като обида. Очевидно той я сравняваше с русата си вълчица и сравнението не беше

в нейна полза. Слава богу! Поне не се налагаше да изтърпи варварската му похот. Ала колкото и решително да си втълпяваше, че изпитва облекчение, Иърин беше засегната и унижена от пренебрежителните му думи. Това чувство пламтеше сега в сърцето ѝ, примесено с дива омраза.

Тя се загледа отчаяно в мрака, осветяван едва-едва от слабите пламъчета на огъня в камината. Много скоро дълбокото, равномерно дишане на Вълка ѝ подсказа, че е заспал. Изпълнена с горчивина, Иърин си припомни как я бе издърпал от леглото, как бе разкъсал ризата ѝ, а след това я бе захвърлил като ненужна вещ. Сълзи опариха очите ѝ. Какво се очакваше от нея? Да прояви сляпа покорност към мъжа, който я презираше? Как можа баща ѝ да ѝ причини това зло?

Когато се обърна настрана, тя вида перлената дръжка на ножицата да блести на догарящия огън. Беше паднала само на крачка от леглото. Иърин ужасено закри лицето си с ръце. Не, не можеше да прободне никого в гърба, пък бил той и най-жестокият викинг! Още повече заспал човек...

Все пак ако вземеше ножицата, щеше да се почувства малко по-спокойна. Ако Олаф отново ѝ посегнеше и се възползваше от мъжката си сила, за да я унижи, тя щеше да забие остриите върхове в гърдите му, без да прояви малодушие, както преди малко.

Иърин вдигна глава, хвърли бърз поглед към бронзовото рамо на норвежеца, което равномерно се вдигаше и спускаше, после предпазливо се измъкна от леглото. Промъкна се на пръсти и се наведе да вдигне ножицата.

Гласът му изплющя като камшик в мрака, пръстите му се впиха болезнено в черните ѝ къдрици.

— Кълна се във всички богове, ти си била голяма глупачка!

Болката предизвика сълзи в очите ѝ, защото мъжът я изтегли за косите. Беше толкова страшно, че Иърин едва не помоли милост. Овладея се в последния миг и сляпо посегна да издере лицето му. Мъжът изви ръката ѝ на гърба и тя не можа да сподави един измъчен вик. Олаф я метна като чувал на леглото, а сините му очи засвяткаха заплашително в тъмнината.

— Ако още веднъж се опиташ да ме убиеш, ще изпиташ на собствения си гръб викингската строгост — проговори

предупредително той. — Случвало се е жени да бъдат напляскани дори през сватбената си нощ.

Иърин потърка тила си, защото имаше чувството, че ръката му е отскубнала поне половината ѝ коса. После се сви на кълбо и хвърли върху себе си една кожа, без да смее да го погледне. Той смяташе, че е искала да го убие, докато спи! Какво ли щеше да направи сега?

Олаф прекоси стаята. Стъпките му издаваха обичайното презрително равнодушие. Порови в някакво шкафче и се върна до леглото.

— Вдигни си ръцете! — заповяда небрежно той.

— Не! — изплака ужасено Иърин. Не можеше да допусне да я върже!

Мъжът нетърпеливо посегна към нея, но тя се отбраняваше ожесточено, риташе го, впиваше нокти в лицето му.

От гърлото му се изтръгна ядно проклятие. Той се хвърли върху нея, притисна я с цялата си тежест и скоро успя да стисне двете ѝ китки в мощната си десница. Битката беше изтощила и него и трябваше да полежи малко, за да може да си поеме дъх. Брадата му гъделичкаше врата ѝ и Иърин с ужас осъзна, че триенето на топлата му кожа накара връхчетата на гърдите ѝ да се втвърдят, а бедрата ѝ да потреперят от неведомо очакване.

По някое време Олаф се изправи и я погледна.

— Крайно време е да престанеш да се съпротивляваш и да лежиш съвсем тихо, скъпа ми съпруго. Иначе телесните ми потребности ще надвият отвращението от студенокръвните девственици. В момента няма нито едно женско същество, което да означава нещо за мен, но често съм оценявал талантите на добрите блудници. Може би ще се изкуша да погледна и на теб в такава светлина. Все пак поданиците ни се надяват, че бракът няма да остане безплоден и че наследникът ни ще заздравя още повече съюза между някогашните врагове.

Иърин затвори очи, усети нарастващото пулсиране до бедрото си. От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон. Усети с цялото си тяло близостта му, закопня да се притисне още по-силно до него... Китките ѝ, които само до преди миг се мъчеха да се освободят, се отпуснаха безсилно. Подигравателният смях на Олаф я прободеше като с нож. Той

се настани удобно върху хълбоците ѝ, уви китките ѝ с някакъв колан и го завърза за края на леглото.

Бесен гняв и съзнанието за това ново, още по-страшно унижение стегна гърлото ѝ. Иърин не можеше да си поеме дъх. Без да я удостои дори с поглед, Олаф се изтегна до нея и ѝ обърна гръб — очевидно с намерението да продължи да спи. Беше я обезвредил като някое досадно животинче, което му пречеше да си почине. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

Ала Олаф не спеше и изненадващо мекият му глас я стресна до смърт.

— Много съжалявам, но ти просто ме принуди да те вържа. Разбери, че не мога да остана цяла нощ буден, за да се пазя от острите върхове на ножицата ти.

Иърин понечи да обясни, че в никакъв случай не е имала намерение да забие ножицата в гърба му, че е искала само да има до себе си нещо, с което да му се противопостави, ако продължи да я унижава. Ала не се осмели да проговори, защото не искаше викингът да забележи сълзите ѝ. Не можеше да понесе това — особено след като гордостта ѝ бе претърпяла толкова тежки удари.

Между двамата се възцари странно напрежение. Олаф чакаше отговор. Иърин мълчеше упорито. Накрая се чу нетърпелива въздишка, а след няколко минути равномерното дишане издаде, че мъжът отново е заспал. Иърин дълго лежа будна. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Беше съпруга на Вълка, на най-могъщия от всички викинги, а все още беше девствена, макар и завързана с въжета за брачното легло.

Беше останала девствена само защото така му харесваше. Един мъж искаше да я подчини на желанията си — и това беше Олаф Белия, най-омразният ѝ неприятел.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Иърин се пробуди бавно от неспокойния си сън. Ръцете я боляха, чувстваше се много зле.

Нямаше нужда да размисли, за да разбере къде се намира и защо китките ѝ са изтръпнали. Все още беше вързана за стълба на леглото. А викингът до нея си спеше тихо и мирно, притиснал златната си глава до гърдите ѝ, преметнал ръка през кръста ѝ.

Как да се изплъзне от тази твърде интимна поза? Иърин огледа внимателно ръката, която почиваше върху хълбока ѝ. Може би щеше да успее да се отмести настрана... Тя обърна поглед към лицето му и бузите ѝ пламнаха от срам. Олаф беше буден. Сините му очи издаваха колко е развеселен от неудобното ѝ положение. Устните му се разтегнаха в усмивка и Иърин бързо отмести поглед към красивите ленени завеси, които обграждаха резбованото легло.

— Прощавай — извини се подигравателно мъжът. — Май те притесних с близостта си. Веднага ще се погрижа да оправим тази работа. — Той свали ръка от хълбока ѝ и дългите, грапави пръсти се плъзнаха възбуждащо бавно по корема ѝ. Иърин спря да диша, за да се пребори с издайническото треперене на тялото си.

Тя преглътна мъчително и проследи как пръстите му направиха кръг около пъпа ѝ, после се изкачиха към гърдата ѝ и бавно се заключиха около твърдото хълмче. Палецът му помилва розовото връхче и по тялото на Иърин се разля гореща вълна. Това беше нещо, неизпитано досега. Тя вече не можеше да потиска треперенето си. Паренето, което ѝ причиняваше интимната милувка, я уплаши. Тя затвори очи и простена, преди да е успяла да се удържи:

— Моля те...

За нейно облекчение Олаф веднага престана да я измъчва. След малко тя събра смелост и вдигна натежалите си мигли. Подпрян на лакът, викингът се усмихваше и я наблюдаваше със странна настойчивост.

— Значи не си била чак толкова студена. Много добре. Може би някой ден ще заживеем в мир.

Без да го погледне, Иърин помоли:

— Би ли ме отвързал?

Олаф се надигна, за да изпълни молбата ѝ, и тя отново затвори очи, за да не вижда силното, загоряло от слънцето тяло.

Олаф развърза кожения колан и ръцете ѝ паднаха безсилно върху завивката. Иърин отвори очи и започна да разтрива зачервените си китки.

— Защо ме мразиш толкова? — попита внезапно мъжът и в гласа му прозвуча напрежение.

— Първата ни среща не беше особена радваща. Би трябвало да разбереш чувствата ми.

— Не. Когато ме намери край потока, ти реши да ми помогнеш — докато ме позна. Е? Защо ме мразиш?

— Защото уби леля ми! — изсъска ядно тя.

Изненадата, изписала се по непроницаемото му лице, я смути до дън душа.

— Никога не съм убивал жена — отговори твърдо той.

Сълзите отново заплашваха да рукнат по лицето ѝ. Но той не биваше да ги види.

— Кралят на Клонтайърт беше мой чичо, а Бриджит беше кралицата му.

Олаф стана от леглото и повтори хладно:

— Никога не съм убивал жена. Не позволявам и на хората си да го правят.

— Разбира се, че не — потвърди горчиво Иърин. — Твоите воини не прерязват гърлата на жените. Те само се нахвърлят върху тях като зверове и злоупотребяват с тях дотогава, докато нещастниците започнат да призовават смъртта.

— Очевидно са ти наговорили куп лъжи — отвърна безизразно мъжът.

— Лъжи? — Гневът ѝ избухна с такава сила, че тя забрави голотата си и скочи на крака. — Много добре знам какво правят викингите. Видях ви със собствените си очи, защото бях в Клонтайърт.

— Аз не съм убил леля ти — подчерта мрачно Олаф.

— Е, да, но тя се самоуби, като те видя да идваш... — Иърин притисна ръка към гърлото си. — Освен това видях как мъжете ти се нахвърлиха върху Мойра — а тя е жена, която познавам добре.

— Мойра? — Олаф помълча малко. — Не съм докосвал тази ирландка, кълна ти се. Ако наистина си била в Клонтайърт, трябва да си го разбрала. — Нима Иърин го смяташе способен да посегне на изплашена, пищяща жена, когато Гренилда беше още жива? Не, той никога не би направил такова нещо.

— Възможно е да не си бил между онези кучета, които изнасилваха беззащитните жени, но градът беше опустошен по твоя заповед. Бедната Мойра беше изнасилена от твоите хора!

— Кралят на Клонтайърт можеше да се предаде — отвърна нетърпеливо Олаф. — Тогава всички градски жители щяха да бъдат пощадени. При всяка битка има мъртви и ранени и за нещастие невинните са тези, които най-често страдат. Така върви животът открай време.

— Значи чичо ми е трябвало да се предаде? — попита раздразнено Иърин. — Клонтайърт беше негов и...

— ... и беше завладян от по-силния. Това също е част от световната история.

— А когато един срещу друг се изправят еднакво силни мъже? — попита предизвикателно тя.

— Тогава се правят компромиси — отговори небрежно той. — Както аз постъпих с баща ти.

— Не забравяй никога тези последни думи. Сключил си съюз с баща ми, не с мен. — В този миг на вратата се почука и Иърин млъкна уплашено.

— Влез! — извика с отсъстващ вид Олаф, без да се съобразява, че жена му е гола. После посегна към един чаршаф и го уви около хълбоците си.

Иърин пламна от срам и се скри под кожените завивки. В стаята влезе дребен възрастен мъж. Той се поклони, после удостои Иърин с такава неустойимо дяволита усмивка, че против волята си тя ѝ отговори.

— Банята ви е готова, господарю Олаф — обяви тържествено той.

— Нека я донесат.

Дребосъкът отстъпи настрана и двама слуги довякоха в стаята голяма метална вана. Следваха ги няколко изчервени момичета, които носеха ведра с топла вода. Никоя не посмя да погледне Иърин или Олаф, макар че с мъка удържаха хихикането си. Дребният мъж постави на скрина до вратата няколко стъклени шишенца.

— Да ви помогна ли, господарю?

— Не. — Вълка се обърна към жена си. — Иърин, това е Риг. Той ще бъде винаги на твоите услуги.

— О, да, господарке — потвърди усърдно мъжът. — Когато се нуждаете от нещо, трябва само да ме повикате.

— Благодаря — промърмори Иърин и притисна кожата до гърдите си.

Дребосъкът се поклонил дълбоко и изскочи от стаята.

Олаф отпусна чаршафа и влезе във ваната, сякаш бе забравил присъствието на Иърин. После затвори очи и въздъхна облекчено.

Иърин почака малко, после решително скочи от леглото, изтича към своя скрин и затърси някакви дрехи. Убедена, че мъжът ѝ няма да ѝ обърне внимание, тя навлече лека долна риза и в този миг гласът му я стресна.

— Ела тук! — заповяда Олаф. — Искам да ми измиеш гърба.

— Няма да го направя! — отговори възмутено тя, ала веднага съжали за отказа си, защото мъжът ѝ се надигна и закрочи застрашително към нея. От тялото му се вдигаше пара. Макар че нямаше къде да бяга, Иърин се обърна, но ръцете му вече бяха върху раменете ѝ.

Олаф я обърна грубо към себе си и я притисна към мокрите си гърди.

— Ти наистина поставяш търпението ми на сериозно изпитание, Иърин. Когато бях тежко ранен, ти доставяше дяволска радост да ме измъчваш по най-жесток начин — макар през цялото време да твърдеше, че варваринът съм аз. А сега си въобразяваш, че ще ти позволя да проявяваш непослушание. Като се имат предвид обстоятелствата, трябва да признаеш, че проявявам твърде голяма отстъпчивост към принцесата от Тара. Смятам обаче, че е дошло времето да си изясним нещата, преди да съм се отказал от решението си да бъда мек и добър с ирландците. Ожених се за теб само по политически причини. Бъди покорна, не се мяркай много пред очите

ми, прави каквото пожелаея — и никой няма да те закача. Ти си само инструмент на компромиса, за който вече говорихме, колкото и да не ти харесва този факт. Ако продължаваш да се държиш като злобно зверче, ще прекарваш дните и нощите си вързана. Проумя ли най-сетне? Уверяват ме, че ирландският ми е доста разбираем.

Иърин потрепери в тънката си риза, която Олаф беше намокрил. Господи, как мразеше да отстъпва! Как се отвърщаваше от грубата сила, срещу която беше безпомощна! Макар да беше силна жена, опитна във военните упражнения — срещу Олаф тя не можеше да направи нищо. Безсмислено беше да се бори с тази арктическа вихрушка.

— Разбирам — процеди през стиснати зъби тя. — И ще измия проклетия ти гръб.

— Не, междувременно промених решението си. Искам да ме намажеш с благовонно масло.

Олаф се усмихна и посочи към скрина до вратата и Иърин потиснато се запита какво ли ново унижение ѝ предстоеше. Викингът я пусна и посегна към голямата кърпа, за да се изтрие.

— Вземи шишенцето отдясно...

Иърин въздъхна дълбоко, сякаш имаше работа с неразумно дете, взе шишенцето и се върна при него. Знаеше, че мъжът ѝ не я изпуска от поглед, и се постара да изобрази на лицето си досада.

— Моите братя-варвари ми донесоха тази есенция от едно пътуване в Южна Европа — обясни развеселено Олаф: — Ухае много приятно и действа отпускато, особено когато нежни пръсти го втриват в мускулите. Чувствам се малко скован. Не е толкова приятно да прекараш нощта до жена, която гори от желание да те убие.

— Спа като пън! — изсъска ядно Иърин.

— Така ли? Въпреки това усещам болки в мускулите. — Той легна по корем на леглото. — Започваме ли?

Макар и неохотно, Иърин приседна до него, отвори шишенцето и изля малко масло на дланта си. После започна да разтрива широкия гръб и силните рамене. При това се отбраняваше отчаяно срещу изкусителния аромат, който я удари право в лицето.

Докато втриваше маслото в гърба му, тя неволно се възхищаваше на гладката бронзова кожа и твърдите мускули. Главата ѝ се замая и тя бързо отдръпна ръката си.

— Готова съм.

Понечи да стане, но Олаф се обърна по гръб и я задържа. На лицето му отново се изписа подигравателна усмивка, която не стигна до очите му.

— Справи се отлично. Беше много приятно и бих желал да разтриеш и краката ми. — Лицето ѝ пламна от гняв и в гласа му прозвуча недвусмислено предупреждение: — Радвай се, че не искам от теб нищо повече!

Иърин стисна здраво зъби, изля малко масло на единия му крак и започна да го втрива в коравата кожа. Не можеше да не забележи колко добре са оформени прасците му. Господи, защо милваше плътта, която презираше, защо я чувстваше толкова топла и силна, толкова смущаваща? Достигнала до коленете, тя спря и Олаф я изгледа укорително.

— Продължавай! Бедрата ми също имат нужда от масаж.

— Не!

— Скъпа съпруго, не забравяй, че трябва винаги да се подчиняваш на желанията ми!

Иърин пое дълбоко дъх и започна да масажира бедрата му. Внезапно Олаф се отмести настрана и ръката ѝ неволно докосна члена му, който веднага се събуди за живот и започна да пулсира.

Иърин се стресна, но бързо се овладя и продължи да разтрива хълбоците и плоския корем, сякаш нищо не се беше случило. Олаф се превиваше от смях.

Новото унижение беше непоносимо и Иърин не можа да устои на изкушението. Трябваше да му причини поне малко болка. Пръстите ѝ се впиха болезнено в меката плът на корема и Олаф пое остро дъх.

— Внимавай. Иърин! — произнесе предупредително той. — Не прави нищо, за което после ще съжаляваш.

Иърин стисна до болка ръце в юмруци, за да удържи изгарящата я омраза. Мразеше него, но много повече мразеше себе си. Защо нямаше малко повече сила, за да има поне известни шансове за успех... Гласът на Олаф прекъсна нерадостните ѝ мисли:

— Бъди нащрек, сладка моя! Сега си в моя власт, а аз вече не съм тежко ранен, нито упоен от спомена за битката и от претърпените страдания. Ако ми причиниш болка, ще ти се отплатя стократно.

Иърин с мъка потисна напора да го удари. Вместо това продължи да масажира гърдите му, след това се върна отново на бедрата. Преглътна мъчително, когато откри дългия бял белег и си припомни как жестоко се беше отнесла към безпомощния, тежко ранен мъж в гората. Е, все пак бе почистила раната и тя беше зараснала. Олаф трябваше да ѝ благодари поне за лапата от глина и водни растения. Тя го подложи на ужасни мъчения, но го и спаси. Още тогава бе усетила обезпокояващото въздействие на мъжествеността му — а сега вече не понасяше докосването до голата му плът. Погледна го и рязко отдръпна ръцете си.

— Много ти благодаря — промълви подигравателно Олаф.

Иърин стана и бързо отиде до прозореца.

Този път Олаф не я повика да се върне. Тя му обърна гръб, но нямаше как да не чуе, че ходи из стаята и се облича. Сладкият дъх на сандалово дърво отново изпълни въздуха и тя неволно си каза, че този приятен, мъжествен аромат винаги ще ѝ напомня за Олаф.

— Не искам да си нещастна — заговори сериозно мъжът. — Трябва само да разбереш, че нямам време да се торозя с коварна, изпълнена с омраза съпруга. Нямам време да се занимавам и с дребнавата ти жажда за отмъщение. Съжалявам за смъртта на леля ти, но такива неща се случват във всяка война. Аз също съм воин, но мисля, че е дошло времето да престана да разрушавам и да започна да строя. Съдбата ни събра при достойни за съжаление обстоятелства и това е жалко. Ала сега си моя жена, моя собственост, и трябва да се примириш с участието си. Само тогава ще можеш да водиш мирен и спокоен живот.

— Аз съм родена в Ирландия. А според законите на Брехона една жена не може да бъде собственост на никой мъж. — В тихия ѝ глас се бореха гордост и отчаяние.

Внезапно Олаф бе обзет от дълбока жалост — и от възхищение.

— Законите на Брехона не означават нищо за мен. Аз съм моят собствен закон. Въпреки това не искам да те нараня.

— Ако наистина желаеш да живееш в мир с мен, защо ме унижаваш по този начин?

— Странно е, че именно ти задаваш този въпрос. Ти ме унижи много по-лошо и продължаваш да искаш смъртта ми. Би трябвало да разбереш, че не можеш да постигнеш нищо срещу мен. Много хора не

са доволни от съюза, който сключих с баща ти и ще нападнат Дъблин, ще нападнат ирландските градове ще подпалят нови войни. Безброй къщи ще станат на пепел и трябва да ги издигнем отново. Виждаш, че има много работа. Ако се опиташ да ми пречиш, аз ще те вразумя с цялата строгост, на която съм способен. — Той помълча малко и добави: — Ще заповядам на слугите да ти приготвят вода за къпане.

— Сестра ми... — започна Иърин.

— Ще я видиш по-късно — прекъсна я рязко Олаф. — Ще ти пратя една дама, с която съм сигурен, че ще се разбираш добре.

Иърин чу как вратата се затвори и се загледа с невиждащи очи през прозореца, разкъсвана между бесния гняв и смущението от факта, че Вълка се бе оказал цивилизован и разумен — а освен това извънредно силен и привлекателен.

На вратата се почука.

— Влез! — извика с отсъстващ вид Иърин, която тъкмо беше заета с мисълта как ще прекарва дните си в тази норвежка крепост.

— Аз съм, милейди, Риг. Носим ви вана и чиста вода.

Кръвта се качи в главата ѝ, когато осъзна, че все още е облечена само в тънката риза. Ала дребосъкът не я погледна, а се разтича забързано из стаята и започна да дава нареждания на прислугата да изнесе ваната на Олаф и да внесе определената за нея.

— Повикайте ме, ако имате нужда от нещо, милейди.

— Да, Риг, много ви благодаря. — Тя му се усмихна, без да подозира, че си е спечелила първия приятел в чуждия Дъблин.

Откакто на сутринта бе видял красивите ѝ, тъжни очи и милото, опънато от болка лице, сърцето на Риг се бе изпълнило с възхищение. Олаф е достоен за завиждане, реши слугата. Вярно е, че се ожени за нея само заради съюза с ирландците, но сега трябваше да разбере, че жена му е истински бисер.

— Дамата ей сега ще дойде — обяви тържествено той, поклони се и излезе от спалнята.

Слепоочията на Иърин пулсираха болезнено. Колко бързо се промени животът ѝ... Само до преди ден беше живяла свободно и беше жадувала да отмъсти на мъжа, под чиято власт беше попаднала...

Е, Олаф поне не настояваше да осъществи съпружеските си права. Това щеше да бъде непоносимо. Защо, защо бе предизвикала така лекомислено съдбата си? Защо не се омъжи за Фенен? Сигурно

щеше да намери радост в обятията му... Иърин затвори измъчено очи и призна, че целувките на младия ирландски крал никога не бяха предизвиквали в тялото ѝ онова предателско треперене, което я завладяваше при всяко докосване на русия викинг. Това е само защото го мразя, втълпяваше си отчаяно тя. Треперя от страх и гняв, това е всичко.

Дали Олаф наистина беше решил да я остави на мира? Естествено той не я обичаше, но нали трябваше да задоволява мъжките си потребности? Внезапно тя изплака и закри очите си. Защо си въобразяваше, че една неопитна, девствена съпруга, връчена му от краля на ирландските крале, може да представлява някакво изкушение за него?

Сигурно имаше друга жена, която развличаше големия господар на вълците с любовното си изкуство. Това е много добре, каза си Иърин. Нека се забавлява на воля с блудницата си, само да ме остави на мира...

При тази мисъл тя намрази съпруга си по-силно от всякога. Някой ден щеше да избяга от този дом — но къде щеше да отиде? Не можеше да се прибере в Тара, при баща си, когото беше обичала с цялото си сърце и който ѝ бе причинил това огромно зло. А майка ѝ? Иърин копнееше болезнено за близостта на Мейви, за добротата ѝ, за меката ѝ вътрешна сила. Не, майка ѝ не е знаела нищо за намеренията на Ард-Рий — за разлика от предателката Биди.

Потискайки с мъка сълзите си, Иърин свали тънката риза, влезе във ваната и уви косата си на тила, за да не я намокри. Най-добре засега да приеме нещата такива, каквито са. Ако продължаваше да си блъска главата, нищо чудно да загуби разума си.

На вратата се почука и само след миг се чу щракането на бравата. Иърин се обърна стреснато и се озова лице в лице с красива, усмихната жена.

— Мойра! — извика невярващо тя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мойра безшумно затвори вратата зад себе си.

— Толкова се радвам, че ме помните, Иърин.

— Как да не ви помня, Мойра! — Имаше време, когато не можеше да затвори очи, без да види сгърчената на земята женска фигура. Письците ѝ още кънтяха в ушите ѝ. Тя преглътна, не знаеше какво да каже.

— В началото беше ужасно. — Мойра не преставаше да се усмихва. — Ала както виждате, вече съм добре. Бях тежко ранена и Гренилда ме излекува.

— Гренилда?

Красивите сиви очи на Мойра потъмняха. Тя се поколеба и отговори:

— Спътницата на милорд Олаф. Вече не е между живите. Оттогава живея със Зигурт, най-верния му съветник, и не мога да се оплача от живота си. — Тя отиде при сандъка на Иърин, отвори го и избра една рокля, която разстла на леглото. След това взе приготвената кърпа и пристъпи към ваната. — Дъблин ще ви хареса. Тук цари голямо оживление. Учени, търговци, свещеници — градът е пълен с хора.

Все още объркана, Иърин излезе от водата и се уви в меката кърпа.

— Чудесно е, че кралят на Дъблин се ожени за ирландска принцеса — продължи бодро Мойра. — Съюзът ще донесе много облекчения за ирландците, които живеят тук. Не, че досега сме страдали — прибави бързо тя. — Олаф е много справедлив владетел. Ала понякога раздава справедливост само с разума си, не със сърцето. Вие, като негова жена, бихте могла да повлияете върху сърцето му.

Иърин сведе очи. Не искаше да разочарова сънародницата си, макар да имаше всички основания да се съмнява, че един ден Вълка ще отвори сърцето си за нея.

— Избрах ви тази светлочервена ленена рокля — усмихна се Мойра. — Съгласна ли сте? — Иърин кимна мълчаливо и ѝ позволи да ѝ помогне при обличането. — Каква хубава, гъста коса имате! За мен ще бъде истинско удоволствие да ви реша.

— О, не е нужно да ме обслужвате. — Иърин най-последно си възвърна дар слово. — Мога и сама да се грижа за себе си.

Мойра се засмя сърдечно.

— Ще ви служа с удоволствие и ще се чувствам така, сякаш се грижа за по-малката си сестричка. Седнете тук!

Макар и неохотно, Иърин се подчини.

— Защо сте толкова радостна? Как можахте да забравите... и да простите!

— Отначало единственото ми желание беше да оцелея. Това и направих. Отнасях се с мен добре. Страшните спомени не са изчезнали, но аз се промених. Вече три години живея с викингския воин. Получавам добра храна и хубави дрехи. Научих се да уважавам Вълка и обикнах много хора в този град. Олаф е господар на Дъблин и всички му се подчиняват. Трябва да се покорим на норвежките завоеватели, нищо друго не ни остава. — Иърин сведе очи към пода и Мойра продължи колебливо: — Вие също би трябвало да се примирите с участието си. Ако се опитате да избягате, съюзът, сключен от баща ви, ще стане за присмех в устите на хората. Викингите ще се почувстват унижени и ще потърсят начин да си отмъстят. Това ще доведе до нова война.

Иърин удържаше с мъка напиралите сълзи. Мойра беше права. Тя не биваше да бяга от Дъблин. Не можеше да рискува избухването на нова война.

— Не се бой, няма да избягам.

Мойра внимателно разресваше косите ѝ.

— Скоро ще свикнете с новия си живот. Повечето норвежки дами са много любезни. Седим в красивите си покои и шием, а слънцето свети в прозорците както в Грианан, в Тара. Ще имате много работа. Трябва да поръчвате вечеря за господата и да определяте подреждането по масите. Често ни посещават и ирландски лордове.

Бъдещето не ѝ изглеждаше вече толкова мрачно. Иърин реши, подобно на Мойра, да стори всичко, за да оцелее, а мисълта, че ще може да помага на сънародниците си, представляваше истинско

утешение. Щеше да бъде безупречна кралица, да не се мярка твърде често пред очите на мъжа си и да води що-годе поносим живот.

— Трябва да ми помогнете, Мойра. Все още не знам какво се очаква от мен. Мъжете може би са посрещнали с радост сключеното примирие, но аз не мога да си представя, че то харесва и на жените.

— Много от викингите се ожениха за ирландки. Стойте мирно, за да мога да забода косата ви. После ще потърсим сестра ви и ще ви отведе в слънчевата стая.

Иърин все още беше сърдита на Биди, но когато прочете в очите ѝ болка и съчувствие, обузда гнева си. Монахинята никога не би ѝ сторила зло, ако не беше убедена, че тази злокобна женитба е нужна за благото на Ирландия и се извършва по Божията воля.

Биди прегърна сестра си и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Прости ми, миличка!

Биди, ти изобщо не разбираш какво си ми сторила, проплака вътрешно Иърин. Ала устните ѝ се усмигнаха.

— Ела с нас! Мойра ще ни научи как се живее при вълците.

В слънчевата стая седяха няколко дами, между които имаше и две омъжени ирландки. Иърин никога не беше виждала норвежки и се възхити от облеклото им. Всички носеха дълги, светли ленени одежди с най-различни ръкави, над тях тежки вълнени туники, твърде различни от строгите рокли на ирландските жени, които ценяха най-много скъпоценните закопчалки на наметките си. Норвежките дами придържаха туниките си с подобни брошки. Многобройни пръстени, гривни и огърлици от злато, сребро и скъпоценни камъни показваха, че всички присъстващи дами са съпруги на богати и могъщи господари.

Макар че Иърин беше любимата дъщеря на известния с богатството си Ард-Рий, тя не обичаше да се кичи със скъпоценни украшения. Мойра беше вдигнала косата ѝ със златна шнола, но семплата ѝ ленена рокля не беше украсена дори с най-проста брошка. Иърин неволно се запита дали норвежките жени имат коприни, след като самата тя ги притежаваше само благодарение на оживената търговия, която ирландските търговци водеха с католиците в Испания и Италия.

Изпълнена с неудобство, тя влезе в помещението, където усърдните женски ръце тъчаха и шиеха. Спря нерешително на прага, защото се чувстваше чужда, едва ли не натрапница. Ала Биди

продължи уверено напред, осланяйки се на своя Господ, който ѝ помагаше да се справя с всички житейски проблеми. Мойра я представи като християнска монахиня, после обяви, че е влязла Иърин Мак Ейд, принцесата на Тара, новата кралица на Дъблин.

Дамите с готовност приеха Иърин в своята компания. Биди скоро установи, че макар и несъзнателно, сестра ѝ направи възможно най-доброто впечатление. Постепенно дамите изоставиха сдържаността си, особено когато Иърин ги помоли с мекия си глас да ѝ помагат, за да свикне по-бързо с новия си живот.

Мойра чакаше в един ъгъл и след известно време отиде при господарката на дома, за да ѝ съобщи, че трябва да я запознае с готвачката. Иърин погледна въпросително сестра си, но Биди не пожела да я придружи и едва забележимо поклати глава. Очевидно тя се надяваше да се сдобие с нови познания в кръга на норвежките дами или да въведе някои от тях в каноните на своята вяра.

Докато Иърин и Мойра слизаха по богато украсеното стълбище към залата, те видяха няколко насядали около огъня мъже, които посрещнаха дамите с широки усмивки.

— Защо и вие не се включихте в разговора в слънчевата стая, Мойра?

— Тези дами са омъжени за викинги — отговори с известна горчивина Мойра. — Аз съм само наложница на Зигурт.

— Въпреки това те нямат по-големи права от вас.

— Не се тревожете за мен, Иърин. Аз съм доволна от живота си, макар в началото да бях само част от военната плячка.

Двете излязоха от крилото на изградения във формата на буквата V палат и прекосиха една малка градина. Когато забеляза упражняващите се на близкия хълм мъже, Иърин объркано смръщи чело. Воините се биеха с мечове и бойни брадви. Мойра забеляза смущението ѝ.

— Мъжете обменят опита си в бойното изкуство. Някои от братята ви и братовчед ви Грегъри също участват във военните упражнения.

— Къде е баща ми? — попита с безизразно лице Иърин.

— Още рано сутринта потегли за Тара.

Иърин едва не изплака с глас. Ейд я бе напуснал, без да се сбогува, а много скоро и Биди щеше да я остави. Тя щеше да остане

сама в гнездото на осите, сама с Мойра, която се бе оказала една обикновена слугиня.

Двете жени влязоха в срещуположното крило на двореца, където бяха кухнята, ковачницата, перачницата, складовете и оборите.

В средата на просторната кухня се издигаше огромна печка от камъни и глина. Над огъня висяха ведра, на тежки вериги се въртяха шишове с печено. Една цяла стена беше заета от фурни, от които се носеше ухание на пресен хляб. На дългите дървени лавици бяха подредени всевъзможни съдове.

Иърин не можа да сдържи учудването си, когато забеляза, че от едно издълбано стъбло течеше вода и се събираше в голяма мивка. Водата се пускаше с помощта на тежък лост. Кухненските прислужници, повечето от които бяха ирландци, режеха месо за печеното, бъркаха в гърнетата с големи лъжици, месеха нещо на огромни маси. В един ъгъл седеше младо момиче и скубеше птици, друго изгребваше каймака от прясното краве мляко. Отвсякъде ухаеше прекрасно.

— Сега ще ви представя Фрейда — обяви тържествено Мойра. — Тя е главната готвачка. Ако нещо не ви хареса, трябва да се обърнете към нея... — Тя млъкна внезапно и учудената Иърин се обърна да види какво е привлякло вниманието на придружителката ѝ. Внимателният ѝ поглед спря върху млада жена с разкошни форми и дълги, разбъркани къдрици, която сърдито се караше на дребен, съсухрен мъж, който въртеше над огъня шиш с говеждо месо. Не беше чудно, че говореше ирландски, защото с черните си коси нямаше вид на севернячка.

— Какво означава това, Мойра?

— О, нищо... Да вървим, видях Фрейда.

Готвачката, дебела, любезна жена с черешови очи, посрещна Мойра със сърдечна усмивка. После, без да се прикрива, огледа Иърин от глава до пети.

— Да... Сега съм сигурна, че слугите ще си имат добра господарка, а нашият крал Олаф — прекрасна кралица.

Иърин се изчерви, особено когато готвачката посегна и опипа хълбоците ѝ.

— Още сте малко тънка, но си имате достатъчно месце, където трябва. А пък аз ще се погрижа да се храните добре и да дарите краля

с много, много синове. — Иърин пламна от срам и наведе очи, а Фрейда захихика весело. — Всяка сутрин ще идвам при вас, за да обсъждаме менюто за вечерята. За днес вече избрах месото. Бихте ли желали да промените нещо?

— Не, разбира се, че не — побърза да я увери Иърин. — Доверявам се на преценката ви повече, отколкото на своята. Надявам се, че скоро ще опозная вкуса на воините.

Иърин се обърна и забеляза, че ирландката, която ругаеше дребния прислужник, е млъкнала и гледа към тях. Тя отговори на погледа ѝ и изненадано се запитва защо една сънародница е в състояние да събуди в сърцето ѝ такова отвращение. Сивите очи я огледаха пренебрежително, после жената се врътна подигравателно и излезе от кухнята, кършейки бедра.

Разговорът с Фрейда беше завършен и внезапно Иърин се сети, че още не е закусила.

— Мойра, не бих ли могла да получа нещо за ядене?

Младата жена се стресна и я погледна извинително.

— О, простете, как можах да забравя... Тук главното ядене е вечерята. От утре винаги ще ви нося закуска в стаята. Толкова съжалявам!

— Няма нищо — засмя се Иърин, — стига да ми дадете нещо, за да утоля глада си.

Готвачката им поднесе сочно говеждо и Иърин се нахрани с апетит, поне докато се сети, че стадата на Олаф също са част от военната плячка. Ям ирландско печено, каза си ужасено тя. А Мойра е ирландка, която в собствената си страна обслужва тези викингски негодници.

Това ѝ напомни за другата ирландка и безсрамния ѝ поглед.

— Мойра, коя е жената, която ни зяпаше така нахално?

Мойра сведе очи и облиза соса от пръста си.

— Тя... казва се Магийн.

— И тя ли е била пленена при някое нападение?

— Да, от датчаните. Когато Олаф е влязъл в Дъблин, тя вече е живеела тук.

— Доколкото виждам, има свобода на движение. Не е ли слугиня?

Мойра се поколеба само за миг, но от внимателните очи на Иърин не убягваше нищо.

— Да, слугиня е... Но сега е време да вървим. Имам да ви покажа още много неща.

Следобед Иърин се запозна с шивачките, перачките и всички други слуги. Узна, че ѝ е предоставено специално помещение за аудиенции. Там можеше да приема просители и хора, които искаха да се наемат на работа в кралския двор. Между другото нейно беше и задължението да урежда възникващите между жените спорове.

Когато започна да се смрачава, тя се върна в стаята си, за да се освежи преди вечеря. Трябваше да побърза, защото не искаше Олаф да я изненада. Докато изми и подсуши лицето и ръцете си, мислите ѝ се върнаха на странната жена, която бе срещнала в кухнята. Магийн с разкошните бедра, знаещите очи, предизвикателното изражение. Само една-единствена жена можеше да се осмели да зяпа така нахално кралицата на Дъблин и това беше блудницата на Олаф. Неочаквано остра болка я прободеше право в сърцето.

Какво ме е грижа, каза си ядно тя. Не съм се омъжила за него по любов, а по принуда — за благо на Ирландия. Докато ме оставя на мира, няма да се интересувам от живота му... Въпреки това тя изпитваше силно възмущение, не на последно място и защото всички в двора бяха осведомени за ролята на Магийн.

Докато слизаше по стълбата, Иърин преглъщаше с мъка. Тази вечер щеше да седи до съпруга си като кралица на Дъблин. Безкрайно беше облекчението ѝ, когато забеляза Биди и Нийл, застанали до голямата камина, която топлеше залата. Без да се бави, Иърин отиде при тях.

— Нийл!

Брат ѝ се обърна към нея. Очите му бяха тъжни, пълни със съчувствие.

— Иърин...

— Ще останеш ли в Дъблин?

— Да, още няколко дни. После трябва да се върна в Ълстър.

Иърин искаше да го прегърне, да го увери, че не е виновен за нещастieto ѝ. Ала ако го беше направила, нямаше да успее да задържи сълзите си. Биди прекъсна потискащото мълчание.

— Тук живеят много ирландци. Няма да бъдеш сама, Иърин. Знаеш ли, че Олаф не само търпи християнското учение, но и го поощрява? Скоро ще се почувстваш тук като у дома си.

Не. Домът ѝ беше в Тара. Палатът на викинга никога нямаше да стане неин дом. Тук съм заобиколена от врагове, каза си вътрешно тя, но не посмя да го произнесе гласно.

— Братята ни Брис и Лейт ще останат тук още няколко месеца — обясни Нийл. — А Грегъри ще бъде до теб, докато ти лично не го изпратиш да си върви.

— Слава богу — прошепна с измъчена усмивка Иърин.

Внезапно гълчавата в залата стихна. Иърин се обърна и видя слизащия по стълбата Олаф, строго изправен, внушаващ страхопочитание с дългата си развяваща се мантия. Той обходи с поглед помещението, откри жена си и протегна ръка към нея.

Иърин веднага си припомни възпитанието, което беше поучила от майка си. Тя вдигна величествено глава и грациозно тръгна към съпруга си. Той взе ръката ѝ и я поведе към двата богато украсени стола в горния край на дългата маса. Ала след като двамата седнаха, Олаф пусна небрежно ръката ѝ, сякаш я беше държал само по необходимост. Очевидно е решил да ме изпита, каза си злобно Иърин, за да разбере дали продължавам да играя ролята на покорната съпруга при каквито и да били обстоятелства. Макар да проклинаше съдбата, която ѝ бе отредила такъв нерадостен живот, Иърин продължи да изпълнява безупречно ролята си на кралица и домакиня.

Норвежци и ирландци заеха определените им места и веднага поведоха оживени разговори, макар че новите съюзници все още бяха изпълнени с недоверие едни към други. Слугите започнаха да внасят огромни, красиво подредени табли.

— Е, как ти хареса първият ден в двореца ми, Иърин? — осведоми се учтиво Олаф.

Без да вдига очи от ножа, с който грижливо разрязваше месото в чинията си, младата жена отговори:

— Денят мина нормално. — Тя усети изпитателния му поглед и с ъгълчето на окото си забеляза, че пръстите му се впиха в голямата чаша с вино.

— Да смятам ли, че са те запознали с всички домакински задължения?

— Тъй като съм възпитана в Тара, намирам, че съм в състояние да се справя без усилия със задачите в... този дом — отговори с лек сарказъм Иърин.

Олаф не отговори, но ѝ обърна гръб и попита нещо съседа си от другата страна. Иърин огледа дългата маса. По всичко личеше, че щеше да мине още доста време, преди между ирландците и норвежците да се възцари истински мир. На много места войните спореха разгорещено помежду си, без да спират да се тъпчат с вкусните ястия. Викингите бяха мнозинство, а сред тях имаше твърде много мъже, които бяха на мнение, че водачът им е твърде мек с победените.

— Очакваш ли трудности?

Иърин се стресна, когато мъжът ѝ неочаквано се обърна отново към нея.

— Нищо не очаквам. Но май ще се наложи да се моля за мир, защото твоите нашественици са много повече от законните наследници на тази земя.

Олаф се наведе над нея и топлият му дъх помилва бузата ѝ.

— Аха, обаче ако тук седяха ирландци, сигурно щеше да ти достави удоволствие да се пролее малко кръв — особено моята, нали?

Усмивката ѝ беше ледена.

— Никога не съм твърдяла, че изпитвам други желаниа.

Олаф отговори на усмивката и обгърна с ръка раменете ѝ, сякаш бяха потънали в любовен шепот.

— Все още ли възнамеряваш да ме убиеш и после да избягаш?

Докосването предизвика сладостни тръпки по гърба ѝ.

— О, не, нямам намерение да изложа на опасност живота на сънародниците си. Предпочитам да изчакам деня, в който някой датски меч ще ти разцепи черепа.

За нейно учудване тези думи го развеселиха и той избухна в луд смях. Иърин се отвърна от него и се загледа във фокусниците, които показваха изкуството си в другия край на залата. Олаф отново се разговори с мъжа, който седеше от другата му страна. След малко Иърин също посвети вниманието си на човека, който заемаше това почетно място. Не беше чак толкова едър като краля си, имаше червена коса и сиво-сини очи. При пристигането ѝ я бе погледнал само за миг, но в ясните му очи тя бе прочела неприкрито презрение. Този мъж не

обичаше ирландците. Дали пък не беше Зигурт? Да, сигурно беше той. Бедната Мойра...

Никой не разговаряше с Иърин. Викингът от дясната ѝ страна се беше задълбочил в разговор с ирландеца до него. Скоро тя закопня вечерята да свърши колкото се може по-скоро. Биди и Нийл седяха в другия край на масата, а Грегъри не се виждаше никъде.

От разговорите, които се водеха на висок глас, Иърин с почуда узна, че няколко викингски кораба току-що са се завърнали от дълго плаване до Испания. Кой знае още колко щеше да продължи вечерята, защото беше съобщено, че ще поднесат и пресни испански плодове.

Иърин изяде половин портокал и се почувства самотна като никога досега. Как ли щеше да понася това — ден след ден? Отпи глътка ейл и се облегна назад в стола си. Дали пък да не се престори на болна и отсега нататък да вечеря в стаята си?

Артистите привършиха представлението си. Един мъж започна да разказва за викингския крал Фаирир, който се борил с бога Фреир. Историята беше весела и Иърин се зарадва на разнообразието. Когато мъжът свърши, слушателите аплодираха бурно.

Очевидно човекът беше решил да разкаже още една история, но една жена се надигна от мястото си в края на масата, прогони го от залата и махна с ръка на група танцьори. При това погледна предизвикателно към Иърин, която веднага я позна. Магийн...

Жената седна отново на мястото си и високо се изсмя на шегата на съседа си. Страните на Иърин пламнаха от гняв. Тя се обърна към Олаф, който не удостои с внимание танцьорите, усмихна се бегло на Магийн и отново се задълбочи в разговор червенокосия викинг до себе си. Двамата през цялото време обсъждаха строежа на нови кораби.

Сега Иърин забеляза, че много дами — норвежки, както и малкото ирландки — погледнаха към нея със съжаление и любопитство. Когато отговори на погледите им, побързаха да отместят очи. В продължение на няколко минути Иърин седя с гордо и изправен гръб, но не понесе унижението и се надигна. Движението ѝ веднага привлече вниманието на Олаф. Очите му се присвиха изненадано.

— Желая да се оттегля, Олаф. Пътуването беше дълго и напрегнато и имам нужда от повече сън.

В първия момент той понечи да се възпротиви, но след това само сви рамене. Очевидно не отдаваше особено значение на присъствието

й.

Тя избяга в покоите си. Завари там Мойра и попита с остър глас:
— Защо не ви видях на масата?

Мойра безпомощно вдигна рамене.

— Вечер предпочитам да не се мяркам много в залата.

— Защото не искате да гледате как онази вещица си придава важност, нали?

Вместо отговор, Мойра вдигна вежди и въздъхна.

— Много съжалявам... Но вие можете да правите, каквото си искате — прошепна едва чуто Иърин.

— Ще ви помогна да се съблечете.

Без да каже повече нито дума, Иърин се остави в ръцете й. Малко по-късно вече седеше по нощница в леглото и докато Мойра разресваше косите й, попита:

— Няма ли да ви стане по-леко, ако излеете душата си?

Иърин поклати глава. Какво да каже, след като тя самата не се разбираше? Би трябвало да й бъде все едно, че любовницата на Олаф разполага с повече власт от кралицата, че всички хора в Дъблин го знаеха, че Олаф й се беше усмихнал с толкова топлина. Мъжът, който спеше гол до съпругата си само за да я подиграва и унижава, задоволяваше похотта си при друга — при една блудница, която искаше да властва не само в леглото му, но и в домакинството. Нима Иърин трябваше да се примири с това?

— Е, тогава ви желая лека нощ. — На вратата Мойра се обърна и се опита да се усмихне. — Сигурно Олаф скоро ще се качи.

Когато остана сама, Иърин се изтегна в голямото легло и започна да размишлява дали съпругът й ще си направи труда да се прибере поне за малко в спалнята, след като очевидно предпочиташе да прекарва нощите си другаде. Горчивината, която я обзе при тази мисъл, я стресна до смърт. Бих могла да го помоля за отделна стая, каза си гневно тя. Така всеки ще има свободата си. И няма постоянно да се караме.

Тя чу стъпките му и когато вратата изскърца, затвори очи. Докато Олаф се събличаше, Иърин усещаше всяко негово движение — а накрая и близостта му, когато се изправи до леглото и я загледа.

— Подай ми китките си, Иърин — помоли тихо мъжът. — Нямам намерение да ти позволя да станеш вдовица.

Ужасена, Иърин затаи дъх и се опита да се пребори с напирашите сълзи. Не, не още веднъж... ала гордостта не ѝ позволи да помоли за милост. Тя отвори бавно очи и го погледна. Тази вечер викингът не изглеждаше толкова страшен. За миг ѝ се стори, че прочете в погледа му нещо като съжаление. В сърцето ѝ се надигна плаха надежда.

— Аз... няма да те напада. Обещавам.

— Само да можеш да ти повярвам... Подай ми ръцете си. Макар да желаш смъртта ми, аз не искам да ти причинявам болка. Но в случай на нужда няма да се поколебая да използвам сила.

Олаф говореше сериозно. Тя не можеше да се опълчи срещу силата му. Устните ѝ затрепериха, но ръцете ѝ послушно се протегнаха към него. Олаф уви около китките ѝ копринен шарф, после я погледна изпитателно в очите и внезапно я отвърза.

— Ако все пак се опиташ да ме убиеш, постарай се да успееш. Иначе те заплашват двайсет удара с камшик — колкото се полагат на престъпниците.

Иърин безмълвно отговори на заплашителния му поглед. Олаф угаси свещите и когато се отпусна до нея, се постара да не я докосва. Между тях се бе разтворила пропаст, която надали щеше да бъде преодоляна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През първата седмица, която Иърин прекара като кралица на Олаф в Дъблин, отчаянието не я напускаше почти никога. Олаф престана да я предизвиква и я заговаряше само когато искаше да я натовари с някакво задължение. Тя правеше всичко възможно да го дразни. Дрехите, които трябваше да се кърпят, отиваха в ръцете на други жени. Когато я изпращаше в кухнята да донесе нещо за ядене или ейл, тя се преструваше, че забравя. Съпругът ѝ все още се владееше, но Иърин почти физически усещаше как гневът му нараства. На желанието ѝ да има собствена спалня бе отговорено с твърдо „не“. Той искаше да я има до себе си, за да я държи под око. Скоро Иърин започна да страда от безсъние, защото близостта на голото му тяло беше силно обезпокояваща.

Една нощ тя потъна в неспокойна дрямка и сънува един прекрасен ирландски воин, който идваше да я спаси. Мъжът на мечтите ѝ не можеше да бъде никой друг, освен Фенен. Ала когато се събуди треперейки, Иърин с ужас осъзна, че косите на героя ѝ бяха златни, а очите му сияеха в северно синьо.

След първите дни, прекарани сред стените на Дъблин, тя успя да избяга от бдителността на Мойра и от многобройните си задължения и тръгна да разглежда града. Дървените тротоари я изненадаха, също както и редиците ниски, покрити със слама къщи — някои от камък, други дървени. Между жилищните сгради бяха разпръснати всевъзможни дюкянчета и работилници. Многообразието на стоките, които се предлагаха, беше учудващо. Отвъд източната стена се простираха обширни ниви и ливади, по които пасеше добитък. Иърин се загледа с копнеж над непреодолимите стени и чу конския тропот едва когато ездачът спря точно зад нея.

Тя се обърна стреснато и се озова срещу подигравателния поглед на мъжа си.

— За бягство ли мечтаеш? — попита той.

Иърин уплашено се отдръпна от едрия, танцуващ вран кон.

— За съжаление то ще си остане само мечта.

Олаф протегна ръка към нея.

— Ела, става късно. Ще се приберем заедно в къщи.

— Благодаря, предпочитам да повървя.

— Не ме е грижа какво желаш.

Без да ѝ даде възможност да се възпротиви, Олаф я вдигна на седлото и я настана пред себе си. За кой ли път близостта му я смути. Топлият му дъх в тила ѝ, мускулестите гърди, притиснати до гърба ѝ — това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Какво щастие, че си научила езика ни.

Иърин не разбра дали съпругът ѝ отново не ѝ се подиграваше, затова отговори безизразно:

— Ти също владееш ирландския език. Значи и аз имам основания да се радвам.

— Когато си решил да завладееш една страна, трябва да си в състояние да говориш с жителите ѝ.

— Прав си. Ирландците също трябва да изучат езика на натрапниците, за да узнаят колкото се може повече за тях.

Олаф тихо се изсмя.

— Ти си умна жена, Иърин Мак Ейд. Знаеш ли и други езици?

— Латински и езика на франките.

— Прекрасно! Би трябвало да започнеш да ме учиш на латински. Много ми се иска да знам повече за бога, на който се кланят ирландците.

Двамата стигнаха парадния вход на кралската резиденция и Иърин побърза да скочи от коня, преди Олаф да е слязъл и да ѝ е помогнал.

— Ако искаш да научиш нещо за християнския Бог, най-добре е да се обърнеш към сестра ми Биди. Тя е много по-близо до него от мен. — С тези думи тя се обърна и се втурна вътре, следвана от гръмкия смях на мъжа си. О, как го мразеше. Този проклет викинг, който смееше да ѝ се подиграва, а тя — гордата принцеса на Тара — бе принудена да му се подчинява!

Заслепена от гняв, тя се втурна като вихър нагоре по стълбата и се сблъска с някакъв мъж. Отстъпи назад, за да се извини, и се озова лице в лице с Фенен Мак Кормак.

— Иърин! — прошепна смаяно младежът. — Знаеш ли откога се опитвам да ти поговоря насаме! — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Знам как страдаш. Не мисли, че съм те забравил. Скоро ще те освободя, макар че още не знам как.

— О, Фенен — прошепна горчиво Иърин, — ти нищо не можеш да направиш! По закон аз съм съпруга на Олаф. — Мечтата за бягство щеше да си остане само мечта. Тя не можеше да позволи нови кръвопролития. Затова се усмихна тъжно на Фенен и погледна дълбоко в сериозните му кафяви очи. Не, тя не го обичаше, както той нея, макар че го ценеше извънредно много. Не биваше да събужда в сърцето му напразни надежди. Не можеше да го изложи на опасност. — Върви си! — помоли тихо тя. — И бъди предпазлив...

— Никога няма да те оставя в ръцете на този северен варварин...

— Той не е жесток човек — чу се да отговаря Иърин и са зарадва, че е имала сили да признае истината. — Аз не се оплаквам, Фенен. Трябва да приемем нещата такива, каквито са.

— О, Иърин... — Внезапно мъжът се скова и погледна над рамото ѝ.

Още преди да се е обърнала, Иърин знаеше какво ще види.

Олаф я беше последвал. Сега стоеше само на крачка от тях и по лицето му не трепваше нито мускул. Господи, дали беше чул разговора им? В сърцето ѝ пропълзя леден страх. Ала мъжът ѝ се приближи, без да бърза и без да покаже дали е подслушвал.

— Милорд Конаут — проговори учтиво той, посегна към ръката на Иърин и я издърпа по-далеч от ирландския крал. — Бихте ли ни извинили? Имам да обсъдя някои неща със съпругата си.

Фенен кимна безмълвно и отстъпи назад. Героят на сънищата ми, каза си горчиво Иърин. Защо и най-смелите бойци треперят пред Вълка?

Ръката на Олаф обхвана китката ѝ със спокойна сила и я поведе към брачните покои.

— Какво желаяш да обсъдим? — попита делово Иърин, когато я пусна.

Олаф се облегна на вратата и небрежно скръсти ръце пред гърдите си.

— Желая да не те заварвам повече в прегръдките на този ирландски крал.

— Не съм била в прегръдките му! — възрази сърдито тя.

Ала викингът махна нетърпеливо с ръка и макар че не повиши глас, Иърин потрепери от ужас.

— Ако желаеш дълъг живот на галантния си сънародник, не допускай да те заваря още веднъж насаме с него.

Иърин вирна гордо брадичка.

— А аз смятах, че като кралица на Дъблин съм задължена да се отнасям дружелюбно не само към норвежките, но и към ирландските благородници.

Устните му се опънаха в тънка усмивка. Той въздъхна, отправи се към леглото, хвърли се върху меките завивки и скръсти ръце зад главата си.

— Ела тук.

— Както желаеш. — Тя отиде до леглото, но спря на крачка от него.

— Ела при мен, Иърин — заповяда дрезгаво мъжът.

Младата жена видя студения пламък в очите му и отговори едва чуто:

— Не искам.

— Ти непрекъснато забравяш колко отстъпки ти правя. Седни най-после при мен! Или искаш да приложи сила?

Макар и неохотно, тя се отпусна на леглото и Олаф продължи вече по-спокойно:

— Когато мъжът занемарява жена си, това може да я подтикне към изневяра или към постоянни караници. Не искам нищо друго, освен да живея в мир с теб, Иърин, но както изглежда, с това съм ти оказал лоша услуга...

Стресната до дън душа, Иърин го прекъсна:

— Не! Разбира се, че не!

Протестът остана без последствия. Олаф я привлече в обятията си, обърна я така, че тя се озова под него, и макар Иърин отчаяно да мятеше глава насам-натам, не можа да му се изплъзне. Той притисна устните си в нейните, пръстите му се заровиха в меките ѝ коси и я задържаха здраво. Когато юмручетата ѝ забарабаниха по гърдите му, обхвана с другата си ръка китките ѝ.

Устата на Олаф пареше като огън и макар че Иърин се отбраняваше с всичка сила, горещината се разля по цялото ѝ тяло и

отслаби съпротивата ѝ. Езикът му си проправи път между устните ѝ и започна да изследва всяко ъгълче на устата — огнен и все пак нежен. Иърин имаше чувството, че лети към никога невиждана пропаст. Олаф вече не стискаше тила ѝ. Пръстите му милваха бузата ѝ, после се спуснаха към врата и гърдите.

В следващия момент обаче мъжът ѝ се изправи. Иърин го изгледа смаяно, когато по устните му се изписа студена усмивка и върхът на пръста му помилва влажните ѝ устни.

— Сигурен съм, че от днес нататък ще изпълняваш нарежданията ми с малко повече готовност, скъпа ми съпруго. И ще премисляш по два и по три пъти, преди да полетиш в прегръдките на друг мъж — все едно норвежец или ирландец. Защото тогава ще реша, че се чувстваш изоставена, и ще се видя принуден да потърся лек за болката ти.

Как хладно и безстрастно разговаряше с нея, макар че само преди миг разгаряше в тялото ѝ буйни пламъци... Унизена до дън душа, Иърин избягна погледа му. Пламенната целувка беше само урок — предаден ѝ от мъж, който разбираше от любовното изкуство, като спомен за властта, която той имаше над нея. Ако продължаваше да се съпротивлява, щеше горчиво да съжалява. Само това беше искал да ѝ докаже с целувката си.

Безсрамната му ръка все още почиваше върху гърдата ѝ. Заслепена от гняв, Иърин замахна да го удари, но железните му пръсти веднага се склочиха около китката ѝ.

— Ти си или най-смелата, или най-глупавата от всички жени, които съм срещал — изфуча ядно мъжът. — Никога ли няма да се научиш? Я да видим — ще те заваря ли още веднъж в интимно усамотение с краля на Конаут?

— Не! — изсъска тя. — Онова, което ми причиняваш, е кръст, който трябва да си нося сама. Не искам други да страдат или да умрат заради мен.

Тя понечи да се изплъзне изпод него, но Олаф нямаше намерение да я пусне.

— Искам да ти кажа само едно — нямам намерение да се отнасям към теб като към пленница. Ако обаче не престанеш да се дърпаш като зверче, ще бъда принуден да прибягна до по-строги мерки. Не бихме ли могли да стигнем до някакво съгласие?

— Искаш да кажеш, да направим компромис? — попита горчиво тя.

— Точно така.

Най-после се отмести малко настрана и Иърин можа да стане. Събра остатъците от достойнството си и закрачи към вратата.

— Е, добре, викинге, нека сключим примирие. Ала според ирландските закони аз имам право да поискам развод.

Тя изскочи бързо навън и затвори с трясък тежката дървена врата. Беше толкова хубаво поне веднъж да има последната дума.

Иърин се хвърли в работа и голямото домакинство вървеше безупречно. Фрейда и Риг я подкрепяха на всяка крачка и Иърин ги обикна с цялото си сърце. Сигурна в уменията си, тя избираше всеки ден месото за вечеря и съставяше менюто. Скоро се научи да подрежда гостите си така, че нито ирландските лордове, нито норвежките благородници да се чувстват засегнати. В слънчевата стая на жените напрежението между ирландките и норвежките постепенно отслабна. Вече не се чувстваше толкова самотна, но фактът, че Мойра продължава да се държи на заден план, не преставаше да я смущава. Не искаше да вижда в нейно лице просто слугиня. Ала не можеше да я принуди да се държи като господарка и може би да ѝ създаде трудности със Зигурт.

В началото всичко вървеше гладко. После положението внезапно се влоши. Иърин скоро разбра, че някои от кухненските слуги се противопоставят на нарежданията ѝ, защото Магийн им заповядва обратното. Когато един ден влезе в слънчевата стая, за да обсъди проблема със сестра си Биди, чу прикрито шушукане:

— Колко жалко... Кралицата толкова се стареа...

— Ако беше норвежка, би било разбираемо, че Магийн се държи като...

— На него му е все едно. Щом не предприема нищо... — Чу се тихо хихикане.

— Бедното момиче! Дъщерята на Ейд, принцесата на Тара, да падне толкова ниско...

— Гренилда никога нямаше да го допусне...

Иърин се облегна на тапицираната стена и усети лудото биене на сърцето си. О, Господи, нима из целия дворец говореха за нея! Тези жени бяха безмилостни! Но какво можеше да направи, след като нямаше власт в собственото си домакинство... Дори Олаф не можеше да я унижи толкова, колкото жените с приказките си. А тя правеше всичко възможно да свикне с новия си живот...

Сега вече край, закле се тържествено Иърин. Вдигна високо глава, излезе с решителни крачки от слънчевата стая и се затвори в покоите си. През остатъка от деня занемари задълженията си и седя неподвижно до прозореца. Видя как Олаф и хората му работеха на полето. Братята й също бяха с него, даже Грегъри, когото не бе виждала след пристигането в Дъблин. Братовчед й, с когото бяха минали през ада и който се беше бил под нейна команда, сега беше привърженик на Вълка, който бе обещал да му върне Клонтайърт — разбира се, щом Грегъри стане достатъчно силен, за да задържи владението си.

Когато започна да се стъмва, в стаята влезе Мойра и веднага напомни на Иърин, че е време за вечеря в голямата зала.

— Не ми е добре — отговори Иърин. — Бъдете така любезна да ме извините пред Олаф.

Мойра я изгледа стреснато.

— Но вие трябва...

— Мойра! — За пръв път в гласа на Иърин зазвучаха заповеднически нотки. — Вече ви съобщих желанието си.

Тя беше убедена, че Олаф изобщо няма да забележи отсъствието й. В най-лошия случай щеше да дойде и да я наругае. А щом дойдеше при нея след вечеря, тя щеше да му поиска сметка за поведението му. Не й позволяваше да размени нито дума с Фенен — а през това време открито са забавляваше с Магийн и й позволяваше да унижава достойнството на жена му.

За нейна изненада Олаф нахлу в стаята само след няколко минути. Като видя бесния гняв в очите му, Иърин почти съжали за дързостта си, ала побърза да прогони страха и се въоръжи срещу нападението му.

— Ти какво си въобразяваш? — изсъска ядно мъжът.

Въпреки обзелото я напрежение, тя успя да се усмихне меко, дори безгрижно.

— Не държа особено да седя на една маса с курвата ти.

— Какво?

— От днес нататък няма да ти правя компания в залата. Аз съм принцеса на Тара. Ти поиска да водя домакинството ти и аз го сторих, за да изпълня споразумението, което си сключил с баща ми. Ала от този миг нататък няма да си мръдна и пръста, докато позволяваш на курвата си да ме прави смешна в очите на хората.

Когато Олаф избухна в луд смях, Иърин се обърка напълно.

— Ще слезеш с мен в залата.

— Само ако ме отмъкнеш насила. А в залата ти седят достатъчно ирландци, които ще защитят правата ми. Сигурна съм, че дори сред собствените ти приближени има мъже, които са на мнение, че съпругата заслужава уважение.

Викингът сложи ръце на хълбоците си и наклони глава.

— Ти май забравяш кой е господарят тук.

— Не, Олаф — отговори хладно Иърин. — Това никога няма да забравя.

Гневът му се беше изпарил. Сините очи замислено оглеждаха лицето ѝ. Какво ставаше с тази жена? Той правеше всичко възможно, за да ѝ помогне, искаше тя да свикне колкото се може по-скоро с новия си живот, подминаваше с мълчание постоянните ѝ насмешки и не искаше почти нищо от нея. Защо не беше осъществил съпругеските си права? Тя беше най-красивата жена, която бе срещал, очите ѝ бяха зелени като обширните ирландски поляни, а златните искри в тях бяха като капчиците роса по тревата. Чертите на лицето ѝ бяха безупречни, тялото ѝ беше добре оформено, със свършена кожа, меко и все пак силно, създадено само за любов. Въпреки това той не я беше докоснал, макар че тя го предизвикваше повече от всяка друга жена в живота му. И защо? Отговорът беше много прост. Тя се отвращаваше от него, а той беше обичал друга жена — Гренилда, и не можеше да я забрави.

Все пак Иърин беше негова кралица и трябваше да изпълни дълга си.

— Ако искаш да те замъкна със сила в залата, ще изпълня желанието ти — заяви провлечено той.

— Прави, каквото щеш! — изфуча като тигрица Иърин и избяга от другата страна на леглото. — Даже да ме пребиеш, ще продължа да

изпълнявам домакинските си задължения само когато покажеш на твоята блудница къде ѝ е мястото.

Без да каже дума, Олаф тръгна към нея и тя се отдръпна назад, докато раменете ѝ докоснаха стената.

— Не! — изпищя тя, когато Олаф посегна към нея, сграбчи кичур коса и го дръпна с все сила. Ала Иърин се надигна и така здраво захапа рамото му, че мъжът остро си пое въздух и я пусна. Очите му се присвиха в гневни цепки.

— Направи за принцесата от Тара поне онова, което би направил за метресата си, за онази руса викингска вълчица! — изсъска като змия тя.

Още преди да е изрекла докрай тези думи, ѝ се прищя да ги върне назад. Никога преди това не беше виждала този бесен гняв в очите на Олаф. Той вдигна ръка, силен удар улучи бузата ѝ и я отхвърли към леглото. Главата ѝ забуча, парещата болка предизвика сълзи в очите ѝ. Как да намери сила, за да се предпази от грубостта му? Не стана нужда да го прави. Олаф излезе от спалнята и не се върна повече.

На сутринта Риг ѝ донесе чиния с прясно изпечен хляб, пушена съомга и сирене. Първо му направи впечатление бледото ѝ лице, после видя червените ивици на едната ѝ буза и сведе глава, изпълнен с възмущение. Години наред служеше на Олаф и сега не можеше да одобри поведението му. Той, който се отличаваше с милостиво и великодушно сърце, се беше отнесъл жестоко с красивата си съпруга! Един ден щеше да каже на Вълка какво мисли за постъпката му, дори ако се изложеше на опасност да си навлече гнева му.

Иърин се усмихна и се опита да прикрие зачервената си буза с гъстата черна коса. За съжаление не успя, поне не изцяло. Риг отнесе чинията до леглото и скрито огледа раната. Не беше чак толкова лошо. До следобед червените ивици щяха да изчезнат.

— Както виждам, все още се чувствате зле — проговори с поклон той. — Ще се погрижа никой да не ви смущава.

— Благодаря ви, Риг. Най-добре е да остана в леглото.

Дребосъкът вдигна донесения рог и наля прясно краве мляко в чашата ѝ.

— Искате ли да ви разкажа за нашите богове, за да убием малко времето? — Без да чака отговор, той продължи: — В началото имало само дълбока пропаст на име Гиннунгагап. Постепенно от двете ѝ страни възникнали два свята — Нифлайм, царството на мрака, и Муспелайм, където владеели топлината и светлината. Там, където се срещнали, израснал животът в лицето на великана Юмир. Юмир създал от лед една крава, нарекъл я Аудимбла и се хранил с млякото ѝ. Тя започнала да лиже леда и създала първото човешко същество — Бури. Юмир създал мрачни, зли великани, а от Бури се родил Бор, бащата на Один, първия ни бог. Синовете на Бор убили Юмир и Один се заел да направи земята. Кръвта на Юмир се превърнала в реки, плътта му станала земната кора, от крайниците му се издигнали планини. А Муспелайм дарил светлина. После синовете на Бор създали първия мъж и първата жена, като вдъхнали живот на две дървета. Нарекли ги Аск и Ембла. Човекът населил земята и заживял в една крепост, построена от веждите на Юмир. Името ѝ било Мидгард.

Иърин се засмя.

— Значи хората са създадени от дърво?

— О, да! — Риг тичаше насам-натам и все намираще какво да пипне в подредената стая. — Ала великаните още не са умрели. Един ден ще се опълчат срещу боговете. Суртур охранява Муспелайм с огнен меч и в деня на загиването на света — Рагнарьок — той ще се възправи срещу боговете.

Иърин изненадано вдигна абаносовите си вежди.

— Наистина ли боговете и светът ще загинат?

— О, да — отговори ухилено Риг. — И не. За Рагнарьок ще ви разкажа друг път. Днес е достатъчно да запомните три божества: Один е бог на войната, на мъдростта и на изкуствата. Със своите валкири той избира героите, които загиват на бойното поле. Тор също е бог на войната, а Фрейа и брат ѝ Фрейр са божества на плодородната земя. Твърди се, че фигурката на богинята, изрязана от дърво, благославя брака с много деца...

— О... — Иърин се надигна и отмести недокоснатата си чиния. — Много ви благодаря, Риг, но не мога повече. Искане ми се да поспя малко.

Риг съжали, че го отпратиха толкова бързо. Все пак беше успял да я развесели. Къде беше сгрешил? Той излезе от покоите с мрачно

лице, проклинайки глупавия Олаф, който бе завладял най-красивата кралица на Ирландия, а сега злоупотребяваше с нея.

Иърин не беше затворила очи през цялата нощ и сега копнееше за сън и почивка. Искаше да избяга от нерадостните си мисли, поне за известно време. Беше толкова изтощена, че много скоро потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, беше възвърнала силите си. Докосна бузата си и облекчено установи, че подутината и следите от пръстите му са изчезнали. В очите ѝ отново нахлуха сълзи. Как да се брани срещу силата на Олаф? Беше го заплашила със законите на Брехона, но много добре знаеше, че те не могат да ѝ помогнат. В Ирландия мъжете и жените, даже най-нископоставените слуги, можеха да откупят свободата си. Брехонът разрешаваше дори на селянката да извика мъжа си пред съдията. Онези, които заемаха по-високо обществено положение, можеха да се обърнат към най-висшата власт. А Иърин, кралицата на Дъблин, беше лишена от възможността да се защитава. Можеше да излезе единствено пред господаря на града — а това беше собственият ѝ съпруг. Това, разбира се, беше безсмислено!

Естествено беше Олаф да очаква от жена си послушание. Но нима трябваше да му позволява да я бие? Защо беше побеснял от гняв? Тя бе споменала Гренилда просто така, без да мисли, не беше имала намерение да го обиди. Още преди години тази жена бе завоювала неохотното ѝ уважение. След смъртта ѝ Олаф беше престанал да се интересува от жени — освен от услужливата Магийн, която си позволяваше да си придава важност в дома на любовника си и подкопаваше авторитета на законната съпруга.

На вратата се почука. Влезе Биди, придружена от една норвежка на име Зирган, която още от първия ден се беше отнасяла с Иърин полюбезно от останалите. Тя се ползваше с особеното благоволение на монахинята, защото беше въодушевена от християнския Бог. Това изглеждаше доста странно, защото Зирган беше омъжена за Хейдл, един от най-кръвожадните викингски воители.

Всички норвежци бяха известни като смели бойци, но берзекерите, наречени така по името на митични скандинавски същества, бяха особен род хора. По време на бой те ревяха и ръмжаха като зверове, заплашваха противника с трескаво светещи очи и чупеха зъбите си, хапейки бясно щитовете си. Иърин не разбираше как меката

Зирган понася съвместния живот с един такъв мъж. Вероятно преди всяка битка се надяваше, че ще е последна за съпруга ѝ.

— Разтревожих се за теб, мила сестро — промълви Биди, изтича към леглото и улови ръката на Иърин. — Ако все още се чувстваш зле, трябва да открия причината за неразположението ти и да го излекувам.

Иърин се постара да се усмихне убедително.

— Вече съм много по-добре. Скоро ще стана.

Монахинята се обърна облекчено към вратата, където чакаше Зирган. Очевидно Биди не само се радваше на оздравяването на сестра си. Тя имаше нужда от помощта ѝ, за да реши проблем, с който не бе успяла да се справи сама.

— Зирган иска да говори с теб — обясни тя и Иърин изглежда любопитно норвежката.

— Как бих могла да ви помогна?

Русата жена пристъпи към края на леглото и Иърин забеляза тревожно смръщеното ѝ чело. Тя не беше в първа младост, но чертите на лицето ѝ бяха все още красиви.

— Толкова ме е страх за Мойра — започна с неудобство тя. — Тя живее отдавна при нас и ден след ден понася търпеливо нелюбезното държание на някои от сънародниците ми. Ала днес, когато Гундред я наруга заради един неправилно поставен стан, Мойра избухна в сълзи и избяга от слънчевата стая. Гундред е зла жена. Много ме е страх за Мойра, защото тя е от най-добрите ми приятелки.

Иърин слушаше смаяно. Значи наистина имаше достойни за обич норвежци — Риг, Фрейда, а сега и Зирган.

— Много ви благодаря, че ме уведомихте. Ще поговоря с Мойра и ще видя с какво мога да ѝ помогна.

Монахинята въздъхна успокоено, после махна с ръка на Зирган и двете излязоха от стаята. Иърин стана, изми се и се облече. Не знаеше къде да търси Мойра, затова повика Риг и му заповяда да я намери.

Само след минути Мойра влезе в покоите ѝ със зачервени от плач очи и побърза да се извини:

— Простете, че не дойдох още сутринта, но Риг ми обясни, че се чувствате зле и не желаете да ви смущават. Как сте сега?

— По-добре, благодаря. Повиках ви, защото искам да разбера какво ви потиска.

Долната устна на Мойра потрепери.

— Нищо ми няма. Мисля, че просто съм преуморена.

Иърин улови ръката на сънародницата си, отведе я до леглото и я накара да седне.

— Моля ви, Мойра, доверете ми се! Чух, че Гундред се отнесла нелюбезно с вас. Моята задача е да пазя мира в този дом, затова трябва да узная какво ви измъчва.

Мойра избухна в плач.

— Очаквам дете! — прошепна през сълзи тя и Иърин я прегърна утешително. — И не искам то да се роди извънбрачно, все едно ирландско ли е или норвежко. Така и двата народа ще го презират.

Иърин помилва безпомощно косите ѝ.

— Никой няма да презира детето ви, мила, имате обещанието ми. Ще помоля Олаф да ви изпрати в Тара, при баща ми. Там живеят много млади мъже, загубили семействата си във войната, и Ард-Рий лесно ще намери за кого да ви омъжи. Сигурна съм, че всеки ирландец ще приеме с обич и вас, и детето. Не позволявайте на Зигурт да ви докосва повече. Той е едно норманско чудовище и...

Тя млъкна смутено, защото Мойра внезапно избухна в истеричен смях, макар че по страните ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— О, Иърин, Бог да ви благослови, но аз не мога да оставя Зигурт. Аз обичам това норманско чудовище! Само ме е страх за бебето...

Иърин се изправи и с усилия си пое дъх.

— Ако обичате Зигурт и носите под сърцето си неговото дете, той трябва да се ожени за вас.

Мойра отговори през плач:

— Той ме желае, знам, но никога няма да се ожени за ирландка. Тъй като не е крал, няма нужда да се съюзява с когото и да било.

Иърин не можеше да приеме такова възражение.

— Останете тук. Ей сега ще се върна. И тогава ще започнем да се готвим за сватба.

Тя излезе от покоите си гордо изправена и Мойра се загледа страхопочтително след нея, без да знае, че господарката ѝ се пита със страх откъде се е взела тази увереност в сърцето ѝ. Иърин можеше само да се надява, че ще стане чудо, което ще ѝ позволи да изпълни обещанието ся.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Възседнал врания си жребец, Олаф наблюдаваше мъжете, които се упражняваха в бойното изкуство. Особено го интересуваха Грегъри Клонтайърт и кралските му роднини от Ълстър и Тара. Беше проявил достатъчно разум да не подцени бойната сила на Ейд Финлейт. И двамата бяха осъзнали, че са попаднали в задънена улица и трябваше да избират между съюза и продължаването на безсмислените кръвопролития. И макар че съюзът, скрепен с женитба, не беше сложил край на датските нападения, Вълка и Ард-Рий можеха да се чувстват сигурни в кралствата си. Обединявайки силите си, те ставаха непобедими.

Говореше се, че Фригид Кривокракия се е скрил в северните области, принадлежащи на Нийл от Ълстър. Един ден Олаф щеше да унищожи този датски плъх и всички мъже на Ълстър щяха да застанат зад него. Да, той скоро щеше да излезе на бой срещу Фригид и да отмъсти за Гренилда. Смъртта на коварния враг щеше да уталожил болката в сърцето му.

Мисълта за загиналата любима му напомни за жалкото състояние на брака му. Иърин не преставаше да подлага на изпитание търпението му. Предизвикваше го, и то не само в спалнята. Унижаваше го дори в залата, пред събралите се воители, като не се съобразяваше с положението си и блестеше с отсъствието си. И то само защото се беше разсърдила заради някаква дребна домашна неразбория... Освен това се беше изказала за Гренилда като за негова „метреса“ и с това беше заслужила справедливия му гняв.

Защо тогава беше притеснен, че е загубил самообладание и я е ударил? И защо се прояви като последен глупак и прекара нощта на пода до камината, вместо в мекото си легло? Защото с всеки изминал ден красотата и темпераментът на Иърин го възхищаваха все повече. Това беше единствената причина да стои по-далече от нея. Нощите в брачното легло се бяха превърнали в мъчение, а не усещаше никакво желание да задоволи потребностите си другаде.

Олаф въздъхна отвратено. Жени! Не беше разбрал дори какво е предизвикало този пристъп на ярост. Много отдавна не беше стъпвал при Магийн — за последен път вечерта, преди да даде съгласие за сватбата. Въпреки това трябваше да предприеме нещо. Беше обещал на Ейд да се отнася към дъщеря му с уважението, дължимо на една принцеса от Тара.

Той обърна сърдито коня си и се изкачи на високия хълм, издигащ се край градските стени. Никак не му беше приятно да се меси в домакинството. Когато зад него се чу конски тропот, той се обърна на мекото кожено седло и смутено мръщи вежди. Жена му се носеше право към него в луд галоп.

Тя беше унижила Гренилда, беше я нарекла „метреса“ — но не защото беше жестока, а само от отчаяние. Откъде можеше да знае, че русата норвежка е била целият му свят? Гневът му започна да отслабва, докато смаяно наблюдаваше ездаческото ѝ изкуство.

Иърин дръпна юздите само на крачка от мъжа си. Вятърът безгрижно си играеше с абаносовочерните къдрици и развяваше виолетовата мантия.

— Бих искала да поговоря с теб, Олаф. — Викингът безмълвно наклони глава и Иърин продължи решително: — Има един проблем, който изисква незабавната ти намеса. Мойра, моята дама, която принадлежи на твоя Зигурт, очаква дете от него. Преди години е била взета в плен при нападението над Клонтайърт. Доколкото знам, още оттогава живее със Зигурт, макар че той е един от изнасилилите я разбойници. Ти склучи мир с братовчед ми Грегъри и предложи да му върнеш провинцията Клонтайърт. Мойра също заслужава обезщетение, след всичко, което е изстрадала. Трябва да изискаш от Зигурт да се ожени за нея. Тя никога не ти е създавала трудности, винаги е била покорна пленница и робиня. Ала не бива повече да позволяваш другите жени да я унижават. Не бих желала детето ѝ да се роди като копеле, непризнато нито от норвежците, нито от ирландците.

Олаф изгледа подигравателно гордото ѝ изражение и вдигна светлите си вежди.

— Значи искаш от мен да принудя Зигурт да се ожени.

— Точно така. Аз също бях принудена да го сторя.

Олаф се засмя и отметна глава назад.

— Значи око за око, така ли, принцесо на Тара?

— Не. За несправедливостта, която бе причинена на мен, няма обезщетение.

Гласът ѝ премина в шепот и това го трогна до дън душа. Усети необходимост да ѝ удари още един шамар, но още по-силно беше желанието да я притисне до себе си и да открие дали страстта, блещукаща в очите ѝ, тече и в кръвта ѝ. О, да, той щеше да ѝ покаже кой е господарят на този град и какво огромно благоволение ѝ бе оказал с въздържането си да упражни съпружеските си права.

Олаф дръпна рязко юздите на коня си и разсърденото животно се изправи на задните си крака. Господарят му го укроти само с няколко уверени движения и изгледа Иърин с ледените си очи. Толкова по-голямо беше смайването ѝ, когато чу отговора, на който дори не смееше да се надява:

— Е, добре, така да бъде! — процеди през стиснати зъби той.

После ѝ обърна гръб и се понесе сред облак прах към полето за упражнения. Иърин погледа известно време след него, после препусна обратно към палата, за да съобщи добрата вест на Мойра. Не забеляза, че Олаф я следеше отдалеч с внимателни очи. Жена му се справяше отлично с дребната си кобила. Като истински воин.

Когато получи заповед да се венчае за Мойра, Зигурт побесня. Ала Вълка му отговори с не по-малка ярост и накрая великанът с пламтяща червена коса сведе засрамено глава.

Олаф не се изненада особено, като разбра, че първият му пълководец и съветник обича истински ирландската си спътница и е изпълнен с гордост от бащинството си. Ако не беше загрижен за спазването на приличието, сигурно отдавна щеше да я е направил своя жена. Вълка му предложи сам да поиска ръката на дамата, така никой нямаше да узнае, че сватбата не е била негова собствена идея.

След този разговор Олаф дълго седя замислен пред камината. Чакаше го още един неуреден проблем, двойно по-неприятен. Трябваше да приключи историята с Магийн. Ох, как мразеше да му вгорчават живота с женски дребнавости!

Иърин се отправи към палата в прекрасно разположение на духа. Може би ужасният ѝ брак все пак имаше някакъв смисъл, ако можеше да се възползва от дадената ѝ власт, за да помогне на сънародниците си.

Грейналото от радост лице на Мойра я възнагради стократно за усилията. Иърин побърза да я увери, че сватбата ще се състои още тази вечер.

Отново обляна в сълзи, Мойра излезе от покоите на господарката си. Този път плачеше от щастие. Иърин пристъпи към прозореца и се загледа с невиждащи очи към обширния двор. Припомни си мъчителната нощ, предхождала този ден на триумф, и радостта ѝ отлетя някъде много далеч. Олаф бе отстъпил пред искането ѝ — може би защото съжаляваше за избухването си и за жестоката плесница. Въпреки това тя нямаше да търпи блудницата му в дома си нито ден повече.

Иърин докосна бузата си, която продължаваше да пари, и си каза, че Олаф я е ударил не заради Магийн, а заради Гренилда — само защото се беше осмелила да спомене русата красавица, която той продължаваше да обича дори и мъртва.

Не, не беше много вероятно Олаф да храни чувства към Магийн. Ако изобщо беше способен на истинска любов, Гренилда я бе отнесла със себе си в отвъдното.

— Олаф! — Щастлива и благодарна, Магийн изтича насреща му. — Толкова ми липсваше! — Тя обви ръце около врата му и не заподозря нищо лошо дори когато той грубо я отблъсна от себе си.

— Ти прекрачи границата, Магийн, и аз дойдох само защото трябва да ти кажа нещо. Никога вече няма да се срещаме насаме. Освен това трябва да напуснеш Дъблин.

Младата жена побеля от ужас и се хвърли на колене пред любовника си.

— Не!

Олаф въздъхна нетърпеливо и я издърпа да стане. После се разположи на пейката край простата маса и уморено протегна дългите си крака. Беше повече от учуден, когато прочете в очите ѝ истински

страх. Никога не беше помислял, че тази жизнена, жадна за удоволствия жена може да се уплаши от нещо.

— Не говориш сериозно — пошепна тя. — Не можеш просто така да ме отпратиш...

— За съжаление не ми остава нищо друго, Магийн. Ти си обидила жена ми. — Макар че говореше тихо, в гласа му прозвучаха стоманени нотки, издаващи непоколебимостта на решението му.

— Не! — Отчаяна, Магийн затропа с крак. — Не ти вярвам! Господаря на вълците позволява на една високомерна, проклета ирландка да му заповядва! А какво ще стане с нас? Наистина ли искаш да се откажеш от удоволствията, с които те дарявах нощ след нощ? Тя не може да те люби като мен!

— Иърин е моята кралица, Магийн — отговори твърдо Олаф и стана. — Ще ти намеря подходящо място, където да се настаниш. Дотогава обаче не смей да се показваш в залата ми.

Жената все още не можеше да се примири с този неочакван обрат. Тя се хвърли на гърдите му и се притисна с все сила до могъщото му тяло.

— Ти си глупак! Заради една жена, която те мрази и с най-голямо удоволствие би те убила със собствените си ръце, си решил да се откажеш от мен! Предупреждавам те — тя ще избяга от теб и ще поиска развод!

Магийн погледна настойчиво в очите му, впи пръсти в мускулестите рамене, притисна се до топлото, силно мъжко тяло. Не, тя не можеше да го пусне да си отиде. Никой друг мъж не беше съумял да задоволи така пълно всичките ѝ желаня. Не можеше да си представи, че ще го изгуби завинаги, макар че доста отдавна не бяха се любили.

— Повярвай ми, Олаф, тя се отвращава от теб! Освен това не може да те задоволи. Нима не си забелязал как върти зелените си очи, когато седи сред мъжете в залата? Хората говорят, че е трябвало да се омъжи за Фенен Мак Кормак, който все още се мотае из Дъблин. Сигурно той е мъжът, около когото с удоволствие обвива бедрата си нощем...

Пръстите на мъжа се впиха болезнено в раменете ѝ, но бързо се отпуснаха. Думите ѝ му причиниха болка — по-силна, отколкото признаваше.

— Ще се погрижа да живееш добре, Магийн. Преди да ти намеря подходящ дом, дръж се далеч от жена ми. Каквото и да си мислиш, тя е кралицата на Дъблин.

Магийн падна на колене и захълца неудържимо. Олаф я вдигна, отнесе я на леглото и меко я положи върху завивката. После я целуна по челото и бързо излезе от стаята.

Докато се връщаше към палата, мисълта за Магийн продължаваше да го преследва. Колко нощи наред беше ходил при нея, за да задоволи жаждата си... Всеки мъж усещаше това желание от време на време. Очевидно тя изпитваше нещо повече към него, макар още от самото начало да знаеше, че той няма намерение да се обвърже сериозно. Е, имаше чувства, които не се поддаваха на контрол, както тъгата му по Гренилда — или възхищението, което изпитваше към ирландската си съпруга, която непрекъснато го докарваше до бяс.

Внезапно Олаф си припомни думите на Магийн и гневно разтърси глава, Фенен Мак Кормак — младият ирландски крал, който си шепнеше с Иърин на стълбището! Красиво момче, в очите му имаше болка и копнеж, особено когато наблюдаваше кралицата на Дъблин...

В сърцето на Вълка пламна луд гняв. Ами ако обвинението отговаряше на истината? Не, не можеше да бъде. Ейд нямаше да му даде дъщеря си, ако е била в интимни отношения с Фенен. Но бащите не можеха да знаят всичко...

Дали Иърин обичаше младия крал? Може би възнамеряваше да избяга с него? Дали беше лежала в обятията му със замъглени от страст смарагдовозелени очи?

Тази представа разпали още повече гнева на Олаф. Когато той я докосваше по невнимание, Иърин всеки път потръпваше от ужас...

Той се принуди да овладее гнева си. Та това беше смешно! Нима ревнуваше жената, която непрекъснато му създаваше трудности! От друга страна обаче, той беше крал и воин, викинг, и държеше на собствеността си. Не вярваше в законите на Брехона и гледаше на жена си като на своя собственост, която щеше да защитава с всички средства. Ако откриеше, че го мамеха, първо щеше да убие Фенен Мак Кормак, а после да склучи ръце около красивото кехлибарено вратле на Иърин. Все пак чувството за хумор надделя и Вълка избухна в тих

смях. Най-добре беше Фенен Мак Кормак да напусне града. Лесно беше да ускори малко тръгването му...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди вечеря кралят на Дъблин влезе в голямата зала, която бавно се изпълваше с хора. Дали Иърин щеше да се появи тази вечер? Разбира се, след като бе изпълнил желанието ѝ, тя нямаше да се осмели да го разгневи отново. Ето я там, застанала до огъня, разговаряше с брат си Лейт.

Когато забеляза мъжа си, Иърин се отправи грациозно към него и го поздрави с неподправена любезност.

— Зигурт и Мойра ще се венчаят, преди да поднесат вечерята. Така всички ще вземат участие в церемонията. Надявам се, че нямаш нищо против.

В очите ѝ блещукаха искри, които изобличаваха в лъжа уважението в гласа ѝ. Тази жена изпълняваше нарежданията му — и в същото време го предизвикваше, както и когато можеше.

— Много добре — отговори равнодушно Олаф. — Нека церемонията започне.

Мойра и Зигурт бяха венчани от един християнски монах и скоро всички седнаха на масата. Настроението се повишаваше с всяка изминала минута. Вино и ейл се лееха в изобилие. Развеселен, Олаф наблюдаваше как безумно смелият Зигурт често се изчервява като малко момче. А ирландската му невеста не преставаше да пролива радостни сълзи.

Кралят пи повече от всякога и това го разяри не по-малко от величественото поведение на жена му, която седеше до него. Винаги, когато улавяше погледа ѝ, четеше в него уверено превъзходство. Не, още тази нощ трябваше да я постави на мястото ѝ.

Внезапно Олаф се ухили злобно и вдигна чашата си.

— Пий с мен, скъпа съпруго! За твоята победа! За новата щастлива връзка между норвежец и ирландка!

Както беше очаквал, Иърин се подчини и вдигна своята чаша, ала усмивката не достигна до устните ѝ.

В този миг Олаф отново си припомни обвинението на Магийн, че Фенен Мак Кормак е любовник на жена му... Пийналият Зигурт отклони вниманието му, като стовари силните си мечи лапи върху раменете му. Олаф го отблъсна и през смях му пожела успешна сватбена нощ. После се обърна отново на другата страна, но жена му беше изчезнала.

Все пак той не стана веднага от масата. Когато най-сетне се надигна, кръвта пулсираше болезнено в слепоочията му. Миналата нощ беше спал лошо, после бе прекарал часове наред на арената с младите воители, а накрая дори го принудиха да се занимава с някакви глупави женски спорове. Крайно време беше да си почине. А най-доброто средство за отпускане беше топлата вана.

Уморен, Вълка напусна залата и заповяда на Риг да отнесе ваната в спалнята му. Когато влезе, Иърин още не си беше легнала. Тя тъкмо завързваше връзките на нощницата си и когато вратата скръцна, потрепери и изпусна сатенения шнур. Олаф избухна в смях. Без да каже дума, Иърин се пхна в леглото и се зави до брадичката.

Устремил очи право пред себе си, съпругът ѝ започна да се съблича. Междувременно Риг надзираваше слугите, които внесоха в стаята тежката медна вана и няколко ведра с вода. Странно, запита се Олаф, защо дребосъкът тази вечер упорито избягва погледа ми...

Той сви рамене и влезе във ваната. Риг застана до него, стиснал в ръце последното ведро. Вълка се отпусна назад и лениво попита:

— Какво чакаш още? Да не си се побъркал внезапно?

Риг изля горещата вода право върху гърдите му и Олаф простена смаяно:

— Какво ти става днес? Изчезвай, преди да съм се побъркал и аз. Заслужаваш добре да ти нашаря задника.

Джуджето хвърли любопитен поглед към свитата на кълбо фигура в леглото и изскочи от стаята.

Скоро парещата болка по гърдите му отслабна и под въздействието на топлата вода мускулите му започнаха да се отпускат. Ала гневът и вътрешното напрежение не искаха да изчезнат. Все по-често се улавяше, че поглежда към жена си, която продължаваше да лежи неподвижно. Не, тя не спеше — не можеше да е заспала за толкова кратко време.

Да вървят по дяволите и тя, и лицемерното ѝ, фалшиво послушание! А той, глупакът, съжаляваше, че я е ударил! Беше се подчинил на желанието ѝ, беше принудил най-добрия си пълководец да вземе за жена една ирландска пленница и беше прогонил любовницата си. А тази жена не проявяваше и най-малка благодарност.

Внезапно на устните му се появи усмивка.

— Иърин, изтрий ми гърба! — Жена му не отговори. Също така умело, както се преструваше на покорна, сега се направи на заспала. — Знам, че си още будна, скъпа ми съпруго. Прекарах дълъг, напрегнат ден и ако ми позволиш, ще добавя, че ти го направи още по-неприятен с изискванията си. Затова имам пълно право да поискам от теб тази малка услуга.

— Подчинявам ти се във всичко, което се отнася до домакинството — отговори хладно Иърин, без да се обърне към него. — Ала що се отнася лично до теб, смятам, че не ти дължа нищо. Ти се закле пред баща ми, че всички в дома ти ще се отнасят към мен с дължимото уважение, а пред мен спомена, че си склонен дори на компромиси. Ала вчера вечерта не се поколеба да ме удариш и показа истинската си същност на жесток варварин. Днешното ти поведение направи жалката ми съдба малко по-поносима, макар че стори само онова, което дължиш на баща ми и на хората, чиято страна управляваш и с които уж желаяш да живееш в мир. След като уреди въпросите, за които те помолих, нямам намерение да ти досаждам повече. Очаквам от теб да не ме нападаш като звяр и да не ме обиждаш. Възнамерявам да стоя далече от теб и да не те гневя, за да не ти давам повече поводи да ме удряш.

Олаф излезе от ваната и тръгна към леглото, без да си направи труд да се избърше. Вървеше толкова тихо, че Иърин го усети едва когато я сграбчи и я вдигна във въздуха. В първия миг тя се стъписа, но после задумка с юмруци по гърдите му.

— Ти ме наричаш жесток варварин! — Гласът му режеше като нож. — И въпреки това продължаваш да разпалваш гнева ми. Очевидно трябва да ти докажа, че не съм варварин, а цивилизован човек, който желае да направи живота ти колкото се може по-приятен. Ти не пожела да измиеш гърба ми, следователно аз ще проявя покорство и ще ти предложа услугите си.

Иърин се разтрепери с цялото си тяло. Тя познаваше както изблиците на ярост, така и хапещата му учтивост, и последната ѝ се струваше много по-опасна. Ала можа да прошепне само едно задавено: „Не!“, преди той да я пусне в топлата вода. Отчаяна, младата жена се залови за ръба на ваната, за да запази равновесие и да не потъне.

— О, ама че съм глупак! — Голият ѝ, мокър съпруг коленичи до ваната и улови ръцете ѝ. — Разбира се, че не мога да те измия, докато си с тази нощница.

— Върви по дяволите, северняко! Не искам да ме миеш!

Докато обуздаваше с една ръка съпротивата на Иърин, с другата Олаф издърпа през главата ѝ мократа нощница. Пусна само за миг китките ѝ, за да махне ръкавите, после отново ги стисна в желязна хватка.

— Не мърдай! — заповяда той и я изгледа с невинни сини очи. — Искам само да ти направя една малка услуга.

Иърин се опита да се изправи, но опасността голото ѝ, мокро тяло да бъде притиснато до неговото я принуди да се откаже от намерението си. Тя се отпусна назад във ваната и затвори очи. Но когато Олаф посегна между стиснатите ѝ колене за сапуна и кърпата, изтръпна и шумно си пое въздух.

— Отпусни се де, принцесо — промърмори мъжът. — След като ти удари шамар, варваринът се опитва да поправи стореното зло.

Той мина зад нея, вдигна дългата ѝ коса и започна да сапунисва раменете ѝ. Иърин отново се залови за ръба на ваната, сякаш това беше единственото ѝ спасение от пропадането в бездънната пропаст. По тялото ѝ се разля гореща вълна. Какво става с мен, питаше се отчаяно тя. Близостта му я мъчеше винаги, но този път беше различно. Беше ѝ невъзможно да се възпротиви, не можеше да се бори с него, не можеше да се раздвижи, не можеше дори да мисли. Ръцете на Олаф, които се плъзгаха по гърба ѝ, сковаваха мозъка ѝ. Гневът ѝ отлетя безкрайно далеч.

Все пак Иърин се принуди да подреди мислите си. Меките му докосвания я плашеха много повече от грубостите. Още от самото начало помежду им се беше възцарило странно напрежение, от първата им среща на брега на потока — напрежение, от което много скоро щеше да се разрази буря, а сега сковаваше не само крайниците на Иърин. Ето че отново се излагаше на опасност да загуби разума си.

Само до преди миг бе съумявала да разсъждава трезво, а сега потъваше все по-дълбоко в омаята на неканените чувства.

Олаф не знаеше дали го изкушаваха богове или демони. Сигурно беше препил и алкохолът объркваше сетивата му. Абаносовочерната коса на Иърин беше като коприна между пръстите му. Също както и светлата, нежна кожа на врата ѝ. Той изсипа вода върху раменете ѝ, изплакна гърба ѝ, насапуниса я пак и забеляза, че тялото ѝ потръпва под милващите му движения. Наведе се напред, притисна устни до тила ѝ и усети как жена му се скова — ала само след миг отново потръпна. Устата му се плъзна към ухото ѝ и тя усети топлия му дъх.

— От страх ли трепериш, принцесо? Толкова ли се боиш от дивия варварин, дошъл от далечния Север?

Той изпусна сапуна във водата, улови жена си под мишниците и я вдигна. Ръцете му помилваха гърба ѝ и спряха върху меката извивка на хълбоците. Сега не само усещаше треперенето на Иърин, а можеше и да го види.

Устните му проследиха пътя на ръцете по гърба ѝ, езикът му погъделичка пламналата ѝ кожа.

— Не, по дяволите! — изплака отчаяно Иърин. Опита се да се освободи, но напразно. Коравата му ръка притисна талията ѝ.

Докато се опитваше да му се изплъзне, тя неволно се обърна с лице към него.

— Моля... — прошепна тя. Само един поглед в замаяните ѝ очи беше достатъчен и Вълка се усмихна тържествуващо. Вече знаеше, че жена му напразно се опитва да остане равнодушна към нежностите му. Но това не ѝ се удаваше. Огънят на страстта, който отдавна дремеше в тялото ѝ, постепенно се разгаряше. Това беше повече от ясно. Нищо, че го мразеше. Но до последния си ден нямаше да може да отрече, че чувствеността ѝ е отговорила жадно на нежностите му.

Той посегна отново към сапуна, плъзна го по бедрата на Иърин, после нагоре по корема към гърдите. Описа няколко кръгови движения около меките хълмчета, палецът му притисна едното връхче, което веднага се втвърди под докосването му.

Иърин стоеше неподвижно във водата, стиснала ръце в юмруци и Олаф можеше да види как пулсира вената на врата ѝ. Продължавайки да си играе с гърдите ѝ, той погледна дълбоко в очите ѝ, после видя как устните ѝ се отвориха, сякаш за да изрекват молба. Ала Иърин

остана безмълвна. Тогава той се наведе над нея и устата му неумолимо започна да се приближава към нейната. Омаяна, тя му позволи това докосване, но когато устните им се сляха, отново започна да се отбранява. Олаф обхвана с една ръка тила ѝ и бавно плъзна език между стиснатите устни.

Иърин протестира със задавена въздишка, но целувката беше толкова настойчива, толкова жарка, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се понесе по изкусителното течение. Едва когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ и се зарови в меките кичурчета, тя осъзна какво става, заудря отчаяно раменете му — но след миг безсилно се вкопчи в силното му тяло.

Олаф я вдигна от водата, отнесе я на леглото и я пусна внимателно върху меките кожи. Погледът му се плъзна по съвършеното ѝ тяло, помилва гърдите с цвят на слонова кост и тъмни, твърди връхчета, плоския корем, меката закръгленост на хълбоците, примамващия черен триъгълник между бедрата, който обещаваще непознато удоволствие, дългите стройни крака...

Думите на Магийн се върнаха в съзнанието му, за да го измъчат. Ала макар да се закле, че ще убие по най-жесток начин Фенен Мак Кормак, ако не намери Иърин недокосната, той повярва в невинността, която излъчваха обърканите ѝ очи.

Огънят в собственото му тяло ставаше неуправляем, но той понасяше засилващата се сладка мъка на желанието и продължаваше да гледа жена си, изпиваше с поглед красотата ѝ.

Странна ленивост обзе Иърин и в същото време в тялото ѝ нахлуха нови, неподозирани сили. Някак незабележимо те се бяха освободили от оковите и сега се превръщаха в огнена буря, която причиняваше сладки болки и отслабваше тялото ѝ. Олаф вече не я държеше. Тя можеше да скочи и да избяга, но в момента не можеше да стори нищо друго, освен да лежи и да го гледа. Даже когато мъжът ѝ стана от леглото, Иърин не намери сили да избяга. Проследи със замъглен поглед как Олаф отиде до скрина край вратата и взе едно от шишенцата, оставени там. Едва когато се върна при нея, понечи да се надигне, но вече беше много късно.

Мъжът я възседна, настани се удобно върху бедрата ѝ и я задържа неподвижна — не само със силните си крака, но и със синия огън на очите си. В погледа му се четеше лека подигравка и

едновременно с това дълбока нежност. Този поглед улавяше всичко, което ставаше в тялото на Иърин.

— Никога не съм помислял да поискам от теб услуга, която не мога да ти върна, скъпа съпруга — заяви тържествено той, изля малко благовонно масло на дланта си и остави шишенцето на пода. — Това не е сандалово дърво. Само есенция от цветя...

Иърин вдигна отбранително ръце, но той ги улови без усилия. После внимателно започна да масажира пръстите ѝ.

— Олаф! Пусни ме! Аз... — Тя се опита да се изправи, но мъжът обхвана раменете ѝ и притисна във възглавниците.

— Не мърдай! — нареди строго той.

Очите му... Иърин не можеше да се съпротивлява, когато я гледаше така. Понечи да го изблъска, но не намери сили да го стори. В тялото ѝ отново се разля онази странна леност. Смутена, тя затвори очи, за да размисли, но това само засили интензивността на усещанията ѝ. Ръцете на Олаф, които бавно се плъзгаха към раменете ѝ, я лишаваха от възможността да разсъждава разумно. Когато започна да разтрива гърдите ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. Пръстите му описваха кръгове около твърдите зърна, заобиколени с тъмни кръгчета. След малко вниманието му се насочи към закръглените хълбоци и в корема ѝ пламна огън.

Иърин отново затвори очи, надявайки се да избяга поне от завладяващата сила на погледа му. Трябваше да се пребори с желанието, което заплашваше да я надвие и да я повлече като мощна морска вълна.

Олаф я обърна по корем и тя усети ръцете му върху раменете и гърба си. Всяко движение я завличаше все по-дълбоко в пороя на страстта.

Олаф разтри с ароматното масло бедрата и прасците ѝ. Стигна чак до петите. После отново я обърна по гръб, изправи се до леглото и втренчи поглед в пламналото ѝ тяло. Иърин отвори очи, макар че клепачите ѝ тежаха като олово.

Когато забеляза, че жена му е подгънала коленете си в знак на последен опит за самозащита, на лицето му изгря усмивка. Вече знаеше, че тя няма да се съпротивлява.

Вътрешният глас я предупреждаваше да спре дотук, ала от устните ѝ не излезе нито дума. Можеше само да го гледа. Силното,

загоряло от слънцето тяло, широките рамене, тесните хълбоци я възхищаваха. Чувства, никога неизпитани досега, се разливаха по вените ѝ. Най-послед част от разума ѝ, омаян от дяволските нежности на Олаф, се възвърна. Ала и сега се чувстваше така, сякаш е изпила цяла кана от най-силната медовина.

Когато осъзна, че мъжът ѝ не я подиграва, а е напълно сериозен, от гърлото ѝ се изтръгна задавен стон. Само след миг щеше да я направи своя.

— Не! — изсъска разгневено тя. — Не смей да ме докосваш! Варварин!

— Не съм те докосвал като варварин. И двамата го знаем — проговори меко той.

Беше проследил в очите на Иърин как омаята премина в страх. Затова легна бързо върху изстиващото ѝ, сковано тяло, улови ръцете, които напразно се мъчеха да го отблъснат, и ги притисна във възглавниците от двете страни на косата ѝ.

Преплете пръстите си с нейните, без да ѝ причини болка, подчини я повече с очите си, отколкото с физическата си сила.

Иърин преглътна мъчително. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите.

— Моля... Умолявам те, Олаф!

— Ти ми принадлежиш. Ти си моя жена и това е част от съдбата ни. Не се съпротивлявай, защото много добре знаеш, че трепериш от страст под докосванията ми.

Очите му я привлякоха още по-силно в онази странна омая. Тялото ѝ все още беше напрегнато, готово за бягство, но съпротивата ѝ отслабна и тя отново се почувства жертва на замайващата горещина, която бунтуваше кръвта ѝ.

Олаф започна да я целува, проследи контурите на устните ѝ с върха на езика си, мушна го в устата ѝ. Заигра дразнещо с нейния език, твърдата му брада погъделичка бузите ѝ и дори драскането разпали още по-силно пламъците в тялото ѝ, което престана да се подчинява на разума.

Без да пуска ръцете ѝ, мъжът се отмести леко и устата му се спусна към гърдите ѝ. Езикът му закръжи около треперещото връхче, а когато го взе в устата си, усети екзотичната сладост на розовото масло. Кръвта пулсираше във вените му, страстта ставаше неудържима... Все

пак Олаф стисна зъби, погледна жена си и се зае с другата гърда. Пръстите ѝ се впиха с неподозирана сила в неговите, отпуснаха се за миг, после отново се вкопчиха и ръцете му.

Иърин твърде късно разбра, че коляното на Олаф е разтворило бедрата ѝ. Горещите му устни се спуснаха към корема ѝ, вкусиха отново ухаещото благовонно масло, събрало се в пъпчето ѝ, и последваха извивката на хълбока.

Олаф легна между краката ѝ и мекият натиск на гърдите му я принуди да разтвори бедрата си още малко. Той усети чувственото им треперене, набъбването на плътта и вдигна поглед към лицето ѝ. Бледо и красиво, то блещукаше в рамката на абаносовата коса, разпиляна по възглавниците. Иърин беше затворила очи.

— Не — чу шепота ѝ Олаф, но това беше само лек полъх.

Той продължаваше да държи ръцете ѝ, усещаше напрежението им, а погледът му не изпускаше лицето ѝ, когато езикът му внимателно се потопи сред тъмните кичурчета между бедрата. Иърин се стресна, пое шумно дъх, изстена протестиращо. Но Олаф не се остави да бъде измамен. Затърси с език и скоро намери нежните, раними гънки на женствеността ѝ и ги нападна с най-мекото от всички оръжия. Освободи ръцете ѝ, за да обхване хълбоците ѝ, и бе възнаграден със силна тръпка, която разтърси цялото ѝ тяло.

— Моля те... — пошушна Иърин и Олаф видя, че главата ѝ се мята безсилно насам-натам. Хълбоците ѝ се надигнаха към устата му, задвижиха се в естествен чувствен ритъм, който се ускоряваше все повече и повече, прогонвайки страховете и задръжките ѝ. Тя се вкопчи в раменете на Олаф и собственото му желание стана неудържимо. Светът, леглото, красивата му жена — всичко избухна в червено-черни пламъци.

Той се надигна и с един-единствен мощен тласък проникна в утробата ѝ. Иърин изплака, прорязана от остра болка. Олаф веднага спря, обгърнат от топлата ѝ, влажна женственост. Надигна се и замилва косите ѝ.

— Спокойно, Иърин, спокойно...

— Олаф... — Тя притисна лице във врата му, улови се като удавница за раменете му. Усещаше твърдата му мъжественост дълбоко в себе си, болката режеше като стоманено острие, но широките му гърди я даряваха със странна утеха.

В този момент имаше нужда от силата му, от цялата защита, която можеше да ѝ даде.

— Дръж се здраво за мен, Иърин. Болката ще премине. Ела с мен... — Той отново започна да се движи, почувствал се добре дошъл в сладката, отдадена топлина на тялото ѝ. Проникна още по-дълбоко в утробата ѝ, увлече я със себе си във все по-ускоряващ се ритъм и потръпна, когато усети гъвкавите, чувствени движения на хълбоците ѝ.

В очите му пламнаха звезди. Страстта, която толкова дълго се бе старал да обуздава, се изля навън на мощни вълни. Той се сля с Иърин, предизвиквайки я да му отговори със същата страстна жажда. Зацелува устните ѝ, гърдите и пак устните, треперещ от ненаситна страст. Изчезна и последният остатък от самообладанието му, остана само всевластната воля на плътта.

Стройните крака на Иърин се ключиха около хълбоците му, гърдите ѝ жадуваха за устните му. Олаф разбра, че жена му го е последвала в света, където ярки светкавици се стрелкаха през катраненочерни облаци. Викът ѝ се примеси със стона му, когато заедно достигнаха върха.

Олаф не я пусна, остана в нея, докато светът постепенно се връщаше към нормалните си изменения. Едва тогава внимателно я освободи от тежестта на тялото си. Полегна на една страна и поиска да я прегърне, да заговори, но видя лицето ѝ и думите замръзнаха на устните му. Очите ѝ бяха затворени, цялата ѝ поза изразяваше затвореност. В гърдите му се надигна гняв. Защо се срамуваше, защо се отдръпваше от него именно сега, след като я бе подготвил с толкова търпение и нежност за великото тайнство на любовта — макар че след първоначалната болка се бе отдала без задръжки на страстта си?

Е, поне е изцяло моя, каза си горчиво викингът. Беше усетил леката съпротива на девствената преграда, а сега видя и кръвта между бедрата ѝ — гледка, която го изпълни с мъжка гордост. Ако се окажеше, че е бил измамен, щеше да извърши убийство.

Иърин му обърна гръб и скоро той разбра, че плаче безгласно. Смутен и гневен, Вълка се загледа в потръпващите ѝ рамене. Та той не я беше изнасилал. Беше се съединил с нея с много внимание, не просто за да задоволи похотта си.

Гренилда...

В обятията на Иърин той беше забравил Гренилда и беше осквернил паметта ѝ. След смъртта ѝ беше имал няколко жени, но ги беше вземал без любов и нежност. А сега беше дарил с тези чувства проклетото ирландско зверче, което го презираше и се молеше да го види мъртъв. Не беше давал толкова от себе си дори на Гренилда, а Иърин се отвърщаше от него и проливаше сълзи.

Мъчеха го обърканост и гняв и ледът, който смрази сърцето му, се върна обратно в очите. Пръстите му леко се плъзнаха по правия гръб на жена му.

— Е, принцесо, сега спокойно можеш да си въобразяваш, че си била изнасилена от един варварин. Точно както очакваше.

Думите пронизаха като с меч гърдите ѝ. Тя захапа ръката си, за да не изплаче с глас, и усети вкуса на кръвта. Чу отново гласа му, този път учудващо мек:

— Иърин...

Той помилва рамото ѝ и тя се отдръпна като ужилена.

— Моля те! Поне сега ме остави на мира!

Без да каже дума, Олаф стана от леглото и я загледа със стиснати в юмруци ръце. После отиде до сандъка с дрехите, навлече един панталон и една туника, нахлузи кожените си ботуши и изскочи навън. Вратата се затръшна с оглушителен шум зад гърба му.

Олаф се взираше към пълната луна, но изобщо не мислеше за нея, докато бродеше неспокойно в нощта, опитвайки се да сложи ред в обърканите си чувства. Не можеше да разбере какво толкова го е развълнувало и сега заплашва да разкъса сърцето му. Беше постигнал целта си. Иърин стана негова, но това не му донесе желаното удовлетворение. Сега я желаше с нов глад, който можеше да бъде задоволен по съвсем друг начин. С всяка нощ пламъкът в тялото му щеше да се разгаря все по-силно. Треска — да, за него Иърин беше като треска, жена с предизвикателната страстна чувственост на слънчева богиня, която го презираше.

Той беше смятал да я остави на спокойствие и да живее в мир с нея, но това вече не беше възможно. Никога нямаше да я изпусне от ръцете си и един ден може би наистина щяха да заживеят в мир.

Гренилда... Споменаването ѝ все още му причиняваше болка, но когато спускаше ресници, не виждаше сини, а блестящи

смарагдовозелени очи, горди и подигравателни — после замъглени от гореща страст.

— Скоро ще разбереш, че аз съм твоят господар — зашепна като в транс той. — И ще престанеш да мечтаеш за друг живот, за друг съпруг, за победата над викингите. Защото аз може да съм викинг, но аз съм и тази Ирландия, която от днес нататък ще бъде твоя родина. Разбери, ти ще ми принадлежиш изцяло, защото не можеш да отречеш собствените си чувства. Доброволно или не, ти ще идваш при мен, а аз ще си вземам онова, което ми принадлежи. Ала първо ще ти подам ръката си за примирие и ще чакам да я докоснеш с нежност. Вече няма да плачеш, когато си познала страстта в обятията ми.

Той отново погледна към луната и този път смръщи чело. Странна луна... Върху диска ѝ танцуваха черни фигури. Сенките на боговете. Гръмотевици във Валхала.

Откъм свежия бриз долетя неясен шепот и Олаф неволно си помисли за валкириите. Те непрестанно търсеха определените да умрат и ги упойваха със силни питиета, за да ги отведат в голямата зала. А той? Вярваше ли в боговете, в Один и в неговата мъдрост? Вярваше ли в Тор, могъщия воин, и във Фрейя, богинята на плодородието?

Олаф дълго не свали поглед от танцуващите черни фигури. Какво ли предвещаваха те? Най-после той се прибра в дома, който беше цялата му гордост, и отново се настани за сън край голямата кухненска печка.

От другата страна на обширните зелени поля, хълмове и скали, Ейд Финлейт се събуди посред нощ. Какво го беше стреснало? Първият му поглед беше към жена му, която спеше тихо и се усмихваше насън.

Не, не се беше случило нищо страшно. Все пак той не можа да заспи и след малко стана, облече късата си вълнена туника, излезе от спалнята и се запъти към смълчаната зала.

Огънят в камината беше почти догорял, но все още излъчваше топлина. В огромното помещение цареше мрак. Единственото светло петно беше луната навън. Ейд мина покрай заспалия страж и излезе в нощта, без да усеща хапещия зимен студ.

По пълната луна се плъзна черна сянка и я уви в странно було. Кралят потръпна от ужас, усетил, че в тази нощ се е родило зло. Опита се да се отърси от страха, промъкнал се в старите му кости и отново, за кой ли път след завръщането му в Тара, мислите му се насочиха към най-малката му дъщеря. Понякога му се струваше, че чува тихия ѝ смях във воя на вятъра, а когато затваряше очи, я виждаше да тича към него с развяна черна коса.

Може би трябва да заминем за Дъблин, каза си уморено той, майка ѝ и аз. Жена му беше преживяла много тежко омъжването на дъщеря си. Но тя не познаваше Олаф и не можеше да го съди. Първо трябваше да види грамадния викинг със златни коси и сини очи, да усети силата, която се излъчваше от него, и тогава да го прецени.

Да, двамата с Мейви трябваше да посетят новобрачните. Можеха само да се молят любимото им дете да ги посрещне с добре дошли. Но най-добре беше да изчакат още две седмици, за да дадат възможност на Иърин да свикне с новия си живот.

Преди да влезе обратно в палата, Ейд се обърна повторно към засенчената от черен облак луна и отново усети убийствения мрак, който предвещаваше зло. Побърза да се скрие в голямата зала, търсейки защита от влажния нощен вятър, който виеше провлечено. Земята затрепери под краката му. Ти си един стар глупак, укори се тъжно той. Не се оставяй да бъдеш сплашен от глупавите фантазии на старостта.

Когато се върна в леглото си, Ейд обгърна с ръка спящата си жена и здраво я притисна към лудо биещото си сърце.

В тъмнозелените дълбини на гората Мергуин също се взираше в пълната луна, но в очите му нямаше страх, а твърдост, дори пренебрежение. Не се разтрепери от силния вятър, а разпери ръце и повика земята. После изчака и пое в себе си отговора на небето. Страна на сенките. Предателска луна.

Светкавица проряза мрака и угасна. Сянката върху луната се сгъсти. Мергуин се обърна рязко и развилнелият се вятър надигна робата му, разроши дългата коса и брада. Той се прибра в малката си колиба, притури още съчки в огнището и разпали огъня. После окачи над огнището котле и хвърли във врящата вода жертвите на друидите.

Пламъците опариха очите му, но устните му продължиха да напяват прастарите думи, думите на земята. Не можеше да предотврати нещастieto. Можеше само да се надява, че ще отслаби силата му.

Датчаните отново нахлуваха в страната. Той вече усещаше как земята трепери под конските копита, Фригид Кривокракия жадуваше за мъст. Но не това беше злото, от което се боеше Мергуин. Съдбата отдавна беше решила Вълка да се срещне с датския лешояд. Победителят скоро щеше да се възправи над тялото на убития си враг. Дали времето му беше дошло?

Мергуин поклати глава. Друго го безпокоеше. Нещо дребно — малка грешка, може би само глупава прищявка на съдбата, която щеше да повлече след себе си ужасяващи събития. Ти не притежаваш мъдростта да разпознаеш тези неща и да ги предскажеш, помисли си тъжно той. Отдръпна се с въздишка от огъня, излезе отново в нощта и втренчи поглед в пълната луна. Скоро щеше да язди заедно със своя крал и с норвежкия вълк и тогава щеше да наблюдава внимателно двамата и да търси опасността, която не можеше да предвиди.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вятърът бързо се засилваше. Иърин стоеше като статуя на високата крайбрежна скала, издадена над Ирландско море, и не помръдваше. Само дългата наметка и гарвановочерните коси се развяваха от морския бриз.

Сивите вълни се разбиваха с оглушителен шум в каменистия бряг. Солената пяна се пръскаше на голяма височина и Иърин усещаше капчиците ѝ по бузите си.

Небето също беше сиво и предупреждаваше за буря. Степните треви бяха полегнали, за да се запазят от развилнелия се вятър. Ала само тук беше мястото, където Иърин можеше да намери вътрешен мир. Тази буря, както и зелените поля, беше част от родината ѝ, част от наследството ѝ.

Тя се събуди цялата скована и едва не изплака от болка. Имаше чувството, че нещо я е разкъсало надве. Припомни си думите на Олаф и избухна в плач. Чувстваше се предадена и омърсена. Върна се и гневът. Ала сред хаоса от противоречиви чувства се промъкна усещането за горчива загуба — сякаш ѝ бе дадена възможността да посегне към скъпоценен бисер, ала тя беше твърде изненадана, за да се възползва от случая и да го разгледа по-внимателно.

Признай си, повтаряше си подигравателно тя. Може би Олаф има право. Вярно е, че го мразеше, но въпреки отвращението си, изпитваше и възхищение към него, още тогава в Клонтайърт, когато се появи като светъл бог и с усмивка се обърна към своята Гренилда. Още от онзи първи ден една дълбоко скрита част на сърцето ѝ се възхищаваше от могъщата му сила, от завладяващото му излъчване.

Може би огънят в тялото ѝ едва сега се разгаряше. Той щеше да пламти с все по-буйни пламъци, защото макар че го презираше, миналата нощ Олаф бе завладял не само тялото, но и душата ѝ. Никога повече нямаше да бъде същата.

Докато наблюдаваше надигането на бурята, Иърин отново се запита какво всъщност изпитва към Олаф. Едно беше сигурно: той

принадлежеше към бруталните викинги и живееше в брутално време.

Ала се отличаваше от другите мъже, от времето си, следваше свой странен кодекс на честта. Беше се отнесъл жестоко с жена си, но тя трябваше да признае, че му беше дала достатъчно поводи за това. А онази плесница? Всеки друг мъж на негово място щеше да пердаши непокорната си жена много по-често. А изнасилването? И двамата знаеха колко смешна е тази дума, приложена към събитията от последната нощ.

Той не я обичаше. Ала никой друг мъж не би я превел по-нежно и внимателно през прага на физическата любов. Иърин разбираше това въпреки неопитността си.

После обаче се ядоса от сълзите ѝ. Въпреки това се опита да я утеши, но беше грубо отблъснат и само заради това се върна към старата си студенина.

Иърин се усмихна с болка. Познаваше много истории за пленени жени, които се влюбвали в господарите си, но досега само се беше надсмивала над тях. Тези жени бяха само едни жалки глупачки, без чувство за собствено достойнство. Но нима можеше да се надсмее над Мойра? Нали сама беше видяла колко дълбоко приятелката ѝ обичаше своя червенокос викинг и как той отговаряше на чувствата ѝ със същата страст.

А Иърин не беше пленница, не беше военна плячка. Тя беше кралицата на Дъблин, съпругата на норвежкия вълк — на мъжа, който не се интересуваше от нея. Въпреки това прозрение, въпреки всички обещания, които си бе дала, тя неизбежно щеше да попадне под силата на очарованието му. Но той не биваше да го забележи, защото щеше да се възползва от чувствата ѝ и да я накаже още по-жестоко с подигравка и презрение.

Нима можеше да се пребори с него? Досега не беше спечелила нито една битка. Може би трябваше да изучи от Биди изкуството на издръжливостта, но монахинята си тръгваше днес.

Иърин не чу конския тропот, не разбра и че Олаф я е наблюдавал доста време с острите си орлови очи. Той не можеше да проумее болката в сърцето ѝ. Виждаше само неподвижната фигура, развяната абаносовочерна коса, гордо изправената глава. Светкавица разкъса сивото небе, следвана от оглушителен гръм.

Олаф препусна към жена си и спря коня на метър от скалата.

— Казват, че в такива дни Один препускал по небето на коня си Слейпнир. Вълшебният кон има осем крака и когато тича в галон, троши облаците на парченца.

Иърин се обърна и го погледна, смаяна от мекия тон на гласа му.

Беше се учудила, че не ѝ попречиха да излезе от градските стени, и беше очаквала, че Олаф ще я посрещне с гняв. Той нямаше никакви основания да ѝ вярва.

Сега обаче усети, въпреки непроницаемото му изражение, че не е разгневен. Върху сините му очи бе паднала странна сянка и те ѝ се струаха по-тайнствени от всякога. Устните под златнорусата брада не се усмихваха.

Той ми е чужд, каза си плахо тя. След всичко, което споделихме, си остана чужденец. Чужд е дори на собствените си хора, защото пред никому не открива душата си. Никого не допуска до себе си.

Олаф слезе от врания си жребец и тръгна с протегнатата ръка към нея. В погледа му се четеше бдителност.

— Хайде да се върнем в къщи, принцесо — предложи тихо той. — Необходима ми е утехата на жена ми.

Това не беше извинение, не беше и признание за чувства. Ала Иърин не можа да устои на нежността в гласа му и сложи ръката си в неговата.

— Не съм искала да бягам. Просто усетих копнеж по морето.

Олаф кимна и я поведе към обраслото с трева хълмче, където беше оставила кобилата си.

— Боя се, че няма да успеем да избягаме от бурята.

Той я вдигна на седлото, свирна на коня си, метна се на гърба му и се обърна към нея. На лицето ѝ се изписа тъжна усмивка.

— Може би Один е пожелал да се разходи и край морето.

— Може би. — Олаф отговори на усмивката ѝ.

Небето отново бе прорязано от светкавица. Удари силен гръм и от черния облак над главите им заваля пороен дъжд.

— Ела! — Олаф надвика дивия вой на вятъра и тропането на тежките капки по крайбрежните скали. — Наблизо има една пещера...

— Той насочи бойния си кон надолу по склона и Иърин го последва.

Макар че силната буря подхождаше на лудите удари на сърцето му, викингът усещаше странна радост и лекота. Копитата на коня кънтяха по каменистата пътека. Щом стигнаха пред пещерата, той

скочи и вдигна жена си от седлото. Иърин не отблъсна помощта му, но не посмя да го погледне в очите.

Олаф пристъпи към входа, погледа сипещия се дъжд и потрепери от студ. После се обърна към Иърин, която стоеше наред с пещерата, мокра до кости, и в сърцето му пропълзя смущение.

— Бурята ще трае дълго — отбеляза той и си пожела жена му да каже нещо. Влезе навътре в пещерата и намери струпани в един ъгъл съчки и няколко изпокъсани кожи. — Ще запаля огън.

Най-после Иърин можа да заговори.

— Често ли идваш тук? — попита колебливо тя.

— Понякога. Обичам скалите, където те заварих преди малко. Обичам да наблюдавам морето, да усещам вятъра в косата си. Често имам чувството, че твърде дълго съм бил далече от морето, и тогава просто трябва да го видя отново.

При тези думи Иърин потръпна от болка, защото не можеше да забрави, че той — нашественикът — беше дошъл в родината ѝ с голямата си лодка с дракон на носа.

Олаф умело удари с кремъка си, запали сухите съчки и нахвърля в огнището още дърва. Когато вдигна поглед към Иърин, прочете в очите ѝ, че е казал нещо не на място. Надигна се бавно, отиде при нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не мога да променя кой съм и какъв съм — нито онова, което съм извършил. Но сега си моя жена и желая да живея в мир с теб. В началото бях обещал да не те докосвам, но днес знам, че не съм в състояние да изпълня обещанието си. Освен това вече нямаш причина да ме отблъскваш. Изпълних желанието ти, Мойра и Зигурт се венчаха и са щастливи, а онази жена никога повече няма да ти досажда.

Иърин погледна в очите му и макар че не можеше изведнъж да преодолее отчуждението си, подсъзнателно разбра, че този мъж ще ѝ даде всичко, на което е способен. Тя се усмихна и нежно докосна бузата му, после острата брада. За нейна изненада Олаф улови пръстите ѝ и целуна дланта ѝ. После дрезгаво прошепна:

— Ти си моята Иърин. Обещавам винаги да бъда добър с теб...

Тогава тя се хвърли на врата му, наслади се на топлината на тялото му, която проникваше през мокрите дрехи. Отговори жадно на целувките му, прие езика му дълбоко в устата си, вкуси сладостта му.

След малко Олаф вдигна глава.

— Ще настинем, ако продължаваме да стоим с тези мокри дрехи.
— Гласът му беше само дрезгав шепот.

Иърин отстъпи назад и преглътна, решена да задоволи пламналия в тялото ѝ огън. Този ден щеше да се наслади на всичко, което Олаф можеше да ѝ даде. Може би беше дошъл при нея, тласкан единствено от физическото желание, но тя щеше да опознае поне тялото му. Нищо, че ѝ затваряше душата си.

— Позволи ми да ти помогна — помоли тихо тя.

Олаф не повярва на ушите си, но се потопи в погледа ѝ като в море от смарагдовозелена коприна. Не, не се беше излъгал. Мелодичният ѝ глас отекна в сърцето му и в слабините му лумна буен пламък.

— С голямо удоволствие — отговори тихо той.

С треперещи ръце Иърин откопча наметката, освободи го от туниката, целуна гърдите му, усети вкуса на мократа от дъжда кожа. Вече разбираше нежността, която беше проявил към нея миналата нощ, защото всичко, което сега правеше за него, я изпълваше с топла радост.

Все така усмихната, тя улови ръката му, отведе го при огъня и му посочи да седне. След това се приведе и изу ботушите и вълнените чорапи. Огледа внимателно норвежкия му панталон, без да скрива учудването си, и Олаф не можа да удържи усмивката си. Все пак не се опита да ѝ помогне.

Иърин отвърза връзките, смъкна панталона от хълбоците му и мъжът спря да диша. Внезапно той я привлече към себе си и зарови пръсти в мократа ѝ коса. Искеше да я усети с цялото си тяло.

— Ти си най-прекрасният бисер на този остров. — Шепотът му беше като милувка. Той свали наметката ѝ и понечи да изхлузи роклята през главата ѝ, но Иърин поклати глава с тайнствена усмивка. Тя скочи на крака, развърза връзките на врата си и остави широката туника да се свлече на земята в краката ѝ. После грациозно се освободи от обувките, с дразнеща бавност свали вълнените чорапи и тънките жартиери.

После застана срещу него и това беше недвусмислено предложение, за което само беше мечтал през многото си безсънни нощи.

Олаф не можеше да откъсне поглед от зелените очи, които отразяваха както буреносните облаци над морето, така и мирната същност на ирландците. Влажната от дъжда коса се разливаше на меки вълни по раменете ѝ. Между тежките кичури надничаха гърдите ѝ, високи, кръгли и корави, с подканващо издадени напред връхчета, като напъпили пролетни рози. Те се вдигаха и спускаха неравномерно. Погледът му слезе към хълбоците, чийто сладостни извивки вече познаваше, и спря върху черния триъгълник, който криеше изкусителните дълбини на женствеността ѝ.

Останал без дъх, той притисна голото ѝ тяло до своето и Иърин простена тихо, усетила пламтящото му желание. Пръстите ѝ бавно милваха силните рамене и широкия гръб, а Олаф отговаряше на нежностите ѝ, като галеше хълбоците ѝ. Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Тя потърка лице по гърдите му, наслади се на контраста между нежната си кожа и твърдите руси косъмчета. После спусна ръце към хълбоците му, но не се осмели да потърси мъжествеността му.

Толкова отдавна жена не го беше дарявала с любовта си, но още докато желанието се разгаряше трескаво в тялото му, Олаф осъзна, че никога не е бил обичан така.

Иърин беше изцяло негова, само негова, цвете, разцъфнало в обятията му, обърнато към него като към слънцето. Вродената чувственост вече не дремеше дълбоко в тялото ѝ. Тя се даряваше на мъжа си цялата, без остатъци и без задръжки. Неговата жена искаше да му достави радост, но тя доставяше радост и на себе си, като отговаряше на немите му молби с неизказана нежност, милваше го там, където му беше най-приятно, изследваше всяка частица от силното му тяло, завладяваше все нови и нови области. Той я положи меко върху кожата, зацелува я с бурна страст, зарови лице в гарвановочерната коса. Устните му се впиха в набъбналите връхчета на гърдите ѝ и Иърин извика от удоволствие. Ръцете ѝ не бяха отпуснати, както миналата нощ, а се движеха по тялото му, плъзгаха се по плоския корем и коравите хълбоци. Все пак тя се поколеба и Олаф трябваше да я окуражи:

— Хвани ме, Иърин, хвани ме...

Иърин се подчини и когато усети парещото пулсиране, по тялото ѝ се разля гореща вълна. После започна да изследва втвърдилият се

член с връхчетата на пръстите си и смелите ѝ, ритмични милувки накараха Олаф да простене от наслада.

— Не преставай, сладката ми, не преставай... — пошушна в ухото ѝ той.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и Иърин затаи дъх. Умелите му пръсти галеха меката плът и скоро тя се притисна с всичка сила до него, изплака и помоли за милост.

Бурята, която бушуваше навън, не беше нищо в сравнение с лудото биене на кръвта във вените ѝ. Тя усещаше под себе си твърдата скала и въпреки това имаше чувството, че се носи по облаците. Имаше мигове на черен мрак — и други на заслепяваща слънчева светлина. Тя се наслаждаваше на милувките му с всяка фибра на тялото си, тръпнеше от удоволствие, искаше още и още, макар да се боеше, че тялото ѝ ще се пръсне, ако Олаф не сложи край на тази сладка мъка. С жадни пръсти, със зъби и език тя направи онова, което си беше наумила — опозна всяка частица от тялото на мъжа си, докато не остана нищо скрито. Всички задръжки бяха забравени. Водеше я единствено трескавото желание.

Когато Олаф проникна в утробата ѝ с мощен тласък, и двамата извикаха. Най-после можеше да усети в себе си пулсиращия живот, за който беше копняла. Двамата бяха създадени един за друг... Не, тя нямаше да се откаже от това щастие, да се слее цялата с Олаф, да стане частица от него.

С умелите си движения Олаф я поведе към онзи слънчев връх, където земята свършва и започва небето. Двамата се изкачиха още по-високо — сред златни, пламтящи вълни. Мигът на най-висш екстаз беше толкова силен, че тялото на Иърин се разтрепери като в треска. Тя се отпусна на твърдата земя, без да може да си поеме дъх. Изкрещя името му, пошепна го и Олаф заключи устата ѝ с гореща целувка.

Бавно, много бавно Иърин се върна в действителността и доволно се сгуши в силните обятия на мъжа си. Той отмахна грижовно влажната коса от челото ѝ и се запита защо е бил такъв глупак и защо я е подценявал във високомерието си. Никога нямаше да бъде неин господар, никога нямаше да успее да я сплаши. Но и тя нямаше да продължи да се самоизмамва. Днес му беше дала всичко — но само защото това беше собственото ѝ желание...

Олаф отдавна беше престанал да вярва в любовта, но днес беше изненадан от силата на чувствата си. До последния си дъх щеше да се грижи за Иърин и никога нямаше да ѝ позволи дори да помисли за друг мъж. Прегърна я с цялата нежност, на която беше способен, и монотонното трополене на дъжда скоро го приспа.

Докато Вълка спеше, на границата с Ълстър пламна едно село. Фригид Кривокракия дори не се обърна да види пламъците. Обърна се на юг и се усмихна. Вълка беше завладял Дъблин и се беше оженил за дъщерята на Ейд Финлейт — а се говореше, че тя е най-красивата жена на острова. Вълка беше сключил съюз с вечния враг. Но сега щеше да дойде тук и да умре. Съдбата следваше своя път...

Нийл от Ълстър събра хората си и почна да се готви за бой. А новоизпеченият младоженец Зигурт гневно се запита какво ли е станало с господаря му, докато воините на Дъблин чистеха оръжията си и трескаво обличаха броните си, за да последват своя сюзерен в новия поход.

Мергуин стоеше в дъжда, стъпил върху обраслата с мъх горска почва край езерото Карлингфорд Лох. Мократа му роба тежеше като олово. Той беше вдигнал ръце към сивото небе и шепнеше прастарите думи, призоваваше облаците и земята.

После преряза гърлото на малко сърне и положи жертвата пред каменен олтар. Изчака да види как кафявите очи се изцъклиха и кръвта се стече в улея. Друидът принасяше кръвна жертва.

Мергуин не мислеше нито за миналото, нито за настоящето. Той късаше паяжините в мозъка си и се опитваше да проумее злото, което неизбежно предстоеше. Ала не го виждаше, не знаеше кога ще премине в атака. Знаеше само едно — родено в мрака, то щеше да събере сили през деня.

Друидът протегна умолително ръце към небето, поиска помощ от дърветата и листата. Сърнето беше жертва за земното царство, билките — за вятъра. Той се молеше на силите, които вилнееха по света.

Молеше се за Иърин.

Облегнат на лакът, Олаф наблюдаваше лицето на жена си. Показалецът му описваше кръгове по корема ѝ.

— Още от началото участта на боговете е била да умрат.

Тя му бе разказала, че Риг я е запознал накратко със северните богове, но ѝ е описал само началото на живота им.

— Суртур ще поведе войните от Муспелайм, това е известно открай време. Голямата битка ще се състои на полето Вигрид. Три ужасни зими ще възвестят началото на края. Голямо земетресение ще разтърси планините, един вълк ще погълне слънцето, друг луната, а Фенрир, най-злият от всички вълци, които бълват огън, ще изяде Один. После обаче Видар, синът на Один, ще убие Фенрир. Тор, който винаги е побеждавал змията Мидгард, най-после ще я насече на парчета. След това ще отстъпи девет крачки назад и ще умре от отрова. Суртур ще убие Фрейр. — Той помълча малко и се усмихна. — Богът на плодородието се нарича Фрейр.

— Това го знам. Риг ми го разказа.

— А после Суртур ще запали целия свят.

— И всичко ще загине? — попита намръщено Йърин. Очевидно Риг беше прекъснал разказа си, защото не искаше тя да узнае края му.

— И да и не. Огънят ще унищожи всичко, но някой ден светът отново ще се раззелени. Една дъщеря на слънцето ще върне топлината и светлината, синовете на Один и Тор ще заживеят в едно място на име Идафелд и отново ще заселят земята. А Балдр, любимецът на боговете, убит от брат си Ход, ще напусне света на мъртвите и ще се появи в Идафелд — заедно с убиеца си. Накрая всички ще заживеят във вечен мир. — Видя тайнствената усмивка на жена си и объркано попита: — Какво ти става?

— О, нищо особено. — Значи това беше скрил Риг от нея. Желанието му беше тя да чуе края от мъжа си. Войните бяха разрушителни, но след тях идваше мирът. Все пак тя не вярваше във вечния мир между викингите и ирландците. Още отдавна Мергуин я беше предупредил, че нито тя, нито децата ѝ ще го доживеят. Но вероятно можеше да се наслади на собствения си малък мир. Моменти като този щяха да ѝ дават сила, когато светът започнеше да се руши.

Следобедното слънце освети входа на пещерата и Йърин се засмя.

— Май е спряло да вали.

— Отдавна — ухили се Олаф. Погледите им се срещнаха и двамата избухнаха в безгрижен смях. Той залепи горещата целувка на устните ѝ, после скочи и със съжаление я издърпа да стане. — Трябва да се връщаме, преди Зигурт да е разпратил стражите да ни търсят.

Иърин кимна. Дрехите им бяха изсъхнали на огъня и двамата се облякоха мълчаливо. Помогнаха си при закопчаването на наметките и се целунаха за последен път, преди да излязат от пещерата.

По време на обратния път Иърин не преставаше да наблюдава скришом мъжа си. Колко добре изглеждаше... Усмихна се потиснато и си помисли, че той си бе останал чужденец за нея. Гордо изправен на седлото — отново недостъпният норвежки вълк, който не я допускаше до сърцето и духа си... Дали някога щеше да пробие бронята, която бе издигнал около себе си?

Когато приближиха града, той се обърна към нея. В очите му просветна добре познатият леден пламък.

— Побързай! — изкрещя гневно той. — Нещо се е случило, докато ни е нямало!

Иърин стегна уплашено юздите и кобилата ѝ се понесе като вихър след едрия боен жребец. Вятърът гонеше косата в лицето ѝ. Въпреки това видя мъжете, които се събираха зад стената на палата, въоръжени с мечове, пики, бойни брадви и щитове. Бяха тръгнали на война.

Иърин стоеше до прозореца на покоите си и се взираше в лицата на мъжете, които се тълпяха в двора. Защо беше осъдена вечно да се сбогува с онези, които обичаше?

Сълзи запариха в очите ѝ, но тя не ги допусна да закалят по бузите. Тя беше кралицата на Дъблин и когато на разсъмване воините потеглеха, щеше да изпълни дълга си. Щеше да държи стремето на Олаф и да съпроводи войската с ликуващ вик, тържествуващ, изразяващ увереност в победата. Откакто се бяха върнали от скалите, двамата с мъжа ѝ почти не разговаряха.

Конете усещаха вълнението, което цареше навсякъде, и неспокойно танцуваха на дългите си крака. Войниците, които носеха щандарти, слугите, ковачите и воините тичаха забързано насам-натам.

Олаф беше потънал в приготовленията и Иърин беше сигурна, че е забравил присъствието ѝ. От Грегъри, Лейт и Брис не можа да чуе нищо определено. А Нийл се беше затворил с краля, за да обсъдят стратегията на предстоящите битки.

Подготовката трая до късно вечерта. Иърин лежеше в леглото си и трепереше, въпреки че беше нахвърляла върху си няколко кожи. Каква несправедливост... Толкова дълго беше чакала мира и сега, когато той най-сетне се бе настанил в душата ѝ, избухваше нова война.

Мина много време, преди да заспи, но заспа толкова дълбоко, че не се събуди от идването на Олаф.

Ала в съня си се притисна до топлото му тяло и той я взе в обятията си. Самият той не затвори очи нито за миг, но си почина в прегръдката на жена си. Когато на сутринта Иърин се събуди, в погледа му проблесна необичайна нежност, но само след миг се изпари. Дали не беше само плод на въображението ѝ? А може би наистина бе видяла истинската му същност, макар и само за миг? Никога нямаше да го узнае...

Олаф приглади назад косата ѝ и тихо попита:

— Все още ли искаш някоя датска бойна брадва да сложи край на живота ми?

Иърин едва не му изкрещя, че го обича. Ала не произнесе гласно думите, които горяха в сърцето ѝ. Не можеше да му даде толкова много, докато той затваряше сърцето си пред нея.

— Знай, че нямам намерение да умра само за да ти доставя удоволствие — прибави с подрезгавял глас той.

Тя понечи да го увери, че не иска смъртта му. Междувременно той би трябвало да знае каква власт упражнява върху нея. Устните ѝ не успяха да промълвят нито дума. Олаф гневно я притисна в прегръдката си и двамата се вкопчиха един в друг с отчаяна страст.

Иърин поговори с Брис и Лейт, обсъди няколко незначителни неща, както постъпваше и майка ѝ, посъветва братята си да спят винаги в шатрите, да не остават дълго с мокри дрехи и да се хранят добре. На Нийл не каза нищо. Само го целуна, позволи му да я прегърне и преглътна сълзите си.

— Няма да е толкова страшно, принцесо — пошепна в ухото ѝ Грегъри. — Ще знаем, че тук си на сигурно място, а нито един жалък датчанин не може да победи обединените сили на Нийл от Ълстър, Ейд Финлейт и норвежкия вълк.

Иърин се опита да се усмихне.

— Много ми се иска да можем да ви придружа. О, Грегъри, толкова ми е трудно да седя бездейна и да чакам.

Момъкът се ухили.

— Дните, в които доказваше бойното си изкуство, принадлежат на миналото, братовчедке. И слава богу! Ако тогава ти се беше случило нещо, никога нямаше да си простя. Впрочем, братята ти знаят всичко. Лейт те е разкрил. Каза ми го в деня преди сватбата ти, казал е и на Нийл и Брис. Обещаха да не споменават пред никого. Сигурен съм, че се гордеят с теб, макар че са били ужасени от опасността, на която си се изложила. Ако Златната жена-воин беше продължила да се бие с датчаните, сигурно щяха да намерят средства и начини да те спрат. Е, поне се превърнахме в легенда...

В очите на Иърин отново нахлуха сълзи. Лейт, Брис и Нийл са знаели през цялото време и са запазили тайната ѝ! Прониза я остра болка. Как щеше да се раздели със скъпите си братя...

Грегъри я целуна по бузата.

— Моля те, Иърин, не плачи. Войската ни е многобройна и добре въоръжена. С пълководец като Олаф не можем да загубим. Войските на баща ти също ще се присъединят към нас отвъд планините. Скоро ще се върнем в къщи.

— Няма да плача, Грегъри — отвърна тихо тя и го целуна. После сърдито изтри сълзите си.

Проехтя пронизителният звук на боен рог. Иърин застана пред Олаф, възседнал врания си жребец, и му поднесе сребърния бокал. Той го вдигна високо и пи, докато мъжете му надаваха победни викове, а конете изплашено се вдигаха на задните си крака.

Олаф върна бокала на жена си, наклони се и помилва бузата ѝ.

— Пази се.

Тя целуна дланта му и сведе глава. Никой не биваше да види сълзите ѝ, най-малко той. После бързо отстъпи назад.

Сред оглушително дрънчене на оръжия и тропот на копита войската излезе от града.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейд Финлейт видя зетя си от другата страна на реката, гордо изправен върху врания си боен кон. Златнорусата коса блестеше на слънцето. Дори гледан отдалеч, Норвежкият вълк излъчваше непобедима мощ. Радвам се, че вече не сме врагове, каза си Ард-Рий и по гърба му пробягаха студени тръпки. Много съм стар, за да се бия с мъж като него.

Прозвучаха рогове, размахаха се знамена. Кралят на ирландските крале достигна брода и премина реката, старейки се да не показва колко болезнено студената вода прониза старите му крака. Без да слезе от коня, той поздравя Олаф с кратка прегръдка, после се обърна към сина си Нийл, чиято провинция бяха тръгнали да защитават.

Войските се смесиха и дългият преход започна. В продължение на петдесет мили се движеха по пътя, който водеше навътре в страната. Дните се нижеха безкрайни. След това се насочиха към брега. Датчаните нападаха нощем — тайно, на малки отреди. Не беше лесно, но ги отблъскваха енергично. Основната част от войската на Фригид Кривокракия засега не се показваше.

По време на няколко сражения Ейд се биеше винаги в близост до зет си и скоро се убеди, че Олаф е непобедим. Дори само бойният вик на Вълка беше в състояние да обърне датчаните в бягство. Все пак норвежецът не се сражаваше с безумието на берзекер, а се отличаваше с хладната си пресметливост и добре премислената тактика.

Една нощ, докато погребваха или изгаряха мъртвите, Ейд отиде при странния си роднина, за да го опознае малко по-добре. Предложи му ейл от кожената си манерка и огледа замислено лагерните огънове.

Скоро ще наситя глада си и ще дам на старите си кости малко почивка, помисли Ард-Рий. При този поход той не яздеше начело, а предоставяше стратегията на Нийл и Вълка. Обзет от възхищение, наблюдаваше как норвежецът преотстъпва първенството на младия ирландски крал, като нещо, разбиращо се от само себе си. Все пак той го подкрепяше със съветите си и поощряваше честолюбието му. Тъй

като защитаваха Ълстър, битката беше преди всичко на Нийл. Ейд се биеше за сина си, но и за ирландските закони, които му даваха правото да управлява провинцията. А Олаф беше тръгнал на война, защото така изискваше съюзническата вяроност. Ала Ард-Рий усещаше, че Вълка е тласкан и от други подбуди.

Той изчака зетят му да отпие голяма глътка ейл и попита без заобикалки:

— Защо си тръгнал на бой срещу кривокракия Фригид — за да спасиш Ълстър или за да си отмъстиш за поражението при Карлингфорд Лох.

Кристалносините очи го докоснаха само за миг.

— И двете твърдения отговарят на истината, кралю. Но има и друго... — Олаф му върна манерката и изчезна като сянка между дърветата.

Вълка седна в хладния мъх и облегна глава на един дебел пън. Обикновено тръгваше на бой, без да мисли за нищо друго, освен за сраженията, които му предстояха. Ала този път имаше ноци, в които копнееше да се върне в Дъблин, да се изкъпе в голямата вана, да се наслади на вкусната вечеря и да се пъхне в леглото при жена си.

При тази мисъл Олаф смръщи чело. По пътя си воините с удоволствие се забавляваха с леки жени, караха ги да им танцуват, перчеха се с бойните си умения. Всеки воин имаше нужда от отпускане и почивка след напрегнатите дни. Само той не беше в състояние да се наслаждава на плътски радости. Развесели се, когато узна, че Ейд също се държи по-далеч от подобни забавления. Отдавна знаеше, че старият крал е непоколебимо верен на жена си.

За кой ли път представата, че Йърин би могла да се отдаде на някой друг, накара сърцето му да забие лудо. Но нямаше защо да се бои от изневяра.

Зигурт беше останал в Дъблин, за да надзирава палата и града и беше получил от господаря си най-строга заповед да охранява кралицата.

Олаф се съмняваше, че жена му ще предприеме опит за бягство, но все още не знаеше какви мисли се крият зад блестящите зелени очи. Да, той беше събудил страстта й. Но ако все още го мразеше, тя щеше

да си потърси някой любовник, за да сложи рога на „викинга“ и „варварина“, за когото се бе омъжила по принуда.

Олаф стисна ръце в юмруци, после бавно ги отвори. Не, Зигурт щеше да предотврати това. Освен това Иърин съзнаваше отлично, че положението на принцеса от Тара и кралица на Дъблин я задължава, и нямаше да си позволи такова безумство. Той затвори очи и отново я видя пред себе си. Копринената черна коса, разпиляна над пълните гърди, прекрасните дълги крака, изкусителната походка... Омайният ѝ образ беше вечно пред очите му и не му позволяваше да потърси компанията на някоя уличница.

Друг образ го тласкаше към бойното поле. Гренилда, красивата му руса любима. Той смръщи чело, когато ликът ѝ започна да се размива, когато сините очи бяха изместени от смарагдовозелени. От гърлото му се изтръгна тихо проклятие. Ирландската вещица, която горещо желаше да види главата му разцепена от датски меч, му беше направила магия...

— Тази нощ кралят на Дъблин е много замислен.

Олаф вдигна вежди, разгневен от неканения посетител. Озова се лице в лице със стария Мергуин, който се бе промъкнал по обичая си незабележимо.

— Кралят на Дъблин желае да остане сам.

— Вие сте обкръжен от светъл ореол, викинге — продължи невъзмутимо друидът. — Ако ви е съдено да загинете в бой, това няма да стане скоро.

— Жена ми ще бъде щастлива да го чуе — подхвърли кратко Олаф.

Мергуин сви рамене и поглади дългата си брада.

— Горите от нетърпение да убие кривокракия Фригид, мой млади господарю. Един ден съдбата ще ви срещне с него и един от двама ви ще умре. Може би вие ще го свалите от коня му. Само че това няма да стане още утре... Знайте обаче, че смъртта му няма да ви даде онова, което търсите.

— Така ли? И какво търся аз, друиде?

— Искате да си върнете душата. Трябва да я потърсите в собствения си живот, норвежки вълко, не в смъртта на другия.

Олаф стана и изтърси гнилите листа от наметката си.

— Казахте, че няма да го убия още утре. Значи ли това, че Фригид ще продължи да опустошава крайбрежието и да посича беззащитни хора?

— В никакъв случай — отговори Мергуин, без да обръща внимание на саркастичния тон. — Фригид е осъден да умре. Мястото му не е тук. Вятърът ми нашепва, че това е вашата страна, Вълко. Потърсете датчанина и го убийте.

— Сериозно? — усмихна се Олаф и старецът отговори на усмивката му.

— Само се погледнете! Носите ирландска мантия, говорите с мен на моя език и сигурно все по-често си мислите, че той е ваш. Да, викинге, това е вашата родина. Искате да я завладеете. Едновременно с това тя ви поема в себе си, докато станете част от нея.

Олаф избухна в смях.

— Може и да сте прав. Но я ми кажете, приятелю — откъде знаете всичко това?

— Често чета по руните ви, господарю на вълците.

— Викингски руни? — попита с мека ирония Олаф, но друидът не й обърна внимание.

— Знам, че никога нямаше да прекосите морето с драконовия си кораб, ако вашият гадател не ви беше посъветвал да го сторите. Пък и воините ви нямаше да ви последват. Поражението на норвежците при Карлингфорд Лох също беше предсказано от руните. А също и първата ви среща с принцесата, която вече наричате своя жена. — Мергуин забеляза любопитството в сините очи и потвърди: — Точно така. Осведомен съм за всичко.

— И не предприехте нищо, за да предотвратите този съюз?

— Не — усмихна се меко друидът. — Вашата женитба е съдбата на Ирландия.

— О...

— Утре битката ще завърши с победа за вас. Руната на слънцето Совелу е от вашата страна. Ала се пазете, млади господарю. Заплашва ви предателство, надигат се и други страшни неща. Не мога да разбера кога точно ще ви заплашва опасност и от коя страна — знам само, че ще ви струва големи усилия да я отразите. Едва тогава ще върнете душата си.

Спокойната увереност и умолителният тон на предупреждението изненадаха Олаф.

— Ще бъда постоянно нащрек, друиде — обеща той, макар да не беше сигурен дали си има работа с истински пророк или с някой луд.

Част от предсказанието на Мергуин се сбъдна. Норвежците и ирландците едва бяха успели да разтурят лагера си, когато войските на Фригид ги нападнаха от всички страни. Притисната между гората и скалите, битката се разрази с неочаквана сила. Трябваше да се бият всеки срещу всеки. Мъжете бяха толкова нагъсто, че трябваше да внимават да не понижат някого от своите.

Както скоро установи Олаф, кривокракият Фригид беше попълнил войската си с новодошлите датчани и с британски наемници. Нападенията по пътя бяха безобидни в сравнение със силата, която се стовари върху тях откъм север.

Утрото мина сред дрънчене на стомана и потоци кръв. Олаф се беше заковал на едно хълмче от южната страна, където течеше малък поток, и беше застанал така, че да може да вижда биещите се близо до него Лейт и Брис Мак Ейд. Те посрещаха датчаните с диви бойни крясъци и решително размахваха мечовете си. Олаф се усмихна и избегна острието на едно копие. Предчувствието за сигурна победа сгръвяваше сърцето му. Датчаните бяха отблъснати. Друидът се беше излъгал. Това беше денят, в който Фригид щеше да намери своята гибел.

Мисълта за триумфа, който му предстоеше, изпълни Олаф с нови сили. Той нададе пронизителен боен вик и се хвърли сред най-ожесточената схватка. Датчаните, които допреди малко бяха нагъсто като мухи, започнаха да се разпръскват. Мечът на викинга прониза един враг с диво святкащи очи и затърси следващата жертва.

В този миг Олаф забеляза летящата към Лейт Мак Ейд бойна брадва и сърцето му изтръпна от ужас. Изкрещя някакво предупреждение и заби острието на меча си в шията на нападателя, който беше един от кръвожадните берзекери. За съжаление се намеси твърде късно. Лейт политна напред и плетената ризница на гърба му се обагри в кръв.

Олаф коленичи до младежа. Шумът от битката започна да заглъхва. Войските му напредваха устремно и той остана сам с умиращия Лейт. Отдавна беше привикнал към смъртта, но този път сърцето му се сви от остра болка при мисълта, че ирландският му съюзник и жена му ще бъдат съкрушени от смъртта на сина и брата си. Дали да прекрати кръвопролитие и да се опита да спаси Лейт?

— Нищо не можете да сторите, господарю. Писано му беше да умре днес, на това място. Време е да продължите пътя си.

Олаф смаяно вдигна глава. Мергуин пристъпи напред и падна на колене до младежа. После внимателно го обърна по гръб. Лейт се усмихна едва забележимо, после лицето му се сгърчи и от гърлото му се изтръгна последна въздишка.

Друидът затвори пъклените очи.

— Вървете, норвежки вълко. Още не сте изпълнили задачата си.

Олаф се изправи колебливо. Дали пък лудият старец не искаше да го изпрати на смърт? Дали можеше да се довери на огнените му очи? Ала боят не беше свършил. Той прескочи хълмчето и хукна надолу към горичката, откъдето ехтяха бойните викове. Приведе се, извади меча си и се огледа на всички страни. Горският бой беше винаги опасен. Някое острие много лесно можеше да се забие в тила ти и кръвта ти да изтече, без дори да си видял неприятеля си...

Пронизителен крясък го предупреди за нападение и той се обърна като ужилен. Нанесе силен удар с меча и можа да види как гневът в оцъклящите се очи отстъпи място на безмерно учудване.

Битката трая целия следобед. На смрачаване датчаните бяха отблъснати далеч назад, почти до морето. Олаф отново се изкачи на един хълм, заповяда на хората си да гонят неприятеля докрай, изпрати отряд към левия фланг и друг към десния, за да обградят датската войска. Когато се обърна, внезапно се озова съвсем сам срещу човека, който беше победил норвежците при Карлингфорд Лох и бе причинил смъртта на Гренилда — Фригид Кривокракия.

Олаф отскочи светкавично настрана и бойната брадва прелетя само на косъм от рамото му. Много лесно можеше да повали на земята червенокосия, осеян с белези от шарка датчанин, но му беше противно да убие невъоръжен човек.

— Вземете оръжието си, Кривокраки! Ще се бием като мъже!

Фригид се ухили злобно.

— Така да бъде, Вълко! — изрева той и размаха диво бойната си брадва. — Тази вечер ще пиете в чест на живота ми заедно с другите мъртъвци във Валхала.

Той се нахвърли върху Олаф, който лесно отклони нападението с меча си. Стоманата изсъска, двете силни ръце потрепериха и двамата противница отстъпиха крачка назад. Вълка замахна и проряза рамото на врага си, ала датчанинът падна на земята и се претърколи настрана, за да спечели време.

Олаф го последва. Фригид метна в очите му шепа пръст, успя да го заслепи и се надигна. Ала когато замахна да нанесе смъртоносния удар, Вълка усети въздушното течение и отрази брадвата с острието на меча си. Оръжието потрепери и се изплъзна от ръката му.

През това време Олаф беше възвърнал зрението си. Видя връхлитация срещу него Фригид и скочи на крака, за да избегне коварния удар в слабините. Кривокракият беше размахал брадвата с такава сила, че полетя към земята, но веднага се изправи.

Обезоръженият вълк трябваше да играе на котка и мишка. Престори се, че отстъпва, и ловко избягна удара на противника си. Внезапно пред краката му се приземи меч. Олаф не знаеше откъде е дошъл, но не го беше и грижа. Вдигна го и светкавично го стисна в десницата си. Фригид изрева с дива ярост, хвърли се напред и отново размаха брадвата, целейки се право в черепа на Олаф. Вълка успя да се наведе едва в последния миг и усети как острието отрязва част от косата му. Все пак тактиката му имаше успех. Тласкан от силата на собственото си нападение, датчанинът се спъна и падна сред купчина увехнали листа.

Олаф веднага се нахвърли върху него, но закъсня. Двама датчани го нападаха, за да помогнат на предводителя си да избяга. Побеснял от гняв срещу подлия Фригид, който не беше устоял на обещанието си за честен двубой, Вълка без усилия прониза двамата, които се бяха осмелили да се намесят.

Този ден победата беше негова, но Кривокракия успя да се изплъзне. Това изпълваше душата му с разочарование и засилваше умората. Между дърветата се чу шумолене. Олаф се сви и вдигна меча си, но видя само изчезващата сред дърветата дълга бяла роба. Той погледна с усмивка оръжието, което по чудодееен начин се беше

върнало при него, и го вдигна високо, за да улови последните слънчеви лъчи.

— Благодаря ти, Мергуин — пошепна викингът. — Благодаря за живота си. Знайте, че много го обичам. — В уморените му плещи се вля нова сила.

Брис Мак Ейд не допускаше никого в близост до Лейт. Той седеше в мъха, облегат на стъблото на мощен дъб, и стискаше трупа в прегръдките си. Разговаряше с мъртвия си брат, галеше косата му и по бузите му се стичаха сълзи.

Даже Нийл, също потънал в дълбока скръб, не можа да изтръгне умрелия от ръцете му, за да го подготви за погребение. Викингите отдавна бяха оставили отчаяния млад ирландец сам с мъката му и се занимаваха с мъртвите си сънародници. Ала ирландските свещеници загрижено настояваха да получат тялото, за да изпратят душата му в християнското небе — заедно с душата на Фенен Мак Кормак, който също бе намерил смъртта си в боя.

Така стояха нещата, когато Ейд Финлейт узна за смъртта на сина си. Той не се опита да изтръгне тялото от ръцете на Брис, а дълго стоя неподвижен до момчето си, усещайки, че сърцето му е изсъхнало и уморено като старите му кости. Лейт, веселото момче с ясен смях, което без усилия успяваше да помири побойниците Нийл и Брис само с няколко прости, вразумяващи думи. Ейд затвори очи, разтърсен от болка. Беше създал десет деца и като по чудо всички бяха останали живи. Синовете му се биеха вече години наред, с изключение на Микел, който се обучаваше в Тара, и на Шон и Гълбрайт, които бяха влезли в манастир.

Десет деца — но те не можеха да уталожат болката по загиналия. Само че той беше върховният водач на хората, които дълго и смело се бяха сражавали за него, които също бяха пожертвали синовете си за Ирландия. Нямаше право да дава воля на скръбта си, но не можеше и да осъди отчаяния си син, който беше прегърнал мъртвия брат.

Той отиде бавно при Брис и сложи ръка на рамото му.

— Той беше твой брат, но и мой син. Време е аз да се заема с него.

Брис притисна силно до себе си окървавеното тяло, но като видя отчаянието в погледа на баща си, се подчини.

Кралят на кралете отнесе мъртвия си син в шатрата си. Приживе Лейт беше по-едър и силен от него, но Ейд не трепна нито за миг под тежкия товар. Той изми калта и засъхналата кръв от вцепененото лице, уви детето си в коприна и го предаде на свещениците.

Фригид Кривокракия стоеше на един хълм и с омраза наблюдаваше как съюзените ирландци и норвежци погребват мъртвите си в долината. Собствените му хора бяха или мъртви, или се бяха разпилели по всички краища на брега. Само четиридесет воина се бяха събрали около него и се грижеха за ранените. Той изруга и вдигна юмрук.

— Вълка още е жив!

Олаф Белия беше господар на Дъблин, притежаваше дъщерята на Ард-Рий, провинциалните крале ядяха от ръката му. На това трябваше да бъде сложен край. Докато слънцето потъваше зад крайбрежните скали, Фригид не откъсваше очи от погребалните церемонии.

Внезапно той се обърна към хората си. Очите му блестяха трескаво.

— Още тази нощ тръгваме на юг! Нийл от Ълстър ще се насочи на север, Ард-Рий ще тръгне към вътрешността, а Вълка ще следва брега на юг. Ще се присъединим към бандите, които нападат селата, и ще бъдем винаги на крачка по-напред от Олаф. Ще издебнем удобния случай, ще го примамим в засада и ще го пратим на вечна почивка във Валхала — и това пред портите на града, който ни отне.

Датчаните избухнаха в ликуващи викове и Фригид се ухили. Не го беше грижа, че повечето от тях щяха да загинат. Той беше обладан от омразата си към Вълка, към младия, силен, могъщ и красив викингски воин.

Олаф трябваше да умре. Веднъж вече се бе отгървал на косъм и бе загубил скъпата си Гренилда. После обаче се беше оженил за дъщерята на Ард-Рий. Дали пък тя не беше слабото му място? Фригид реши да помисли по-сериозно върху това.

— Прах си и на прах ще станеш...

Свещениците продължаваха да произнасят монотонните си молитви, докато пръстта се сипеше върху копринения покров на Лейт. Ейд Финлейт никога не беше изглеждал толкова стар и немощен, колкото в мига, когато се отвърна от парчето земя, заплатено с кръвта на сина му.

Олаф отиде при стария си враг и нов приятел.

— Моите хора искат да почетат твоя син и краля на Конаут, и да възнаградят големите герои, които според нашата вяра скоро ще украсят празничната трапеза във Валхала.

Старият крал се усмихна меко.

— Благодаря ти, Вълко, и се радвам, че воините, които се биха редом с Лейт и Фенен, им оказват тази последна чест. Каква разлика има на небето ли ще идат душите им или във вашата Валхала? Думите означават едно и също нещо, приятелю. Моля те, кажи на хората си, че имат моята благословия и могат да се молят така, както им е угодно.

Олаф кимна безмълвно, отстъпи назад и разбра по-ясно от всякога какво го привлича толкова много у стария Ейд Финлейт. Ирландските свещеници мърмореха недоволено, ала норвежците не се смущаваха от неодобрението им. Тяхно задължение беше да осигурят на двамата големи воители безопасно пътуване към Валхала.

Лейт и Фенен бяха погребани с мечовете си, с храна за пътя към другия свят, с чинии, чаши и ножове. А за да могат да се придвижват по-бързо, погребяха с тях и конете им със седлата и сбруята. Ирландските свещеници обаче не допуснаха принцът на Тара и младият крал да бъдат изгорени на клада.

Ейд взе синовете си и се оттегли в палатката си. Беше дошло времето да се отдадат на скръбта си, сами, без задръжки. Олаф уважаваше обичаите им. Самият той не можа да затвори очи и излезе в нощта. Копнежът му по дома, по жената, която го беше омаяла и постепенно изместваше Гренилда от сърцето му, ставаше все по-настойчив.

Днес беше постигнал нова победа над датчаните. Фригид успя да му избяга, но беше прогонен от Дъблин и Ълстър, смъртта на Гренилда беше, макар и отчасти, отмъстена. Ала този успех не дари норвежкия вълк с мечтания вътрешен мир.

Вратата към миналото можеше да бъде затворена. Време беше да погледне в бъдещето. Дали щеше да го изживее заедно с Иърин?

Раздялата им траеше вече три дълги луни. Преди това не бяха имали поне малка възможност да се опознаят отблизо. След завръщането му щяха да започнат отначало, Олаф се закле тържествено в това. Стига толкова битки. Време беше да започне да доставя радост на жена си, да я направи част от живота си и да участва в нейния. Защото имаше нужда от нея. Защото я... Той затвори очи, после отново погледна към звездите.

Да, може би наистина я обичаше. Може би Гренилда не беше изчерпила способността му да обича.

Той пое дълбоко въздух и гневно разтърси глава. Иззад дърветата изникна бледата сянка на Мергуин.

— Умеете да плашите хората, друиде.

Мергуин с достойнство приглади дългите, широки ръкави на робата си.

— А аз съм сигурен, че вие винаги запазвате самообладание, млади господарю, все едно колко внезапно се появявам.

Олаф се усмихна, но си припомни какво се беше случило през деня и лицето му отново помръкна.

— Много съм ви задължен, приятелю. Вие спасихте живота ми.

— Спестете си благодарността, викинге. Не съм ви спасил живота, просто изпълних волята на съдбата. И без мен щяхте да победите Фригид. — Мергуин понижи глас. — За съжаление на младия Лейт беше съдено да умре. Както и на Фенен.

Вълка изръмжа в знак на несъгласие.

— Човешките същества сами определят съдбата си, друиде.

Мергуин го погледна пронизващо, после сви рамене.

— Както желаете, норвежецо...

Вълка неволно се усмихна.

— Харесвате ми, Мергуин. Ала съм сигурен, че всеки от нас върви по свой път. Не ви преча да вярвате в съдбата, аз обаче ще изкова своята сам. — Друидът отговори безмълвно на погледа му и Олаф попита нетърпеливо: — Какво сте дошли да ми предречете този път? Битката свърши, утре тръгваме за дома. Победеният враг успя да избяга. Можете ли да го отречете?

— Не. Само че...

— Какво има, друиде?

— Нищо, нищо. Лека нощ, кралю на Дъблин. — Мергуин се отдалечи с леки стъпки, мърморейки нещо неразбрано под носа си.

Олаф остана още малко под звездите, вдъхна чистия аромат на земята и топлото лято, който подслаждаше победата му — и мисълта за бъдещето.

Утре шурят му Нийл щеше да потегли към Ълстър, а той и Ейд щяха да тръгнат на юг. Олаф се върна в палатката си и само след минути вече спеше.

Мергуин прекара безсънна нощ. Мяташе се неспокойно на постелята си, защото знаеше, че черните сенки все още танцуват около луната.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много често през дългите дни след раздялата с Олаф Иърин не можеше да повярва, че наистина се е омъжила за него. Имаше чувството, че случилото се между тях е било само сън. Винаги, когато я обземаха подобни съмнения, оседлаваше кобилата си и препускаше към скалите, заставаше високо над морето и се опитваше да си припомни усмивката на мъжа си, синия огън на страстта в погледа му, часовете в пещерата, където ѝ бе разказал старите северни предания. Много ѝ се искаше да повярва, че поне тогава е изпитвал нещо към нея.

Все по-често и по-често пред очите ѝ заставаше суровата действителност. Олаф виждаше в нея само своята собственост, която беше длъжен да пази и защитава. Както беше обещал на баща ѝ, той винаги щеше да задължава хората си да се отнасят към нея с нужното уважение. Но някой ден тя щеше да прекрачи границите и тогава — докъде ли щеше да стигне той в гнева си, за да я накаже?

В деня след потеглянето на войската Биди се бе върнала в манастира си и Иърин усещаше болезнено липсата ѝ. Отначало я беше страх, че ще се чувства самотна в чуждия град, но Мойра през цялото време беше около нея.

Въпреки отсъствието на воините, вечерята се сервираше както винаги в голямата зала. Жените и останалите на стража норвежци се хранеха заедно. Зигурт се грижеше за спокойствието и реда в града с голяма съобразителност.

Месец след като Олаф бе заминал с хората си, Иърин направи откритие, което в началото я потресе, толкова невероятно ѝ се стори. После не знаеше дали да се радва или да се плаши. Тя очакваше дете и увереността ѝ нарастваше с всеки изминал ден. Сутрин ѝ се гадеше, вечер се чувстваше напълно изтощена.

Тя щеше да роди детето на един викинг. За нейна изненада обаче това обстоятелство не я тревожеше ни най-малко. Детето беше на Олаф и щеше да израсне силно и красиво като баща си.

Дали мъжът ѝ щеше да се зарадва? Нима всички мъже не мечтаеха за синове? Или той беше погребал това желание след смъртта на Гренилда?

Една сутрин Иърин отново отиде на скалите. Позволяваха ѝ да се движи свободно, но Зигурт винаги я следваше на известно разстояние. Беше много учудена, когато видя застаналата на самия ръб жена, точно на мястото, където я бе заварил Олаф в онзи паметен ден.

Когато наближи, Иърин позна Магийн. Без да си остави време за размисъл, тя заби шпори в хълбоците на кобилата и препусна към неподвижната фигура, която изобщо не се обърна, макар че не можеше да не е чула конския тропот. Не се помръдна и когато Иърин скочи на земята и се затича към нея. Очевидно Магийн не забелязваше присъствието на съперницата си. Тя се взираше втренчено в осеяния със скали бряг.

— Магийн? — проговори колебливо Иърин.

Бледата жена не промълви нито дума, само направи крачка към ръба на скалата. Без да осъзнава какво прави, Иърин я сграбчи за ръкава, хвърли я на земята и двете се претърколиха по-далеч от зейналата пропаст. Едва сега Магийн се събуди от безумния си унес и объркано примигна.

Без да пуска китката ѝ, Иърин се надигна. В очите на съперницата ѝ нямаше благодарност.

— Защо ме задържахте?

— Наистина ли искахте да се самоубиете? — Иърин я огледа внимателно и забеляза, че гъстата ѝ коса е загубила някогашния си блясък. Закръгленото някога тяло беше измършавяло до неузнаваемост. Очите, толкова весели преди, сега бяха празни и безжизнени.

— Така щеше да бъде най-добре — отговори тихо Магийн. — Вие ме победихте, нали, Иърин от Тара? Вие притежавате злато и скъпоценности, ваша е и короната. Една ваша дума беше достатъчна, за да ми отнемат всичко. Даже блудниците, просяците и крадците се отвръщат от мен.

— Какво говорите?

Преди Магийн да е успяла да отговори, вечно бдителният Зигурт пристигна в галоп.

— Иърин, стойте по-далеч от ръба на скалата! — Той скочи от коня и пристъпи към тях с гневен поглед. — Оставете аз да се оправя с

тази жена. Само си представете, че бяхте паднала в пропастта! Какво щеше да каже Олаф?

Той поиска да ѝ помогне да се изправи, но Иърин решително отблъсна ръката му.

— Не, Зигурт. Аз сама ще се погрижа за Магийн. Бъдете сигурен, че няма да падна.

Мъжът я изгледа нерешително и отговори намръщено:

— Е, добре. Поговорете си с нея, щом искате. Аз ще ви чакам отгатак в горичката. — Той се качи на коня си и препусна обратно, като на няколко пъти се обърна загрижено към нея.

— Никога не съм желала да ви причиня зло — заговори твърдо Иърин. Помълча малко и добави: — Трябва да знаете, че дойдох в този град против волята си. Разберете обаче, че не можех да допусна да загубя уважението на хората — след като вече бях загубила свободата си.

Магийн се изсмя безрадостно.

— На ваше място щях да си оскубя косите, милейди — но не от гняв, че хората наоколо не ме уважават. Аз обичах краля. И се питам дали и вие не изпитвате любов към него, макар и против волята си.

Почувствала се неловко, Иърин сведе очи.

— Не си струва да се умре заради мъж като Олаф. Той не обича никого.

— Това не е важно. Вие дори не подозирате какво съм принудена да търпя, милейди... Прогониха ме от голямата зала, търговците не ми продават нищо. Воините не влизат в къщата ми. Никой в града не ме поздравява.

Иърин се изправи и протегна ръка към Магийн, която я изгледа недоверчиво.

— Моля ви, не се гневете повече. Показахте ми колко лесно може да се злоупотреби с дадената власт. Не съм искала да ви сторя зло. Не знаех, че сте била наказана така жестоко, и това е тежък товар за съвестта ми. Разбира се, аз нямам намерение даделя съпруга си с вас — усмихна се тъжно тя. — Макар че бях принудена на този брак... Искам само да поправа несправедливостта, упражнена спрямо вас. Ако търсите приятелка в този град, вече сте я намерили — мен. Тази вечер ви очаквам в залата. Искам всички да видят, че сте добре дошла.

Магийн улови ръката на кралицата и я изгледа невярващо.

— Благодаря ви, милейди.

— Кажете ми... — Иърин преглътна смутено. — Имате ли и друга таланти, освен... искам да кажа...

Магийн избухна в смях и Иърин се зарадва, че част от предишната дързост се е върнала в угасналите очи на новата ѝ приятелка.

— Искате да знаете дали владеея и друго изкуство, освен да прелъстявам мъжете? О, да, мога да готвя и шия. Само че преди доста време разбрах колко непостоянни същества са мъжете, как погледът им непрекъснато търси нови прелести. Стори ми се по-умно и по-доходно да играя ролята на вечно желаната жена — не на онази бедна твар, която цял живот седи в къщи, кърпи, пере, готви и слугува на своя господар и повелител.

— Не всички мъже са такива — отвърна Иърин. — Татко винаги е бил верен на мама. А сега бих искала да ви направя едно предложение. Мойра от Клонтайърт е бременна и домашната работа започва да я уморява. Бихте могли да поемете нейните задължения, Магийн. Тя има добро сърце и е лишена от предразсъдъци.

— Добре, милейди. — Магийн се усмихна с искрена благодарност. — С удоволствие ще се грижа за Мойра, а по-късно и за бебето.

— Е, разбрахме се. Време е да се връщаме. Вятърът се засилва, а и става все по-студено.

— Вие ще яздите, милейди, но аз трябва да се върна пеша.

— О, не! Зигурт ще ви вземе на коня си и ще ви отведе при Мойра. — Иърин отиде при кобилата си, отвърза я и махна с ръка на Зигурт.

Магийн колебливо докосна рамото ѝ.

— Благодаря ви, Иърин от Тара. Вие ми предложихте приятелството си и бъдете сигурна, че аз ще ви отговоря с цялата вяност на сърцето си. Ако се наложи, ще дам живота си за вас, защото вие ме спасихте от смъртта и позора.

Иърин се изчерви.

— Искях само да поправа злото, което причиних с небрежността си.

— Не, направихте много повече. — След кратко колебание Магийн продължи: — Трябва да се грижите повече за себе си. Първата

бременност винаги създава проблеми.

Стъписана, Иърин помилва врата на кобилата си.

— Нима вече личи?

— Не. Аз обаче го видях — както не можех да не видя, че и вие сте попаднали под обаянието на Вълка. Пазете детето му, защото то ще ви осигури любовта му.

Двете мълчаливо изчакаха появата на Зигурт. Иърин очакваше, че великанът няма да одобри решението ѝ, че ще продължи да я укорява за непредпазливостта ѝ и ще откаже да приеме новата служителка на Мойра. Ала Зигурт не каза нито дума. Само вдигна Магийн на коня си и препусна в галоп към града. При това неколккратно си повтори с възхищение, че кралицата е истинска дъщеря на баща си, мъдрия и непобедим Ейд Финлейт.

От бойното поле в града пристигаха известия и Иърин вече знаеше, че съюзените норвежки и ирландски войски са тръгнали на север. Увериха я, че както мъжът ѝ, така и баща ѝ и кралят на Ълстър са добре. За съжаление не ѝ казаха нищо за другите ѝ братя и за Грегъри. Можеше само да се моли и да се надява, че войната скоро ще свърши с победа и всички ще се върнат живи и здрави у дома.

С всеки изминат ден ѝ ставаше все по-ясно, че Олаф, толкова чужд и едновременно с това толкова близък, ѝ липсва болезнено. Дълго не заспиваше, унесена в мисли за него, и протягаше ръка към половината на леглото, където беше неговото място.

Как ли прекарваше нощите си? Дали по пътя се забавляваше с блудници, дали им позволяваше да докосват златната му коса, да се притискат до твърдите му гърди? Дали ги даряваше с нежността си?

Понякога Иърин се будеше напълно изтощена, наричаше се глупачка и се проклинаше, че се е родила жена. Олаф очакваше от нея безусловна вяръност, а какво правеше самият той? Не, тя не знаеше какво прави мъжът ѝ. Едно само беше ясно — ако я заподозреше в изневяра, той беше способен да я убие. Това не беше справедливо. Тя не се съмняваше в недоверието му, особено след като беше повече от очевидно, че е наредил на Зигурт да я охранява най-строго. Двете с Мойра непрекъснато бяха заедно. Иърин шиеше мънички дрешки за

нероденото дете на приятелката си, която от ден на ден ѝ ставаше по-близка. Ала Магийн беше единствената, която знаеше тайната ѝ.

Една ранна утрин, към средата на лятото, Иърин се събуди от ликуващи викове. Тя се облече набързо и хукна навън. Зигурт забрави всички правила за приличие, вдигна я във въздуха и я разцелува.

— Победихме! Лорд Олаф е разбил главните сили на датчаните и войските вече са на път към дома.

От облекчение ѝ се зави свят. В същото време усети смразяващ страх.

— Баща ми...

— Жив е. — Зигурт размени бърз поглед с младия вестonosец. През последните дни красивата кралица, която се разбираше толкова добре с жена му, беше спечелила обичта му. Нямаше смисъл да ѝ съобщава за смъртта на брата ѝ преди завръщането на Олаф.

— Ох, слава богу! — изплака Иърин и смарагдовозелените очи грейнаха. — Трябва да отпразнуваме победата.

Зигурт избухна в гръмък смях.

— Ще мине доста време, преди войската да се завърне.

— Въпреки това трябва веднага да започнем с приготвянията.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Най-после Олаф се връщаше в къщи... Как ли щеше да я посрещне? Като безчувствен чужденец? Или огънят на страстта щеше да стопи леда в сърцето му?

Една нощ Иърин не можа да заспи. Облече се и тихо слезе по широката стълба. Ако поседеше малко край огъня и изпиеше чаша ейл, може би щеше да заглуши вечното си неспокойство.

Преди да достигне последните стъпала, тя чу гласа на Зигурт и спря. Той разговаряше с началника на градската стража и дълбокият му глас звучеше загрижено. Иърин се прилепи до стената, която отделяше стълбището от залата, и безшумно се промъкна по-близо.

— Само да можем да накараме ирландците от Мийт да ни повярват и да тръгнат с нас, щеше да ми стане по-леко. Разполагаме с толкова малко войска. Не можем да отслабим защитата на града. Нямам представа какво би трябвало да сторя. Олаф е бил винаги предпазлив. Но нима е можел да предположи, че някаква жалка банда

отцепници ще се осмели да нападне войската му, и то след като е разбил на пух и прах Кривокракия Фригид?

Иърин не разбра отговора на младия капитан.

— Кълна се в кръвта на Один! — изсъска гневно Зигурт. — Тези ирландци толкова ли не могат да проумеят, че нашият крал се е сражавал за техния! А може би изобщо не се интересуват от кралете си. Но ако продължават да ни отказват, онези подли изменници ще нападнат Олаф и войската му!

По гърба на Иърин пробягаха студени тръпки. Значи на завръщащите се победители се готвеше клопка? Зави й се свят и трябваше да се облегне на стената, за да не падне. Ирландците, които Зигурт бе споменал, бяха длъжни да подкрепят норвежците! Баща й беше в опасност, също и Грегъри, и Брис, с когото толкова често се бяха карали като деца, спокойният, разумен Лейт, сериозният, разсъдлив Нийл — и мъжът й, който трябваше да се върне при нея, защото тя носеше детето му под сърцето си!

Тя напрегна слух, за да чуе всяка дума, която си разменяха мъжете. Зигурт обясни, че ирландските войски, чиято помощ трябваше да си осигурят, са се разположили нагоре по брега, само на половин ден път. А отрядът дезертъори е заел позиции северно от града и може да бъде тук само след час.

Ирландците казали, че чакат знак от Свети Патрик. Зигурт трябвало да тръгне на бой, за да разберат дали светецът им позволява да му дадат необходимите подкрепления. Най-умно било да примамят отцепниците да излязат от дупката си, но как?

Иърин спря да диша. Много добре знаеше на какъв знак щяха да се подчинят сънародниците й. Ако им се явеше Златната жена-воин... Не, няма да посмея, каза си потиснато тя.

В съзнанието й изникна образът на Ейд. Колко твърда беше в решителността си никога да не му прости брачните вериги, с които я беше оковал. Но ако баща й загинеше от невярна ръка, тя никога нямаше да си прости.

Внезапно чу скърцане на столове и хукна като подгонена нагоре по стълбата. Затвори безшумно вратата на спалнята си и задъхано се облегна на нея.

Грегъри се беше излъгал. Златната жена-воин трябваше отново да възседне коня си.

Напрегната като струна, Иърин не престана да обикаля стаята си, докато изкова смел план. Следващата нощ щеше да се измъкне от палата. Щеше да задържи бдителният си страж Зигурт колкото се може по-дълго на масата и да постави пред него най-добрата медовина. После щеше да го прати при жена му, като му напомни, че е длъжен да стане още на разсъмване, за да събере хората си. Зигурт щеше да тръгне на път и когато отрядът му достигнеше целта, войската на ирландците, предвождана от Златната жена-воин, вече щеше да дебне отцепниците. Зигурт щеше да пристигне тъкмо навреме, за решителния бой. Дали обединените сили на ирландци и норвежци щяха да надвият коварния враг?

Мергуин... Защо старият ѝ приятел не беше до нея! Той щеше да ѝ даде най-добрия съвет. Ами ако тя сама хвърлеше руните, за да разбере дали Олаф е в опасност? Той не отдаваше особено значение на гаданията, но като пълководец на викингите пазеше в стаята си свещените камъчета. Много от хората му не правеха и крачка без предсказанията на руните.

Иърин извади торбичката от котешка кожа. Мергуин ѝ беше обяснил, че само един-единствен камък може да ѝ помогне във вземането на решение. Иърин извади една руна и уплашено погледна кръстосаните знаци. Този камък норвежците наричаха Наутиц и той предвещаваще болки и мъчения. Иърин гневно захвърли свещения предмет настрана и се опита да се убеди, че и тя, подобно на Олаф, не вярва в такива суеверия.

— Аз сама определям съдбата си — пошушна едва чуто тя. Страхът, че с мъжа ѝ може да се случи непоправимото, ако не му се притече на помощ, ѝ даде нова сила. Нямаше друг изход. Трябваше да потърси ирландците.

Успокоена, Иърин си каза, че е взела най-доброто решение. Беше толкова унижително да си жена, желана, но не и обичана от съпруга си, да нямаш никаква власт, да бъдеш изцяло зависима от него. Дано само той не откриеше любовта ѝ. В никакъв случай не биваше да дава в ръцете му нови оръжия...

О, какво удовлетворение щеше да изпита да сложи отново бронята на Златната жена-воин, макар и за кратко време да се почувства силна и могъща. Ако всичко минеше добре, може би щеше да признае на Олаф коя е била тази легендарна жена...

Не, не можеше да направи това. Той щеше да се ужаси не по-малко от баща ѝ — най-вече, защото беше изложила на опасност живота на нероденото им дете. Иърин потрепери и сложи ръка върху корема си. Момченце със златна коса и блестящо сини очи. Ирландският наследник на Вълка... Тя щеше да обича сина си без задръжки, без страховете и съмненията, които ѝ вдъхваше баща му. Ами ако загубеше бебето поради лекомислието си?

Не, рискът не беше чак толкова голям. Но беше необходим. Само трябваше да бъде предпазлива. Трябваше да се пребори със страха и да мисли за сънародниците си. Колко ирландци бяха готови да умрат за съюза между двата народа. Съюзът, който бе отнел свободата ѝ! Първо беше станала пленница на Вълка, после на собственото си сърце.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще нападнем, когато настъпи денят! — обяви Фригид пред събралите се воители, мръсна, дрипава банда. Жалките остатъци от войската му се бяха присъединили към пъстрия отряд дезертъори — датчани, ирландци и норвежци, които не се подчиняваха на никой господар, само на собствените си настроения. Те бяха най-подходящи за целите на Фригид, защото се биеха ожесточено за всичко, което можеха да докопат с алчните си ръце.

— Вълка лагерува на един скалист бряг. Трябва да го унищожим. — Датчанинът погледна към пътя и натъпка краищата на дългата си брада в колана.

Един ирландец застана пред него и се ухили широко, разкривайки изпочупените си, гнили зъби.

— Ако ми позволите да ви дам един съвет, датчанино... Преди малко видях между дърветата една ездачка в златна броня. Имам свои сметки с нея, защото преди две години нападна с хората си малкия отряд, към който се бях присъединил и аз. Ирландците я наричат Златната жена-воин. Сигурен съм, че е тръгнала да търси краля на Мийт. Не е лошо да я спрем и да я използваме за нашите си цели. Ще я излъжем, че сме ирландци.

Фригид се усмихна подигравателно.

— О, да, ако тази известна особа ни поведе срещу Вълка, това ще разтърси из основи великия съюз. — Той се обърна към хората си и изкрещя: — Скрийте всичко, което издава произхода ни. Който не говори ирландски, да си държи езика зад зъбите! Очакваме дама в злато!

Иърин остана до късно с Мойра и Зигурт. Преструваше се, че пие повече от другите, докато вдигаха тостове в чест на победоносните крале на Дъблин и Тара. Най-после се прозя и тръгна олюлявайки се нагоре по стълбата. Изигра ролята си така убедително, че хихикащата

Мойра нареди на съпруга си да отнесе господарката в покоите ѝ. Иърин почака залата да утихне, после извади златната броня и шлема от сандъка си, уви ги в една кожа и се измъкна на пръсти от палата. От страх да не я забележат, тя не оседла големия вран жребец, само сложи юзда в устата му. Увита в тъмна вълнена наметка, с която щеше да се представи като просякиня на градската стража, тя излезе в нощта.

Първо се насочи към едно село, което се намираше навътре в страната край един планински склон. Там предложи на един селянин златна гривна и го помоли да замени един от конете си срещу нейния. Обясни му, че като се върне, ще си вземе жребеца обратно, и му забрани да споменава пред когото и да било за случилото се.

Докато препускаше в тъмната нощ, Иърин уплашено се питаше дали планът ѝ да примами отцепниците в капан има изгледи за успех. Дано, защото Златната жена-воин не се беше появявала отдавна и слуховете за подвизите ѝ бяха почнали да заглъхват.

Когато се развидели, тя се отпрати на север, вслушвайки се напрегнато в шумоленето на листата и шепота на вятъра. По небето се очертаха розови ивици и тя видя дим от наскоро изгасен лагерен огън, изпочупени клони, тук-там следи от копита.

Иърин нямаше намерение да се доближава до войската на Мийт. Искаше сънародниците ѝ да я видят отдалеч, след което да продължи пътя си, да открие лагера на отцепниците и да ги примами в открито поле.

Преди това обаче трябваше да е сигурна, че лагерът, към който се приближаваше, наистина е ирландски.

След като слезе от коня, тя се запромъква безшумно през храсталаците. Нито една съчка не изпраця под краката ѝ. При първата дневна светлина видя лагера точно пред себе си и въздъхна облекчено. Обитателите му със сигурност бяха ирландци. Само ирландците се биеха с кожени престилчици и събираха оръжията си на куп пред пушещия огън. А Зигурт беше споменал, че отцепниците са датчани, макар че към тях са се присъединили и някои предатели от средите на норвежците и ирландците. Иърин се върна бързо при коня си, скри се в храстите и зачака слънцето да се изкачи по-високо. Когато дойде времето за действие, нахлузи златната броня, спусна наличника на шлема си и препусна към лагера. Един едър воин се изпречи на пътя ѝ и почтително ѝ съобщи къде е разположен лагерът на отцепниците. Тя

кимна и изчака ирландците да възседнат конете си. После потегли на север, следвана от многоброен отряд.

Както ѝ беше съобщил мъжът, бандитите лагеруваха източно от пътя, близо до малък залив, много подходящ за намеренията на Иърин. Ирландците можеха да се скрият зад високите скални блокове и да се промъкнат незабелязани към неприятеля.

Тя обясни със знаци на воините да се разделят на малки групи по продължение на залива. Конете останаха в гората, а мъжете запълзяха през храстите към крайбрежните скали. Иърин изчака всички да заемат определените места и се изкачи на най-високата скала. Пясъкът и дребните камъчета се усещаха горещи под опипващите ѝ пръсти. Щом стигна върха, тя видя, че неприятелският лагер е много по-голям, отколкото беше очаквала. В сърцето ѝ пропълзя страх. Опита се да огледа местността и се прокле, че е застанала точно срещу слънцето. Беше много трудно да се определи точният брой на отцепниците. В този момент съжали за дързостта си. Ала вече беше твърде късно за страх и съмнения. Нали беше повела смели ирландци, готови да се бият и дори да умрат!

Тя се изправи и размаха верния си меч. Скоро мъжете, заети с работата си в лагера, откриха златната фигура на скалата и нададоха оглушителни викове. Воините наградиха оръжията си и се втурнаха към скалните блокове в залива. Иърин се хвърли на земята с лудо биещо сърце. Сега трябваше колкото се може по-бързо да изчезне оттук. Ала още преди да се спусне по скалната стена, разбра, че нещо не е наред. Неприятелят не се втурна слепешком напред, някой изкрещя, че това е капан. Отцепниците не нападнаха скалите, където се бяха укрепили нейните ирландци, а ги обсадиха. Само след минута избухна ожесточено сражение. Иърин заслиза бавно по тясната пътечка, защото да остане горе си беше живо самоубийство. Трябваше да си намери място за прикритие. Шумът на битката идваше от изток и тя сметна, че ирландците отстъпват към гората, за да избягат с конете си.

Щом стигна подножието на скалата, Иърин се втурна в същата посока, стиснала здраво мечата си. В този миг на пътя ѝ се изпречи огромен воин.

Толкова отдавна не се беше упражнявала в бой с меч — твърде отдавна, призна със закъсняло разкаяние тя. Все пак успя да отблъсне

първото нападение, отстъпи няколко крачки назад, стрелна се като светкавица към близкия храст и оръжието на мъжа се заби в скалата зад гърба ѝ. Трябваше да се възползва от този миг, за да избяга. Тогава обаче пред нея се изстъпи втори враг и от ужас дъхът ѝ спря. Та това беше мъжът ѝ!

Студените сини очи на норвежкия вълк смразиха душата ѝ. Едва сега осъзна злокобната си грешка. Тя беше довела в лагера не ирландци, а коварни предатели. Те предаваха собствената си страна, като се отказваха от съюза, сключен от баща ѝ. Тя беше застанала срещу собствения си мъж.

Олаф вдигна заплашително меча, украсен с емблемата на Вълка.

— Биете се учудващо добре, уважаема, но и противникът ви беше безобиден. Сега ще се изправите срещу моето оръжие.

Иърин нямаше време да размишлява над глупавата си, непроснима грешка, защото се видя принудена да защитава живота си. Сблъсъкът на двете острия беше оглушителен. Олаф беше гъвкав и бърз като котка. Нима можеше да се справи с опитен боец като нето... Доколкото можа да види с ъгълчетата на очите си, бяха заобиколени от множество викинги. Някой пристъпи напред, но Олаф изкрещя, че сам ще се справи и никой нямам право да му се бърка.

Иърин парираше отчаяно силните му удари. Единствената ѝ мисъл беше да удължи живота си с още няколко мига. Не можа да устои на стремителното нападение и падна на колене, но продължи да се брани със стиснати зъби. Едва когато Олаф изби меча от ръката ѝ, се примири с поражението. Просната на земята, усещайки острието на меча в гърлото си, тя затвори очи и разбра, че животът ѝ свършва. Можеше само да погледне за последен път към слънцето, да вдъхне още веднъж соления морски въздух.

— Велики боже, не! — изкрещя някой. Грегъри! Бързи стъпки разлюляха земята. — Не! Не бива да...

— Успокой се и се върни в лагера — заповяда с безизразния си глас Олаф. — Нямам намерение да я убия. Махнете се! Всички!

— Но... — Грегъри, милият Грегъри, който се боеше, че Олаф ще убие собствената си жена, Грегъри, който искаше да я защити, да я предпази...

— Върви! — изкрещя ядосано Вълка. — Нали ти казах, че ще я оставя жива! Махнете се оттук!

Иърин бавно отвори очи. Викингите се бяха подчинили на заповедта, само Грегъри не помръдваше от мястото си. Лицето му беше разкривено от отчаяние. Гордо изправен, златният великан стоеше пред нея с меч в ръка, опрян в гърлото ѝ.

— Олаф... — прошепна умолително Грегъри.

— Никога няма да убия собствената си жена! — изсъска с гневно презрение викингът и Иърин се скова от ужас.

— Ти... ти си знаел! — заекна братовчед ѝ.

Върхът на меча се отдалечи от шията ѝ.

— Кажи ми, Грегъри, щом непременно държиш да останеш тук — започна със студено равнодушие Олаф, — как постъпват ирландците с предателите? Даже Ейд би отговорил, че смъртта е заслужено наказание. Стани, Иърин!

Тя не можа да се помръдне и Олаф се наведе — но не, за да ѝ помогне да се изправи, а за да издърпа златния шлем от главата ѝ. При това откъсна цяло снопче коси. В очите ѝ запариха сълзи, но заедно с тях се върна и волята ѝ да оцелее на всяка цена. Тя събра остатъците от достойнството си, надигна се и направи отчаян опит да обясни:

— Не съм искала да се бия с теб. Искях да поведе ирландците срещу отцепниците, които те дебнат...

— Млъкни! — Олаф безмилостно я сграбчи за косата. — Ето, приятелю Грегъри, това е най-опасният неприятел на мъжа. Жената. Колко е красива братовчедка ти, нали? Очите ѝ биха могли да разтопят и арктическите ледове, черните ѝ къдрици блещукат като най-тънка коприна, бузите ѝ са мраморни, а с тялото ѝ могат да се мерят само богините. Когато се усмихва, устните ѝ приличат на нежни розови листенца, но дълбоко в душата си тя вече кове план за убийството на мъжа си. Само по някаква случайност успях да я заловя на местопрестъплението. И какво? Разбира се, започва да твърди, че е невинна, и очаква да ѝ повярваме — ние, бедните глупаци, заслепени от прелестите ѝ...

— Олаф! — изкрещя извън себе си Иърин. — Никога не бих тръгнала срещу теб!

Мъжът дръпна косата ѝ и главата ѝ се изви назад. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Веднъж ти обещах, че ако се провиниш още веднъж, ще те накажа жестоко. А аз винаги държа на думата си. — Олаф изсвири

силно и само след миг иззад скалите изникнаха двама едри норвежци. Единият водеше за юздата черния жребец на господаря си. Олаф вдигна ръка, за да им забрани да дойдат по-близо и да видят кралицата. Последната част от пътя жребецът измина сам. С натезало сърце Иърин проследи към мъжа ѝ посегна към чифт белезници, закрепени със синджир за седлото. Едва сега разбра намерението му. Той щеше да я поведе със себе си — както беше постъпила тя при първата им среща — с единствената разлика, че тя не притежаваше неговата издръжливост.

— Но ти не можеш... — започна Грегъри, а Иърин го прекъсна:

— Олаф, моля те! Умолявам те! Та аз съм ти жена!

— Само затова си още жива — отговори със студена усмивка той.

— Защо не ме изслушаш...

— Няма нужда да слушам, след като видях с очите си. Твоето предателство струваше живота на много мъже — все воители, които се сражаваха за брат ти, за спасението на Ълстър. — Докато с една ръка стискаше косата ѝ, той заключи с другата железните пръстени около китките ѝ.

— Не! — изплака Иърин и се опита да го ритне. Побеснял от гняв, Олаф я блъсна към Грегъри.

— Сложи ѝ шлема!

Братовчед ѝ се подчини, но предприе последен, отчаян опит да я спаси.

— Олаф! Накажи мен вместо нея!

Вълка се метна на бойния си кон.

— Съжалявам. Иърин и аз вече сме минали по този път. Тя изглежда продължава да вярва, че на света няма други закони, освен нейните собствени. Крайно време е веднъж завинаги да ѝ стане ясно, че никога не говоря празни приказки и че не мога всеки път, щом ѝ обърна гръб, да се страхувам за живота си. Върни се в лагера, Грегъри. Ако не го направиш доброволно, ще повикам стражите.

Иърин се обърна към братовчед си и с умолителен поглед му даде да разбере, че ще е по-добре да се подчини.

— Върви, Грегъри — пошепна едва чуто тя.

— Не мога!

— Така трябва. — Когато младежът се отдалечи с колебливи крачки по каменистата пътека, тя погледна нагоре към Олаф, който седеше изправен като свещ върху неспокойния си кон.

— Справедливостта го изисква, принцесо — изсъска гневно той. — Даже тогава край потока не изпитвах злоба към теб. А откакто заживя в къщата ми, се стараех да не обръщам внимание на враждебността ти. Днес обаче прекрачи границите на търпението ми. Ще бъдеш наказана, както заслужаваш.

— Ти не искаш да ме чуеш... — Иърин не можа да продължи. Олаф стисна устни и удари с пети хълбоците на коня си. Животното препусна в лек тръс и тя трябваше да тича след него. Поемайки дълбоко въздух, тя се запрепъва напред.

В началото Иърин не възприемаше нищо от околния свят, защото цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху крачките на жребеца, към които трябваше да се нагоди, за да не се строполи на земята. Толкова по-голям беше ужасът ѝ, когато съзна, че Олаф я води през лагера. Мъжете, заети да оседлават конете си, да събират палатките или да погребват мъртвите, спряха работата си. Очите на ирландците излъчваха неверие и тъга от предателството на Златната жена-воин, норвежците я гледаха с омраза. Никой не ѝ се притече на помощ. Много ѝ се искаше да потъне в земята, за да се скрие от презрението, което сякаш шибаше лицето ѝ. Олаф поведе коня в кръг и тя видя мъртвите, загинали по нейна вина. Никога нямаше да забрави очите им, взрени безизразно в дълбоката синева на небето.

Най-после Вълка дръпна юздите на врания жребец.

— Потегляме за Дъблин! Аз тръгвам напред с пленницата.

В началото никой не се възпротиви на заповедта му. Мъжете отново се посветиха на задълженията си с намерението да го последват на подобаващо разстояние. Само един-единствен воин се осмели да протестира. Брис Мак Ейд, който все още пътуваше с войската на зет си, беше ранен в гърдите по време на битката. Един от другарите му тъкмо превързваше раната, когато Олаф доведе в лагера Златната жена-воин. При тази гледка принцът едва не изпадна в безсъзнание.

Когато Вълка потегли на път с жертвата си, във вените на Брис запулсира нов живот. Без да обръща внимание на болката в гърдите, той хукна като обезумял след врания жребец. Иърин! Не стига, че беше изгубил Лейт, ами сега разгневеният викинг щеше да погуби сестра

му! Когато профуча покрай един лагерен огън, някой го сграбчи за краката и го просна на земята.

Брис се обърна като ужилен и се озова лице в лице с Грегъри.

— Пусни ме! Да не си полудял? Та това е Иърин...

— Млък! — изсъска Грегъри и изтри пясъка от устните си. Двамата скочиха на крака и той хвана за рамото братовчед си. — Чуй ме, Брис. Олаф знае, че това е Иърин, и няма да я убие. Само че тя се изправи срещу него. Никой закон в никоя страна не може да му забрани да отмъсти за стореното. Не знам защо го е направила. Но той иска да я запази, повярвай ми, Брис. Погледни само лицата на викингите! Ако не я беше отвел, щяха да го нарекат страхливец и да я накажат, както си знаят. Вероятно щяха да я бичуват до смърт. А сега са сами двамата и се надявам да се разберат. Ако се намесим, само ще влошим положението ѝ. Трябва да изчакаме, докато стигнем в Дъблин.

Брис сведе отчаяно глава.

— Иърин ми е сестра, Грегъри. Как бих могъл...

— Трябва да я пуснеш да си отиде. Трябва да вярваш в мъжа, който е наш съюзник. Странен човек е този викинг, но ни е близък като брат. Има неограничена власт, но не е безмилостен. Иърин ще си помогне по-добре, отколкото бихме могли да ѝ помогнем ние. Нека ги оставим сами.

Олаф стискаше здраво юздите на жребеца. Ако ги беше отпуснал, Иърин отдавна щеше да рухне. Въпреки това, когато стигнаха пътя и той спря, тя едва дишаше.

— Не ми ли причини достатъчно зло? — изохка безсилно тя. — Толкова ли не виждаш как ме мъчи собствената ми съвест? Защо не помислиш малко? Никога няма да ти простя...

— Ти ли да ми простиш? — прекъсна я с леден глас мъжът. — Как се осмеляваш да ми говориш така? — Той се обърна и рязко дръпна юздите. Железните пръстени се впиха болезнено в китките на Иърин. Винаги когато стъпалата ѝ докосваха земята, имаше чувството, че в петите ѝ се забиват остри мечове. Скоро светът се завъртя около нея. В ушите ѝ трещяха гръмотевици. Полагаше огромни усилия, за да не падне. Олаф спря в сянката на един прастар дъб. Иърин се удари в

хълбока на коня и се свлече на земята. Мина доста време, преди да успее да си поеме дъх.

— Олаф! — проплака умолително тя. — Мислиш ли, че бих се опълчила срещу баща си?

— Той не е с мен. Разделихме се на северния бряг. Сигурен съм, че го знаеш, след като беше толкова добре осведомена за местонахождението на лагера ми.

— Не...

— Стани.

— Не мога... — Когато Олаф грубо дръпна синджира, Иърин изпищя и с мъка се надигна — тъкмо навреме, защото копитата на бойния кон отново се устремиха напред. — Презирам те! — изхърка тя. — По-добре ме убий, вместо да...

Олаф дръпна юздите и отново се обърна към нея.

— Няма да те убия. Както сама подчерта, ти си моя жена. Нито ще те убия, нито ще те нараня, защото не обичам да гледам белези.

По гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Не... — прошепна безсилно тя. Как мразеше студенината в сините му очи. Дали наистина имаше намерение да спи с нея, докато това ужасно недоразумение ги разединяваше? Не, по-добре да падне и да си строши костите под копитата на коня...

— Решението не е твое, Иърин.

Тя простена измъчено, когато жребецът продължи пътя си и железните окови отново се врязаха в кожата ѝ. Няма да издържа дълго, каза си тя и се препъна. Не мога да тичам така... Пред очите ѝ причерня. Не ѝ достигаше въздух. Всички мускули на тялото ѝ бяха пренапрегнати. И тогава рухна.

Конят я влачи само в продължение на три стъпки, после Олаф скочи от седлото и тя усети острието на меча в гърлото си.

— Стани!

Неспособна да отвори изсъхналите си устни и да произнесе дори една дума, Иърин поклати глава.

— Ще станеш — настави тихо Олаф. — И ще усетиш на собствения си гръб болката, която причини на толкова хора.

Думите му идваха някъде много отдалеч. Защо не ѝ беше дал възможност да обясни? Вече не беше в състояние да каже нищо. Не

можеше дори да отвори очи, камо ли да се съпротивлява срещу мрака, който я обгръщаше.

— Веднага стани, Иърин! Знам, че можеш. Винаги си била гъвкава като котка...

Иърин, която потъваше в черен мрак, усети, че върхът на меча се отмести от гърлото ѝ. Земята под нея се разтрепери и тя разбра, че към тях препуска кон.

— Какво правите тук, друиде? — прозвуча гневният глас на Олаф.

— Дойдох да ви спра, господарю на вълците! — извика Мергуин и скочи от седлото. Злото, започнало със сенките върху луната, добиваше очертания.

— Ще накажа предателката, която причини смъртта на толкова хора! Загинаха и норвежци, и ирландци!

— Веднага спрете! — Мергуин се втурна към краля, който бързо прикри страданието в очите си зад ледена студенина.

— Тя застана срещу нас и аз ще ѝ отмъстя. — През всичките тези нощи, когато я беше сънувал, тя беше замисляла убийството му.

— Лъжете се.

— В лагера ни лежат дванадесет мъртъвци, които за съжаление не могат да ти кажат, че не съм се излъгал.

— Ако продължаваш така, ще я убиеш.

— Не, друиде, не искам смъртта ѝ...

Олаф простена, защото от гърлото на Иърин се изтръгна дрезгав стон. Дватама мъже се обърнаха към нея и внезапно жрецьт забарабани с юмруци по коравите гърди на Вълка.

— Трябва да ми разрешите да се погрижа за нея! Тя чака дете!

Олаф вдигна смаяно вежди, изгледа недоверчиво стареца и след малко — за първи път от много години насам — в погледа му пролича несигурност.

— Откъде знаете? Повярвах ви, когато ми предсказахте успеха срещу датчаните, но защо тогава не предвидихте тази злокобна сутрин и не ни спестихте днешните горчивини?

— Аз не съм всемогъщ. Прозирам само онова, което ми съобщават висшите сили. Но ви казвам още веднъж, кралю на глупаците, ще убиете собствения си наследник!

Иърин не разбра почти нищо от тази размяна на думи. Светът се въртеше около нея с дива скорост. Внезапно усети как две силни ръце я вдигнаха от земята и понечи да се възпротиви, но не успя дори да вдигне ръка. Миглите ѝ потръпнаха и тя успя да види двете сини очи, които все още я осъждаха.

Силните ръце я носеха с лекота. Тя витаеше между слабите проблясъци на съзнание и черния мрак и копнееше да се потопи по-дълбоко в нощта, за да прогони болката от тялото си и да забрави жестоката действителност.

Не ѝ бе съдено да си почине. Олаф я положи под сянката на един дъб и пръстите му се впиха болезнено в рамото ѝ.

— Вярно ли е?

Кое да бъде вярно? Тя не разбираше какво ѝ се говори. Лицето му се размазваше пред очите ѝ. Ръцете му я разтърсиха грубо.

— Бременна ли си?

Иърин стреснато отвори очи. Откъде знаеше?

— Вярно ли е?

Тя не можеше да говори, затова само кимна. Очите ѝ се затвориха, светът отново потъна в мрак.

Олаф я пусна и някой друг я докосна със старите си, кокалести, меки пръсти. Тя усети, че поднасят чаша до устните ѝ, вкуси сладка, успокояваща напитка.

Иърин отвори очи и се усмихна.

— Мергуин — пошушна тя. Друидът отговори загрижено на погледа ѝ. Някъде много отдалеч долетя отново гласът на мъжа ѝ.

— Благодарни на бога, че носиш под сърцето си сина ми. Още пет месеца ще те щадя. После обаче ще те насиня от бой, докато започнеш да пициш за милост. Как си посмяла да изложиш на опасност живот, който принадлежи на мен! Толкова безумна ли е жаждата ти за отмъщение!

Господи, само да можеше да го удари, да изкрещи в лицето му истината, да му издере очите! Но нямаше сили за нищо. Напитката на Мергуин я упои и тя се остави на мрака, който бавно се спускаше над нея.

Останаха му само десет мъже. Повечето от наемниците бяха загинали. Въпреки това Фригид Кривокракия празнуваше злокобен триумф.

Съюзените ирландски и норвежки войски на Олаф Белия напуснаха малкия залив. Най-последат датчанинът можа да излезе от пещерата, в която се беше скрил като прилеп. Погледът му издаваше злобно задоволство.

Без да е имал това намерение, той бе постигнал много повече от скъсването на норвежко-ирландския съюз. Смехът му огласи скалите и се примеси със заглъхващия в далечината конски тропот. Днес той бе успял да разруши брака на ирландската принцеса и норвежкия вълк. Почитаната като богиня Златна жена-воин не беше никоя друга, освен съпругата на Вълка, дъщерята на Ард-Рий.

Фригид седна на един камък и се замисли. Да, днес той беше забил отровна стрела в гърдите на Вълка. Всеки викинг на негово място би убил веднага предателя, все едно мъж ли беше или жена, чужденец, брат или собствената съпруга. Ала Вълка се беше отнесъл с принцесата учудващо меко. Дали пък не я обичаше повече, отколкото признаваше? Още в прастари времена боговете бяха предопределили, че мъжете, дори най-силните, ще имат своя слабост, Фригид повярва, че е открил уязвимото място на своя враг. Сега можеше да си даде време, да се върне в родината, да събере нови войски, да наблюдава отдалеч събитията — и да кове коварни планове.

Датчанинът знаеше, че никога няма да достигне могъществото на Олаф Белия. Въпреки това гореше от желание да се разправи със стария си враг. За тази цел щеше да се възползва още веднъж от ирландската кралица — и този път успехът беше сигурен.

О, да, болезненият вик на Вълка щеше отново да огласи крайбрежните скали.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно Иърин не можеше да си спомни как е минало пътуването към дома. Неясни образи се плъзгаха покрай съзнанието ѝ — цветът на небето, заслепяващото слънце, когато отваряше очи и отново ги затваряше, за да потърси утеха в мрака. Упоили са ме, повтаряше си уморено тя. Пак Мергуин с неговата смеска от билки, която освобождаваше тялото и духа от всички несгоди...

По някое време тя се събуди в собственото си легло. Усети меката възглавница, ухаещите чисти чаршафи, кожените завивки, а когато вдигна поглед, видя богато надиплените копринени завеси на балдахина. Най-последно си беше у дома...

Не, глупаво беше да помисли това! Този дом беше на Вълка, на нашественика, на дъблинския крал. Просто той беше отсъствал толкова дълго, че тя беше почнала да смята тази къща за своя. Колко нощи бе лежала сама в широкото легло, припомняйки си любовта на Олаф, сладката буря на страстта...

Божичко, защо направи тази огромна грешка да напусне сигурността на своя дом? Защо обърка ирландците с отцепниците? Защо не разбра, че те я очакваха? Но защо? Нещо се беше объркало — нещо, за което тя не носеше вина. Въпреки това Олаф никога нямаше да ѝ повярва, защото фактът, че беше вдигнала оръжие срещу него, не можеше да бъде отречен. Но аз не знаех, изплака отчаяно тя. Никога не бих застанала съзнателно срещу него.

В този момент тя усети колко много го обича и това прозрение я изпълни с горчивина и болка. Без любов човек беше силен, кален срещу физическите мъки, защото те не достигаха до душата. Ала който обичаше, ставаше уязвим. От думите на Олаф я беше заболяло много повече, отколкото ако я беше наранил с мечта си.

Внезапно Иърин усети присъствието му в спалнята. Никога вече няма да го моля да ме изслуша, закле се тържествено тя. Не бива да узнае каква власт има над мен, иначе съм изгубена... Тя обърна бавно глава настрана и срещна погледа му. Той стоеше пред прозореца, който

гледаше към двора, с великолепна дреха в червено и златно и дълга наметка със златна закопчалка.

Иърин се опита да седне в леглото и забеляза, че е облечена в бяла нощница от най-фин лен. Тя потрепери и посегна към гърлото си. Спокойното, хладно изражение на Олаф я уплаши. Вече знаеше, че гневът му не е толкова опасен, колкото леденото равнодушие.

— Най-после се събуди — проговори тихо мъжът. — Изглеждаш свежа и бодра. — Той обърна гръб на прозореца, скръсти ръце пред гърдите си и опря крак на един стол. — Дойде времето да си поговорим.

— Тъй като и без това не желаяш да ме слушаш, нямам какво да ти кажа.

— Опитай се да измислиш нещо.

Иърин положи отчаяни усилия да успокои лудото биене на сърцето си.

— Искях да ти обясня как стана всичко. Ала ти предпочете да ме накажеш, без да знаеш истината, без да се съобразиш с повелите на справедливостта. Ти ме осъди и аз никога няма да забравя... — Как ме окова в белезници и ме повлече след коня си, добави наум тя, също както постъпих аз с теб при Карлингфорд Лох.

— Как жестоко се отнесох с теб, така ли? Много внимавах да не те нараня сериозно, да не оставя белези по тялото ти. Не направих нищо друго, освен да ти дам добър урок.

— Нямах право...

— Напротив, имах — прекъсна я рязко той. — Получих достатъчно права, когато се ожених за теб.

Горчивината ѝ се превърна в гняв. Само да можеше да го разтърси, със силен удар да прогони студеното презрение от очите му!

— Ти си глупак — изфуча тя. — Славиш се с мъдрост и милостиво сърце, но изобщо не си даваш труд да достигнеш до истината. Защо не повикаш на помощ прехваления си разум! Ако наистина бях решила да те убия, щях да го направя, без да излагам на опасност братята си, баща си и братовчед си.

— Много добре знаеше, че Ейд вече не е с нас.

— Знаем го сега. Ти ми го каза.

— Наистина ли се опитваш да ме убедиш, че си тръгнала да търсиш ирландците от Мийт и случайно си попаднала на

отцепниците?

— Точно така. Смятах, че всички тези банди се състоят от датчани или норвежци, но срещнах ирландци.

— Сега най-последно каза нещо, което звучи достоверно. За теб е естествено, че отцепниците са по-скоро викинги, отколкото норвежци. Но по скалите и на брега оставиха кожата си много повече датчани и норвежци, отколкото ирландци!

Иърин спря да диша.

— Невъзможно! — прошепна задавено тя.

— Напротив.

— Но... Те ме поздравиха на ирландски, носеха кожени престилчици, говореха за Мийт, а кралят на Мийт е съюзник на баща ми...

— Обиждаш ума ми, като искаш да ти повярвам — прекъсна я презрително Олаф. — Много добре знам, че си хитра като лисица. — Той прекоси стаята и застана пред леглото. — Вярно е, че в бандата имаше и няколко ирландци. Близко до ума е да се предположи, че ти е било все едно от каква народност са мъжете, които си използвала, за да ме убиеш.

— Лъжеш се! — изплака отчаяно Иърин.

— А ти какво би помислила, ако беше на мое място?

Устните ѝ затрепериха и тя примигна, за да се пребори със сълзите си.

— Защо не ми вярваш, Олаф?

— Няма да ти повярвам дори ако те видя окована във вериги. Твърде често си заплашвала гърба ми.

Сякаш за да се защити от него, Иърин притисна копринената възглавница до гърдите си.

— Ти избощо не ме слушаш. Добре тогава, мисли, каквото искаш, само ме остави на мира!

— О, не, разговорът ни още не е свършил — отговори Олаф и изтръгна възглавницата от ръцете ѝ. — Разкажи ми още малко от историята си. Признавам, че почваш да ме развеселяваш. Откъде знаеше за отцепниците, след като избощо не си разговаряла с тях?

— От Зигурт! Една нощ не можах да заспя и слязох в залата да изпия чаша ейл. Зигурт тъкмо разговаряше с капитана на градската стража, но не ме видя, защото се скрих на стълбището.

Олаф и обърна гръб и закрачи неспокойно по стаята.

— Кога ще родиш детето?

Осъзнала значението на въпроса му, Иърин преглътна мъчително.

— И сам можеш да преброиш месеците.

— Разбира се — потвърди сухо той и отново се обърна към нея.

— Ти си бащата на детето, знаеш го много добре!

— Не. Знам само, че ти правиш всичко, за да отровиш живота ми. Не се съмнявам, че детето, което очакваш, е мое, защото бях наредил да те охраняват най-строго. Имаш късмет. Ако не беше бременна, сега щеше да гниеш в затвора. А ако не ме беше прелъстила, за да спечелиш доверието ми...

— Мръсно копеле! — изсъска като ужилена Иърин, скочи от леглото и заудря с юмруци по гърдите му.

Железните му пръсти без усилия обхванаха китките ѝ.

— Остави това! — Той понечи да я хвърли на леглото и да излезе от стаята, но близостта на топлото ѝ тяло веднага замъгли разума му. Тя го бе предала позорно, но това вече нямаше значение, защото в кръвта му пламтеше луда страст. Какъв глупак беше... Тя желаше смъртта му, презираше го повече от всякога! Никога нямаше да узнае, че когато я беше оковал, сърцето му се свиваше от болка. Толкова много искаше да ѝ повярва! Не, не можеше да си го позволи. Той беше кралят на Дъблин и трябваше да отстоява завоеванията си.

Така му се искаше да престане да мисли и само да усеща мекото тяло на Иърин, да милва нежната кожа, да впие устни в примамаващите пълни гърди. Да, той я желаше и щеше да утоли жаждата си въпреки всичко, което стоеше между тях. И нямаше да ѝ позволи да го отблъсне.

Той я хвърли нетърпеливо на леглото и изтича до вратата да провери дали резето е пуснато. После се върна до леглото и предизвикателният му поглед издаде повече от ясно какво възнамерява. Без да каже дума, започна да се съблича.

Стресната до дън душа, Иърин се сви на кълбо и стисна колене.

— Няма да го направиш! — изсъска тя. — Не можеш да ме наричаш предателка, да намекваш, че нарочно съм играла ролята на блудница, и веднага след това да се любиш с мен, сякаш съм твоя собственост и съм на разположение по всяко време!

Ботушите му паднаха с трясък на пода, дрехите му се приземиха върху небрежно захвърлената наметка. Очите на Иърин се напълниха със сълзи. Толкова беше копняла да види отново силното му голо тяло...

Няма да му позволя да ме докосне, каза си тя, иначе няма да мога да му устоя и тогава ще има право да ме нарича уличница.

— Ако сега се любиш с мен, това ще бъде изнасилване, кралю на Дъблин — предупреди го с достойнство тя.

— Съмнявам се. Но ти можеш да го наричаш както искаш — на мен ми е все едно. — Бавно, но уверено той се запъти към леглото, взе я в обятията си, притисна устни в нейните. Дори не усети юмруците, които думкаха по гърба му. За да задържи главата ѝ, зарови пръсти в косата на тила ѝ. Езикът му се плъзна изкушаващо по устните ѝ и Иърин не можа да устои. Тя изстена дрезгаво и се предаде.

Когато усети езика му в устата си, Иърин помисли, че полудява. Как ѝ се искаше да потъне отново в забравата на насладата, да отговори на милувките му...

Внезапно Олаф се откъсна от нея и тя погледна смаяно в очите му, които изразяваха странна смесица от леден гняв и дива болка.

— Олаф...

Желанието да я люби беше по-силно от всичко, по-силно дори от волята му да остане господар на тази страна. Ала не можеше да го задоволи. Тя го бе обвинила, че ще я изнасили. Но той нямаше намерение да ѝ достави това удоволствие. По устните му заигра подигравателна усмивка.

— Реших, че е по-добре да не те вземам против волята ти, скъпа съпруго — проговори равнодушно той, надигна се и отиде до прозореца.

В сърцето на Иърин пропълзя ужас. Той я бе целувал само за да ѝ докаже с каква власт разполага и колко лесно може да пречупи съпротивата ѝ. Ала само след миг болката отстъпи място на бесен гняв.

— Ти си един жалък варварин! Никога вече няма да ти позволя да ме докоснеш! В тази страна има закони, и те са срещу теб. Настоявам да получа отделна стая. Още утре ще се обърна към съда да ни даде развод. Тогава ще можеш да си живееш спокойно, защото

никой няма да те заплашва със смърт. Бъди сигурен, че няма да ме е грижа още ли си в тази страна, или не.

Олаф се обърна към нея и усмивката му я учуди.

— Ти не се даваш никога, нали, скъпа? Ала знай, че надценяваш възможностите си. Няма да ти дам отделна стая, пък и тя не би била в състояние да те предпази от мен. Защото ще идвам при теб винаги, когато ми се прииска, все едно зад колко ключа си се заключила. Няма да получиш и развод. Законите на вашия Брехон не ме интересуват. Аз не давам онова, което е мое. Освен това ще напуснеш тази спалня само когато аз реша!

— Ще избягам! — изсъска през стиснати зъби Иърин.

— Пощади ме с тези празни заплахи. Вече би трябвало да знаеш, че няма смисъл.

— Олаф... — Трябваше на всяка цена да се овладее. — През всичките тези месеци не предприех нито един опит за бягство. Знаем, че не ми вярваш, но ще ти кажа още веднъж — не съм искала да те убия. Вместо да ме наказваш, би трябвало да потърсиш истинската опасност. Примамиха ме в капан, повярвай!

Лицето му остана безизразно, когато се приближи до леглото и приседна на крайчеца. Понечи да улови брадичката ѝ, но тя отблъсна ръката му.

— Не ме докосвай!

Мъжът въздъхна недоволно.

— Вече ти казах, че в това отношение нямаш избор.

— Тогава ще получиш само онова, което си вземеш сам. Докато ме наричаш предателка, няма да ти дам нищо.

— Не можеш да ми дадеш онова, което вземам сам — винаги когато искам.

— Любовта не е собственост, която се взема, тя е дар от небето.

— Не вярвам в любовта. Тя е слабост, която превръща мъжете в жалки слабаци. — Той се ухили и добави: — Нямаш изход, Иърин. Ти си и си оставах моя жена — моята бременна жена. Все пак ще направя нещо за теб. Ще приема сериозно предупреждението ти, че има и други хора, които искат да ми навредят. И ще се опитам да открия истината. Кой знае, може да не си ме излъгала.

— Колко великодушно от твоя страна! — промълви едва чуто тя.

Олаф се засмя и Иърин се изкуши да забие нокти в лицето му. Мъжът ѝ веднага отгатна намерението ѝ и улови здраво китките ѝ.

— Детето, което очакваш, е преди всичко мое. Дори само по тази причина заслужаваш наказание за лекомислието, с което си влязла в ролята на Златната жена-воин. Би трябвало да те нашибам с камшик. Или си искала да убиеш наследника на викинга?

— Не. Аз ще родя ирландско дете. Мергуин също е имал баща викинг, но е ирландец телом и духом.

— Каквото и да е, то е моето дете.

— Само затова ли ме затваряш тук? Ще ме държиш в плен, докато родя детето ти? А после? Ще ме изхвърлиш ли от дома си?

— Ще те запазя, защото си моя, защото ми доставяше удоволствие и пак ще го правиш. Искам това дете. Все още не знам какво ще се случи след раждането.

— Какъв живот ще бъде това...?

Олаф се усмихна и вдигна вежди.

— Когато преди малко те целунах, не ми се стори много нещастна.

Иърин го удари светкавично по лицето и той нямаше време да го предотврати. Можаше само да я изгледа смаяно.

— Никога вече, викинге! Можеш да ме хвърлиш в подземията, да ме оковеш във вериги, да ме изнасилиш, но аз никога вече няма да ти се отдам доброволно!

Беше твърде късно да съжалява за този изблик на ярост. След като не можеше да докаже невинността си, не биваше да предизвиква така лекомислено гнева и отмъстителността му. Без да каже дума, тя сведе очи и зачака наказанието. Ала Олаф само потърка бузата си и гневно стисна устни.

— Възхищавам се на куража ти, Иърин. Но не смей да ме удариш още веднъж! Не забравяй, че съм жесток варварин.

Тя не смееше да срещне очите му.

— Жестокостта, която ти е присъща, е много по-страшна от белезниците и бичуването с камшик.

— Кълна се в пламъците на ада! — изфуча разярено Олаф. — Собствената ми жена вдигна меч срещу мен, а ме нарича жесток, защото не съм повярвал в жалките ѝ обяснения! — Той скочи и започна да се облича с такава бързина, че едва не разкъса дрехите си.

Иърин не отговори. Само затвори очи и се уви в кожата, сякаш те можеха да я предпазят от бездънното отчаяние.

Когато Олаф отново заговори, гласът му звучеше хладно и овладяно:

— Ти ме презираш, а аз ти нямам доверие. Но все още сме женени и чакаме дете. Само най-верните ми хора знаят, че смъртта на дванадесетте воители е била причинена от кралицата на Дъблин, и семействата им няма да търсят отмъщение. Не напускай тази къща! Предупреждавам те за последен път. И още нещо — ще говоря с теб и ще те милвам, когато си поискам. — Той помълча малко и добави с понижен глас: — Вероятно съм пълен глупак, но все още вярвам, че има надежда. А сега е време да станеш. Кралят и кралицата на Дъблин ще слязат в залата.

Не й остана нищо друго, освен да се подчини. Облече се с треперещи ръце, докато Олаф нетърпеливо я чакаше до вратата. Щом се приготви, тя отиде при него и улови подадената й ръка.

— Подчинявам се само защото ти си по-силният.

— Причините не ме интересуват. Искам само да правиш онова, което ти казвам.

Иърин се изправи гордо и заслиза надолу, потискайки сълзите си.

Тази нощ Олаф отново застана под пълната луна, със сърце, изпълнено с отчаяние. Заслепен от гняв и болка, той беше забравил да съобщи на жена си за смъртта на Лейт и Фенен Мак Кормак. Когато слязоха в залата, тя се огледа на всички страни и като не откри никъде брат си, избухна в горчив плач.

Сега Брис я утешаваше, а Олаф избяга навън. Дали Иърин не си казваше, че би било много по-добре, ако той беше на мястото на Лейт или Фенен?

Викингът въздъхна дълбоко. Знаеше от собствен опит колко болезнена е загубата на близък човек и реши да уважи скръбта на жена си. Тази нощ щеше да спи край огнището.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стройни, величествени кораби изпълниха залива и се подредиха покрай брега с гордо вдигнати носове, украсени с драконови фигури. Червено-белите платна се издуваха от вятъра.

Олаф чакаше в устието на река Лифей, за да поздрави новодошлите. Впечатлени от кралското му достойнство, викингите, които се тълпяха на палубите, не посмяха да се пошегуват с ирландската му носия. От дясната му страна стоеше Зигурт, от лявата Грегъри и Брис Мак Ейд.

Когато първият гост скочи във водата с високите си ботуши, за да слезе на сушата, Олаф се усмихна и се втурна към него с разперени ръце. Мина доста време, преди двамата да се откъснат от прегръдките си, за да могат да се погледнат.

— Ето къде си бил, братко! — провикна се новодошлият, на ръст почти колкото Олаф и година или две по-стар. — Градът Дъблин те е омаял с хубостта си и не те пуска да тръгнеш отново по море.

— Така е, Ерик. Добре дошъл в Ирландия.

— Отначало помислих, че ме посреща ирландец — засмя се Ерик и сиво-сините му очи заблестяха.

Вълка вдигна рамене.

— Опитай се да убедиш в това ирландците. — Да не говорим пък за жена ми, допълни на ум той.

Зарадван, Ерик се обърна към червенокосия великан и го потупа по рамото.

— Зигурт, здравей, ти стара бойна брадво! И теб ли брат ми примами далеч от морето?

— Замяната се оказа разумна — ухили се широко Зигурт. — Скоро ще се убедиш сам.

— Нека хората ти слязат на брега, Ерик — покани го Олаф. — Всички заедно ще отидем в палата ми. А ако търсиш компанията на ирландците, съветвам те да започнеш с Грегъри и Брис Мак Ейд.

Ирландските принцове наблюдаваха новодошлия с известно подозрение, но не можаха да устоят дълго на добродушието, което светеше в очите му. Те останаха със Зигурт в пристанището, за да надзирават разтоварването на корабите, докато Вълка и брат му поеха нагоре по склона към градската порта.

След като първата радост от срещата се уталожи, Ерик се обърна със сериозно изражение към Олаф:

— Нося ти подаръци от баща ни, великия крал на норвежците, но съм дошъл и да те предупредя.

— Как така? — попита смаяно Олаф. Бяха минали само три седмици, откакто беше победил датчаните в северната част на страната. Цял живот ли щеше да воюва, за да запази земите си?

— Не става въпрос за днес или за утре. По море новините се разпространяват бързо. Научих, че Фригид Кривокракия е претърпял ужасно поражение. Разбрах също, че се е върнал в родината си. Говори се, че отново събира наемници и им обещава несметни богатства, ако тръгнат да се бият срещу теб и превземат Дъблин. Това ще му струва доста време, защото и най-смелите воители се боят от Норвежкия вълк. Но те съветвам да бъдеш постоянно нащрек, защото датчанинът е обезумял. Изобщо не го интересува колко хора ще загинат. Жадува да пролее кръвта ти.

— Бъди спокоен. Никога не съм подценявал Фригид и знам, че няма да престане да ме напада — докато един от нас не тръгне към Валхала. Очаквам с нетърпение деня, когато ще се срещнем отново. Но щом заплахите му се разпространяват през морето, ти също би могъл да пуснеш някои слухове, Ерик. Разказвай на всеки, когото срещнеш, че Дъблин е непревземаем. Жителите му, норвежци и ирландци, ще защитават стените му до последна капка кръв. Подигра ми се, че съм заприличал на ирландец, братко, но ако знаеш колко много спечелих с това... Половината остров е готов да се вдигне на бой, за да ме защитава.

Ерик спря, сложи ръце на хълбоците си и отметна назад русата си глава. Очите му бяха приковани в крепостните стени.

— В никакъв случай не съм искал да те засегна, братко. Ти си извършил нещо, което до днес не се е удавало на никой викинг. Е, след като казах, каквото трябваше да кажа, смятам да прекарам останалите дни в столицата ти в непрекъснати забавления. Сигурен съм, че ще се

зарадваш на подаръците — копринени платове, бисери, сребърни съдове, стенни килими за дома ти. — Той спря за миг и весело намигна на брат си. — Имам още един подарък специално за теб!

— Не бъди толкова тайнствен. Какво си ми донесъл?

— Жена, братчето ми. Неповторима, единствена по рода си красавица, взета в плячка от франките, а те са я откраднали от далечна Персия. Кожата ѝ е с цвят на мед, очите ѝ са като черни бадеми...

— Ерик! — прекъсна го решително Олаф. — Ако има нещо, което няма да ми е от полза, то е още една жена. За бога, и без това си имам достатъчно проблеми!

— О, да, чух, че си се оженил. Знам също, че си го направил само за да заздравиш съюза с Ард-Рий. Точно затова реших да ти подаря този персийски бисер. Всички знаят, че още тъгуваш по Гренилда. Но ти си мъж и не бива да се мъчиш цял живот, още повече, когато си принуден ден след ден да гледаш една досадна, безлична ирландка.

Тогава Олаф също отметна глава назад и избухна в луд смях.

— Много ти благодаря за загрижеността, братко, но трябва да ми повярваш, че нямам нужда от робиня, колкото и красива да е. Хайде, ела, време е да те представя на досадната си, безлична съпруга.

От прозореца на стаята си Иърин видя издутите платна на корабите и драконовите фигури на носовете им. Сърцето ѝ потръпна уплашено. Пристигаха викинги! Отдъхна си, когато Риг дойде да я успокои, че гостите идват с мирни намерения и носят подаръци от бащата на Олаф, великия норвежки крал.

Облекчението ѝ скоро отстъпи място на гнева. Очевидно всички хора в Дъблин бяха осведомени за пристигането на корабите, само кралицата не знаеше нищо. От четиринадесет дни насам Олаф не беше разменил нито една дума с жена си и изобщо не беше сметнал за нужно да ѝ съобщи за предстоящото пристигане на сънародниците му.

Тя седна в горещата вана, която беше приготвил Риг, и потиснато загриза ноктите си. Положението ѝ се влошаваше от ден на ден. В началото скръбта по Лейт и Фенен я правеше неподатлива към студенината на Олаф, но сега това чувство беше започнало да се уталожва. След онази първа нощ, през която я бе оставил сама, той се

беше върнал при нея, само че не я докосваше. Двамата лежаха един до друг, без да могат да заспят, напрегнати и измъчени. Преди четиринадесет дни Олаф беше изскочил от спалнята с ядни проклетия на уста и оттогава не влизаше при жена си. Иърин се опитваше да се убеждава, че така е по-добре. Ала в моменти на слабост разбираше, че предпочита двамата да си крещят непрекъснато, вместо да понася леденото му равнодушие.

Шумни стъпки по стълбището я изтръгнаха от нерадостните мисли. Тя излезе бързо от ваната и за кой ли път се укори, че след сватбата на Мойра не си е взела друга прислужница. Беше любопитна да види викингите, освен това гордостта ѝ беше заложена на карта. Когато гостите от Норвегия си тръгнаха за дома, те трябваше да отнесат там вестта, че Господаря на вълците има безупречна ирландска съпруга.

Макар че навън беше хладен есенен ден, тя избра светлосиня роба от тънка коприна, която нямаше нужда от колан и скриваше бременността ѝ. Гълъбовосивата вълнена наметка щеше да я топли.

Иърин изчетка косата си и я украси с бисери, после решително тръгна към вратата. Пое дълбоко въздух, изпъна крехките си рамене, за да бъде готова да застане пред чужденците. Все пак, каза си гордо тя, аз съм дъщеря на Ейд Финлейт.

— Няма много промени. — Ерик през смях вдигна на масата обутите си в ботуши крака. — При един двубой Суейн от Озгуд отсече ухото на Харилк, след което братът на Харилк прониза Суейн. Вдовицата му се разпищя за отмъщение и Харилк беше убит от чичо ѝ. Без съмнение враждата ще трае, докато от двете семейства останат само малките деца...

Олаф стоеше до огъня, втренчил замислен поглед в пламъците, и когато брат му внезапно млъкна, се обърна изненадано. Ерик беше зяпнал смаяно към стълбата. След малко свали краката си от масата и почтително се изправи.

Развеселен и едновременно с това ядосан, Вълка проследи погледа на брат си и видя слизащата по стълбите Иърин.

Наистина ли имаше време, когато си въобразяваше, че красотата ѝ не е в състояние да го развълнува? Блестящата, черна като нощта

коса, още влажна от банята, падаше на меки къдрици от двете страни на съвършеното лице. Пълните гърди изкусително се полюшваха под широката рокля. Бременността ѝ едва личеше. Светлосинята коприна подчертаваше розовината на бузите. В слабините му нахлу неудържимо желание — а това му се случваше твърде често, откакто беше напуснал общата им спалня. Но нима можеше да лежи неподвижно до нея и да остане твърд в решението си да не я докосва! Все пак успя да се овладее и се усмихна с обичайната си хладина.

— О, Иърин, най-последно! Имаме гости, скъпа. Искам да те запозная с брат си Ерик. За съжаление той е мой роднина и един от омразните ти викинги, но се надявам, че ще го харесаш поне малко. Ерик, това е ирландската ми съпруга, Иърин Мак Ейд, принцеса на Тара, кралица на Дъблин.

Ерик изглежда обвинително брат си, после се обърна отново към домакинята, без да крие възхищението си.

— Иърин Мак Ейд от Тара! — Той се втурна към стълбата и улови ръката ѝ. — Виждал съм безброй жени от всички кътчета на света. А сега откривам, че най-красива от всички е собствената ми снаха.

Иърин се усмихна — неспособна да устои на смелостта и чара му. От една страна, той много приличаше на Олаф, но от друга, двамата бяха съвсем различни. Облеклото и маниерите на Ерик издаваха викинга, освен това той се обърна към нея на норвежки, ала притежаваше галантност, напълно чужда за Вълка. Сигурно и Олаф е бил някога такъв, безгрижен и весел. Ала Ерик не излъчваше спокойната вътрешна сила на брат си, както и непоколебимата му воля.

— Ако си слязъл с мир на нашия бряг, аз те поздравявам с радост, Ерик. Не знаех, че съпругът ми има брат, но въпреки това те посрещам с добре дошъл.

— Но той няма само един брат — засмя се сърдечно Ерик. — Едно време бяхме цели седем. Трима изчезнаха завинаги в далечните земи, но с останалите ще имаш възможност да се запознаеш скоро, красива снахо. Домакинството ни е прекалено голямо и това е една от причините, които непрестанно да ни тласкат към далечни страни. В къщи е много тясно, разбираш ли, затова търсим късмета си другаде.

— Не давай воля на езика си, Ерик! — произнесе предупредително Вълка и се ухили. — Жена ми няма особено високо

мнение за мъжете, които търсят щастието в чужди земи. Безброй пъти ми е напомняла, макар и с меки думи, че съм варварин и натрапник.

— Щом брат ми не е успял, аз ще се постарая да ти докажа, че норвежците не се различават особено много от ирландците, Иърин. Ние сме скромни хорица, обработваме земята си и сме загрижени за мира, здравето и добрия живот на семействата си.

— Значи ли това, че търсите мир в собствената си страна? — попита дръзко Иърин.

— Не се впускай в словесни престрелки с жена ми! — намеси се Вълка. После улови ръката на Иърин, отведе я до огъня и застана така, че да може да обгърне с ръка талията ѝ и да говори над главата ѝ. — Нищо чудно, ако те накара да изпратиш извинения на всички, с които си се сражавал, и да върнеш завладяната плячка!

Ерик не можеше да не забележи враждебната подигравка в гласа на брат си. Иърин много искаше да се изтръгне от прегръдката на мъжа си и да заяви на всеослушание, че той я смята за жалка предателка.

Ерик обаче не си позволи да тълкува думите на Вълка.

— Все пак ирландската и норвежката кръв са се смесили, нали? Лъжа ли се, братко, или ще мога да отнеса на баща ни радостната вест, че скоро ще имаш истинско семейство в ирландския си дом?

Олаф сложи ръка върху корема на жена си и Иърин пламна от неудобство.

— Точно така, Ерик. Баща ни ще бъде щастлив, че семето му дава добри плодове в чуждата почва. Кажете му, че Вълка ще го дари с прекрасни внуци и че викингското наследство скоро ще се разпространи в Ирландия.

Въпреки насъбралия се в сърцето ѝ гняв, Иърин успя да се усмихне и се обърна към девера си.

— Не, Ерик, обясни на баща си, че семето му е проникнало в утробата на един благороден, културен народ и той трябва да се гордее, че ще стане дядо на едно ирландско дете.

— О, не, Иърин! — възрази Олаф, преструвайки се на смутен. — Вече говорих с много ирландски крале и воители и те ми дадоха да разбере, че когато мъжът напуска жена си, общото дете остава при него. Защото то е наследство на бащата, а ирландците отдават голямо значение на своето наследство.

В сърцето ѝ пропълзя леден страх. Наистина ли беше решил да я напусне след раждането на детето им? Дали щеше да я обвини, че е нарушила брачния договор, като е вдигнала меч срещу него? Цялото ѝ тяло се разтрепери. Не, тя нямаше да му позволи да ѝ отнеме детето! Дали сама не си причиняваше това с враждебното си държание? Той беше престанал да я търси, сигурно вече не я желаше. Но какво можеше да стори тя? Да се признае за виновна, макар че не беше? Никога!

Развеселеният глас на Ерик сложи край на нерадостните ѝ мисли.

— Смятам, че това дете — все едно ирландче или норвежче — ще стане забележителна личност, защото ще обедини в себе си качествата и на двамата ви. Но не мога да разбера какви обичаи царят в тази зала, Олаф! Ти гореше от нетърпение да ме въведеш в разкошния си дом, а сега не предлагаш на уморения пътник дори чаша медовина, за да овлажни пресъхналото си гърло!

— Кралицата занемарява задълженията си — отбеляза сухо Олаф и пусна жена си. — Не смяташ ли, че би трябвало да се погрижиш за удобствата и на моето семейство, скъпа?

Иърин сведе глава, за да прикрие бушуващата в сърцето ѝ ярост. Олаф винаги беше посрещал по най-добрия начин нейните роднини, беше подкрепил най-стария ѝ брат в борбата му с датчаните, беше отмъстил за загиналия Лейт. Ала Ерик, който беше дошъл в дома ѝ, отново ѝ напомни какво беше загубила. Това беше нейната страна, страната на Лейт. А мъжът ѝ също беше един от нежеланите натрапници, какъвто беше и увитият в кожи викинг, брат му Ерик.

Когато вдигна поглед, тя срещна замислените очи на Ерик.

— Ще ти бъда много благодарен, ако се погрижиш за потребностите ми, скъпа снахо.

Мекият му глас я изненада. Дали най-сетне беше усетил напрежението между ирландската кралица и норвежкия крал?

— С удоволствие ще го сторя — отвърна с достойнство тя и закрачи към изхода. На вратата към кухнята се обърна още веднъж. — Радвам се, че мога да те нарека свой роднина, Ерик.

Иърин не се върна вече в голямата зала, която скоро се напълни с норвежки герои. Сигурно се хвалеха един през друг със завоеванията си, а тя не беше в състояние да слуша истории за война и кръв.

Прекара сутринта с Мойра, надявайки се, че ще почерпи утеха от присъствието ѝ, но много скоро се почувства още по-зле. Мойра говореше с радост за бъдещето, за общото детство на бебетата им. А в този ден Иърин сериозно се съмняваше, че Олаф ще ѝ позволи да види как расте детето им.

Дойде следобедът и вътрешното ѝ беспокойствие нарасна. Тя се бе покорила на заповедта на Олаф и не бе напускала къщата от деня на връщането им. Днес обаче усети, че не я е грижа за заповедта му и потребността ѝ да излезе поне за малко извън норвежките крепостни стени надви всички съмнения. Във всеобщото вълнение, което цареше в палата след пристигането на гостите, Иърин се надяваше отсъствието ѝ да мине незабелязано. Трябваше да отиде на скалите, трябваше да освежи измъчената си душа с глътка студен морски въздух.

Тя се понесе в галоп и се наслади на почти забравеното усещане за свобода. Беше толкова хубаво да чувства под себе си силния кон, да направлява умело движенията му. Ала от скалата се виждаха като на длан големите драконови кораби, хвърлили котва в залива. Те не представляваха заплаха за родината ѝ, но сякаш олицетворяваха пропастта между нея и Олаф — пропаст, очертана от обществени и културни различия и още повече от липса на доверие. Въпреки това между тях бяха възникнали дълбоки чувства, макар и за кратко време. Иърин си припомни с копнеж деня, когато се бяха любили в пещерата, толкова близо до любимите ѝ скали.

Заслушана в шума на прибой, Иърин чу конския тропот едва когато той прокътна точно зад гърба ѝ. Обърна се уплашено, решила, че Олаф е забелязал изчезването ѝ. Ала в същия миг въздъхна облекчено. Ездачите бяха Брис и Грегъри.

— Иърин! — провикна се укорително братовчед ѝ. — Скъпа моя, никога не бих помислил, че си толкова глупава!

— И ти ли си решил да се караш с мен...

— Държиш се наистина глупаво, Иърин — прекъсна я Брис и доста по-меко прибави: — Олаф ни каза, че ти е заповядал да не напускаш къщата. Това е меко наказание за един викинг, да не говорим за мъж, чиято жена е вдигнала меч срещу него.

— Брис, аз не исках да стане така! Измамиха ме, не разбираш ли! Но щом и собственият ми брат не ми вярва...

— Това сега няма значение! — извика Грегъри. — Трябва веднага да се връщаме, Иърин. Пристигнал е пратеник от Тара и мъжът ти те търси.

Иърин прехапа устни, за да не заплаче.

— Знае ли Олаф, че съм излязла извън града?

— Нямам представа. Във всеки случай трябва да побързаме. Залата е препълнена и се надявам да не е забелязал отсъствието ти. Не бива да губим време. — Той обърна коня си, Иърин и Брис препуснаха след него. Едва пред градските стени намалиха скоростта си.

Когато слязоха от конете, Брис се обърна към сестра си:

— Мини през кухнята, Иърин, все едно, че си била заета с вечерята. Грегъри и аз ще се погрижим за кобилата ти.

Сестра му кимна и преглътна с мъка.

— Повярвай, Брис, аз съм невинна.

— Ние сме от семейство Мак Ейд. Щом твърдиш, че съвестта ти е чиста, аз ти вярвам.

Тя му се усмихна с благодарност, после хукна към задния вход и влезе в кухнята, където цареше ужасна бъркотия. Поговори малко с Фрейда и няколко помощнички и бързо отиде в залата, надявайки се никой да не забележи страха ѝ. За нейно облекчение първият, който я забележа, беше не Олаф, а брат му.

— Иърин! — засмя се широко Ерик. — Каква радост за очите ми!

Нервността ѝ отслабна и тя отговори на усмивката му. Този мъж ѝ предлагаше с открито сърце приятелството си, уважаваше я като съпруга на брат си, едновременно с това възхищението му ласкаеше самочувствието ѝ.

— Колко галантно се изразяваш, драги девере! Сигурна съм, че не срещаш никакви трудности с ухажването на дамите...

— Вече достатъчно често го е доказвал — прекъсна я гласът на Олаф. Иърин се обърна стъписано и срещна хладните му сини очи. — Търсих те, скъпа съпруго — продължи той, но лицето му не издаде дали знае за разходката ѝ.

— Имам работа — отговори кратко тя и понечи да мине покрай него, но той задържа ръката ѝ.

— Моля те да ни извиниш за малко, Ерик. Пристигнал е пратеник на Ард-Рий, който очаква да говори със съпругата ми.

— Разбира се. — Ерик вдигна ръката ѝ до устните си. — Очаквам с нетърпение вечерята, скъпа снахо. Отдавна не ми се е случвало да седя до такава красива дама.

Олаф нетърпеливо я издърпа със себе си. Двамата се запътиха мълчаливо към оръжейната и Иърин неволно се запита дали пък съпругът ѝ не ревнува от брат си — мисъл, която събуди в сърцето ѝ плаха надежда. Ала намръщената му физиономия сигурно означаваше, че знае за неподчинението ѝ...

Грегъри и Брис ги очакваха, задълбочени в разговор с дребен мъж, облечен в цветовете на Ард-Рий. Олаф кимна, без да каже дума, пристъпи към прозореца и се загледа към двора. Пратеникът погледна колебливо към него, после се покашля и заговори:

— Ейд Финлейт, крал на кралете, заповядва на сина си Брис и на Грегъри от Клонтайърт още утре да потеглят обратно за Тара. Свещениците се събраха и произнасят заупокойни молитви за душата на Лейт Мак Ейд. Цялото семейство трябва да участва в тях. — Той погледна отново широкия гръб на викинга и продължи: — Ейд Финлейт, крал на Ирландия, желае дъщеря му Иърин, съпруга и кралица на краля на Дъблин, също да присъства на църковните служби. Той моли своя съюзник и зет Олаф Норвежки да придружи съпругата си в Тара и да присъства на ежегодното кралско съвещание...

Пратеникът говори още доста време, но Иърин престана да го чува. Да си отиде в къщи! О, как копнееше да види майка си — и Ейд, разбира се... Не беше виждала баща си от деня на горчивата раздяла и сега жадуваше да го прегърне, да потърси утехата на любовта и мъдростта му. У дома щеше да намери вътрешен мир, да почерпи нови сили. Ала гласът на Олаф рязко я изтръгна от красивите мечти:

— За съжаление съпругата ми и аз не можем да дойдем в Тара. Войната, която водихме, ми отне много време. Сега трябва отново да се заема с управлението на града. Много неща чакат решението ми, но ще се постарая да ги уредя навреме, за да мога да приема поканата на Ард-Рий за кралското съвещание.

Сърцето на Иърин се сгърчи от болка. Олаф не ѝ разрешаваше да види отново родината си!

— Олаф — заговори спокойно Грегъри, — желанието на вуйчо ми е цялото семейство да се събере и да се помоли за душата на

загиналия. Брис и аз ще пазим съпругата ти като зеницата на окото си...

— Моля те, Олаф! — прошепна Иърин и изтръпна, осъзнала колко покорно прозвуча гласът ѝ. — Толкова ми се иска да видя родителите си...

Погледът му беше леден.

— Казах, каквото имах да кажа. — Той се обърна към Грегъри и Брис и Иърин се разтрепери от глава до пети. Да, той знаеше. Знаеше, че двамата са я намерили на скалите. Ала Олаф не спомена нито дума за това, само освободи пратеника и тръгна към вратата. — Гостите ни чакат, Иърин.

Тя кимна, полагайки отчаяни усилия да скрие дълбокото си разочарование, и го последва в залата. На трапезата зае обичайното си място вдясно от краля и сведе глава, защото не искаше никой да види сълзите, които пареха в очите ѝ. Викинги и ирландци насядаха, учудващо сговорчиви и в най-добро настроение, ала Иърин не забелязваше нищо около себе си. Никога нямаше да се върне в Тара, в своя прекрасен, стар, само ирландски дом...

Ерик, който беше седнал до нея, я изтръгна от мрачното настроение.

— За мен е твърде интересно да наблюдавам ставащото в тази зала, скъпа моя. Откак сме се родили, непрестанно се хващаме за мечовете, без нито за миг да се замисляме, че повечето мъже имат сходни цели. Така например, тази сутрин цял час разговарях с брат ти за отглеждане на коне. Той е ирландец, аз норвежец и въпреки това Брис Мак Ейд и Ерик Норвежки имат много общи неща. Обаче ако той не беше брат на снаха ми, някой ден със сигурност щяхме да се изправим един срещу друг на бойното поле.

Иърин се усмихна тъжно.

— Да, прекрасно е да видиш мъже, които не се стремят да се унищожават взаимно.

— Най-неприятното е, че онези, които правят всичко за запазването на мира, не могат да го намерят в собствените си души. — Той се приведе още по-близо към нея. — Едно трябва да запомниш, Иърин от Тара: и най-умните мъже се превръщат в слепи глупци, когато се оставят да ги води чувството за чест — а не сърцето. — Сиво-сините му очи святкаха сърдито. — За съжаление братът на

Вълка е единственият, който би се осмелил да му каже, че би трябвало да се вслуша в сърцето си. — Той ѝ намигна многозначително, хвърли бърз поглед към Олаф и се зае с вечерята си.

Иърин се обърна колебливо към мъжа си, които беше смръщил заплашително чело, и с мъка потисна усмивката си. Дали Ерик беше в състояние да пробие хладната му сдържаност? Дали Олаф наистина изпитваше ревност, когато тя разговаряше непринудено с брат му? Ала доброто ѝ настроение се изпари в миг, когато съпругът ѝ се приведе към нея.

— Тази вечер би трябвало да бъдеш малко по-предпазлива, след като отново подложи търпението ми на жестоко изпитание. Осведомиха ме, че си пренебрегнала заповедта ми — и че брат ти и братовчед ти Грегъри са сторили всичко, за да те предпазят от гнева ми.

Гърлото ѝ пресъхна и трябваше да мине доста време, докато гласът започна да ѝ се подчинява.

— Моля те да не търсиш сметка от Брис и Грегъри за нещо, за което съм отговорна само аз.

— Разбира се, че няма да го направя. Двамата са смели и верни момци и едни от най-добрите ни воители. И тъй като са ти кръвни роднини, естествено е да ти се доверяват сляпо.

Иърин се опита да запази спокойствие и отпи глътка от сребърната чаша, която споделяше с него.

— Може би зад действията им се крие не сляпа лоялност, а просто доверие.

— Доверие? — повтори подигравателно той. — Днес те оставих сама само за малко и ти веднага реши да ме предизвикаш. Но постъпката ти имаше и своята добра страна, защото ми помогна да реша един доста труден проблем. Може би щях да ти позволя да посетиш родителите си и да заминеш заедно с Грегъри и Брис, но ти реши друго.

С треперещи пръсти тя остави чашата на масата.

— Това ли е последната ти дума?

— Може би. — Гласът му звучеше хладно, но странно задавено. — Зависи колко силно желаеш да видиш отново семейството си.

Отговорът му я обърка. Тя се обърна към него и в очите ѝ блесна надежда.

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори веднага, загледан към средата на залата, където танцуваше изключително красива жена. Кожата ѝ блестеше като мед, катранено черните бадемовидни очи искряха. Беше облечена в копринени шалвари, които не скриваха почти нищо. Тя се движеше грациозно и изкусително в ритъма на странна, нечувана досега музика.

— Искях да подаря тази жена на Олаф — обади се Ерик. — Но той отказа дара ми. Един мъж отклонява такова изкушение само когато притежава най-прекрасното съкровище на света.

Той ѝ се усмихна и преди тя да е успяла да отговори, продължи разговора си с норвежеца вдясно от себе си. Иърин втренчи поглед в недокоснатата си вечеря. След малко погледна отново към танцьорката и си каза, че всъщност няма никаква причина да остава по-дълго в тази зала. Олаф със сигурност нямаше да забележи излизането ѝ. Ала когато понечи да стане, той улови ръката ѝ.

— Пак ли се опитваш да избягаш?

— Нямам намерение да бягам — отговори с достойнство тя. — Уморена съм и смятам да се оттегля в спалнята си.

Той пусна ръката ѝ и я погледна право в очите.

— Тогава се качи горе и ме чакай. Трябва да обсъдим някои неща.

Иърин изслуша с половин ухо ласкателствата на Ерик, който ѝ пожела лека нощ, и изтича нагоре по стълбата. След като затвори вратата на спалнята си, се облегна безсилно на стената. Малкото думи на Олаф бяха запалили огън във вените ѝ. Отново беше усетила пристъп на добре познатата слабост, която я обземаше от близостта му. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки. Как да му устои? Трябваше да го отблъсне, макар да не понасяше мисълта, че би могъл да повика в леглото си екзотичната танцьорка или която и да е друга жена. Глупачка, укори се сърдито тя. Откъде можеше да знае къде е спал през нощите, когато не се прибираще в спалнята си?

— Какво да правя? — пошепна безпомощно тя. Съпротивата беше единственото, което ѝ оставаше, единствената възможност да запази достойнството си, докато съпругът ѝ продължаваше да я смята за предателка.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Иърин се взираше в лунния сърп и безбройните искрящи звезди. През отворения прозорец влизаше хладен нощен въздух, но тя не го затвори, макар че мръзнеше в тънката си нощница. Сега това не беше важно. Страхът предизвикваше още по-студени тръпки.

Когато вратата се отвори, Иърин не посмя да се обърне. Усети как Олаф я наблюдава и са запита каква ли игра играе с нея. Ако я желаше, трябваше да я вземе насила — и сигурно го знаеше. В сърцето ѝ се бореха опасни чувства. Беше твърдо решена да му окаже съпротива, но горещо желаше мъжът ѝ да пречупи волята ѝ. Тогава щеше да се наслади на страстта му, без да загуби гордостта си.

Олаф заговори тихо и отмерено.

— Ти си щастлива жена, скъпа съпруго. По всичко личи, че си направила силно впечатление на милия ми брат и си успяла да завладееш сърцето му.

Без да се обърне, Иърин сви рамене.

— Намирам, че Ерик е много учтив и любезен.

— Странно, след като има брат като мен...

Тя не отговори на забележката му.

— Ако ми беше съобщил навреме за пристигането му, щях да се приготвя, както подобава, и да го посрещна с необходимото внимание. Та аз дори не знаех за съществуването му.

— Можеше да си помислиш, че имам семейство.

— Ти никога не си го споменавал.

— А ти никога не си попитала.

В стаята се възцари потискащо мълчание. Студената нощ напълно отговаряше на чувствата им. Въпреки това Иърин знаеше, че ѝ стига само да го погледне, за да пламне в сърцето ѝ дивият огън на страстта. Тя не искаше да се обърне, не искаше да срещне погледа му, не искаше да се лиши от последните остатъци от достойнството си. Не можеше да му разкрие онова, което така отчаяно криеше в душата си.

— Затвори прозореца! — заповяда Олаф. — Да не искаш да настинеш и да застрашиш здравето на детето ми?

Иърин се подчини, затвори капаците, но продължи да гледа навън. Този път тишината трая толкова дълго, че ѝ се допря да затропа с юмруци по каменната стена и да изкрещи като обвиняващите духове на мъртвите, които бродеха из горите. Най-последно Олаф прекъсна мълчанието:

— Обърни се.

Тя изпълни желанието му, впи нокти в ръцете си и сведе глава.

— Защо не смееш да ме погледнеш, Иърин?

— Защото не знам каква игра играеш с мен. Какво имаме да обсъдим?

— Нещо, което е много важно за теб.

Тя отново се извърна настрана.

— Не ми подхвърляй уловки! Не очаквам да ми разрешиш да замина за Тара с Грегъри и Брис.

— Обърни се към мен и престани да подлагаш на изпитание търпението ми, принуждавайки ме да поставя два пъти същото изискване.

Тя се подчини с въздишка и Олаф попита:

— За кого тъгуваш? За Лейт или за младия крал на Конаут? За брата или за любовника?

— Много добре знаеш, че Фенен никога не ми е бил любовник.

— Отговори на въпроса, ако обичаш.

— Тъгувам и за двамата — за брата, когото обичах с цялото си сърце, и за добрия приятел.

След кратка пауза Олаф заговори учудващо меко:

— Да не говорим повече за това. Познавам от собствен опит болката, която изпитваш, и не бих искал да те измъчвам. — Той се покашля, смутен от собствените си чувства, и се върна към обичайния си саркастичен тон: — Какво означава за теб отиването в Тара?

— Много добре го знаеш. Освен това и двамата знаем, че няма да ми разрешиш да замина, затова няма смисъл да говорим повече.

Олаф не отговори веднага. Погледът му не се откъсваше от голото ѝ тяло, така примамливо очертано на светлината на свещите.

— Всичко зависи от теб.

— Не бива да се шегуваш с това.

— Не се шегувам. Само трябва да изявиш готовност да платиш известна цена.

Дъхът ѝ спря.

— Искаш да кажеш, да оставя на твое разположение тялото си — и като награда ще получа позволение да замина за Тара! Отговорът ми е да, Олаф, защото ти и без това вземаш онова, което поискаш. И тъй като си ми съпруг, никога не съм се съпротивлявала.

Развеселената му усмивка я изненада.

— Лъжеш се. Не те моля да ми отдадеш тялото си. Защо да искам нещо, което и без това ми принадлежи?

Бесен гняв предизвика червенина по бузите ѝ. Той продължаваше да си играе с чувствата ѝ.

— Престани да говориш със загадки, защото вече започва да ми омръзва. Кажи кратко и ясно ще ме пуснеш ли да видя родителите си или не!

— Всеки мъж — независимо викинг или ирландец — е готов да каже да, когато е спокоен и задоволен.

— Олаф! — Иърин едва не изпищя. — Какво искаш от мен?

— Искам да си платиш. — Дрезгавият му глас беше повъзбуждащ от милувка. — Не искам да държа в обятията си непокорна, опърничава жена. Не искам да разпаля в тялото ти страст, която ще изпиташ против волята си. Веднъж ми каза, че любов не се взема, само се дарява. Умни думи... Затова сега те моля да ме дариш с любовта си.

Иърин замръзна на мястото си.

— Не мога да го направя...

Олаф се прозя и ѝ обърна гръб.

— Тогава ще си останеш в Дъблин.

— Но... нима има някаква разлика?

— Да, и то огромна. — Той я погледна през рамо и се ухили подигравателно.

— Дори ако се съглася... — започна колебливо Иърин — пак ще го сторя по принуда.

— Мисля, че грешиш. Трябва само да кажеш не и аз ще напусна тази стая.

— Но тогава ще ми забраниш да замина за Тара!

Олаф вдигна рамене.

— Вече ти казах, че когато мъжът е в добро настроение, той е по-склонен да изпълни желанията на жена си. Само че трябва да положиш сериозни усилия да подобриш настроението ми, след като днес ме вбеси с непослушанието си.

Иърин стисна ръце в юмруци, неспособна да скрие отчаянието си. Страстта вече се разливаше по вените ѝ като огън — нима сега можеше да го пусне да си отиде? Потребностите на тялото и сърцето ѝ започваха да надвиват разума. Какво означаваше гордостта — в сравнение с подозрението, че Вълка ще утоли страстта, породена от този разговор, в обятията на екзотичната танцьорка!

Олаф се обърна към вратата и тя не се поколеба повече.

— Олаф!

Той се извърна към нея и се облегна на стената.

— Говоря сериозно. Без половинчатости, без студени целувки. Ще дойдеш при мен доброволно и ще ми дадеш всичко.

Устата ѝ пресъхна. Ако направиш първата крачка, помоли се безмълвно тя, ще намериш всичко, което търсиш. Страх ме е, че няма да се справя, а и закръгленият ми корем със сигурност не е толкова привлекателен, колкото стройното тяло на танцьорката...

Олаф отгатна мислите ѝ. Когато заговори, изражението му стана учудващо меко:

— Ти си моя жена и тази вечер ми се струваш по-красива от всякога — защото моето дете е закръглило корема ти, оцветило е в розово бузите ти и е наляло гърдите ти. Дори в последните месеци на бременността ти ще си останеш най-красивата за мен, Иърин. Ти си треската, която пари кръвта ми и за която нямам обяснение.

По ресниците ѝ надвиснаха сълзи. Не ме ласкай, каза си потиснато тя. Защо ми говориш за потребностите на тялото, а не споменаваш за тези на сърцето...

— Няма да чакам дълго — произнесе предупредително той.

Иърин вдигна очи и отговори на погледа му. Не, тя нямаше да покаже страха си, щеше да плати исканата цена, щеше да стори всичко, което той беше пожелал и което беше в състояние да стори самата тя, за да победи болката в душата си. Взела това решение, тя се отдръпна от прозореца, посегна към нощницата си и я изхлузи през главата. Захвърли я настрана, без да откъсва поглед от потъмнелите очи на

Олаф. После тръгна към него, без да подозира, че колебливите стъпки правят лекото поклащане на хълбоците още по-изкусително.

Олаф не беше излъгал, когато я увери, че продължава да я смята за красива. Раменете ѝ бяха все така крехки, шията все така стройна. Големите гърди с цвят на слонова кост, увенчани с тъмнорозови зърна, жадуваха за милувки. Краката ѝ не бяха загубили нищо от прелестта си. Тя се движеше с вродена грация и той неволно си каза, че всеки мъж би я пожелал още щом види походката ѝ.

Когато Иърин застана пред него, Олаф спря да диша. Аромат на рози завладя сетивата му, проникна в кръвта му. Ей сега щеше да протегне ръка и да помилва копринената коса и закръглените гърди. Но не го направи. Остана неподвижен, макар че в тялото му бушуваше буря.

Иърин спря пред него и сведе глава. Той не я докосваше. Искаше да изпита докрай готовността ѝ. Отново я обзе страх, че няма да му достави обещаната радост. Но вече нямаше връщане назад.

Тя прокара език по пресъхналите си устни и когато срещна изпълнения му с очакване поглед, усети изгарящата му страст.

— Ела при мен — цялата — пошепна той и дъхът му помилва бузата ѝ. Тогава тя се надигна на пръсти, обгърна с две ръце врата му, впи устни в неговите. След това отмахна една златна къдрица от челото му, пръстите ѝ обхванаха брадичката му, палецът се плъзна по устните му, тялото ѝ се притисна до неговото.

Олаф простена дрезгаво и я прегърна. Иърин отново го целуна и този път страстта си проби път навън. Езикът му се плъзна търсецо в устата ѝ, ръцете му се обвиха около стройната талия.

Иърин се отдръпна, отстъпи крачка назад, откопча сребърната катарамата с емблемата на Вълка и червената кралска мантия се свлече на пода. Погледите им се срещнаха. И в този кратък, бездиханен миг Иърин разбра, че се е подчинила на волята на мъжа си, но едновременно с това се е сдобила с нова, неусетна досега сила — родена от знанието за огъня, който гореше и у двамата. Тя коленичи, за да го освободи от ботушите — жест, който изглеждаше едновременно покорен и горд. Усети как пръстите му се заровиха в косата ѝ и се усмихна. След малко се надигна и свали колана му.

Олаф сам изхлузи туниката си презглава и я захвърли върху мантията. После отново грабна Иърин в прегръдките си. Меката ѝ

кожа възбуждаше всяка частица от голата му плът. Смаян и същевременно възхитен, той усети как Иърин се трие изкусително в него. Гърдите и хълбоците ѝ се движеха в чувствен ритъм. Устните ѝ милваха къдравите косъмчета по гърдите му, ръцете ѝ се впиваха в твърдите мускули. Нежностите ѝ ставаха все по-смели. Да, тя наистина беше решена да му даде всичко и дръзката ѝ игра със сетивата му накара огъня в жилите му да пламне непоносимо.

Той я вдигна на ръце и я понесе към леглото. В смарагдовозелените ѝ очи бе прочел всичко, за което копнееше. Вече знаеше, че никога няма да се изплъзне от магията на загадъчната ѝ усмивка. Легна до нея и тя се сгуши в него. Но продължи да играе ролята на изкусителка и след известно време се надигна. Възседна го като конче, красива и горда, и го прие дълбоко в себе си.

По тялото му пробягаха силни тръпки. Той обхвана здраво талията ѝ и зачака да усети движенията ѝ. Иърин задвижи бедрата си в бърз ритъм и желанието му стана неудържимо. Олаф я притегли към себе си, притисна я здраво до гърдите си, заключи устните ѝ с изгаряща целувка. Тя простена тихо от силата на страстта му, но му отговори с цялото си съществуване. Когато отново се надигна, устата му замилва гърдите ѝ, които изкусително надничаха изпод разпиляната коса.

Олаф я обгърна с две ръце и я обърна по гръб, без да се отделя от нея. Тласкан от дива жажда, той доведе и нея, и себе си до върха и в момента, когато усети оргазма, впи устни в нейните. Двамата останаха дълго неподвижни, но Олаф не се отдръпна от нея. Само след няколко минути страстта му отново се събуди и той разпали пламъците, за които Иърин беше повярвала, че са угаснали завинаги.

— Недей — прошепна едва чуто тя. — Мисля, че не мога повече...

— Не бива да мислиш, сладка моя. Отдай се на чувствата си и всичко ще бъде добре. — Той се усмихна тържествуващо, когато от гърдите ѝ се изтръгна дрезгав стон. Тя се изви чувствено под него, пръстите ѝ се впиха с все сила в раменете му, оставиха дълбоки следи по гърба му. Колко обичаше да я гледа във вихъра на страстта, да чува задъханите ѝ викове, които предвещаваха освобождаването от сладкото мъчение.

След като бурята отмина, Иърин задряма от изтощение. Олаф дълго не можа да откъсне поглед от красивото ѝ лице, после въздъхна доволно и я взе в прегръдките си. Само след минута и двамата спяха дълбоко и спокойно.

На сутринта Иърин се събуди отпочинала като никога досега. Погледна спящия до нея рус великан и се усмихна. Беше платила цената, която ѝ беше поискал, и днес щеше да замине за Тара. Да утеши скърбящата си майка, да прегърне горещо обичания си баща, да погребее мъката на миналото... Щеше да се помоли за душите на Лейт и Фенен. Имаше нужда да прекара известно време сред хора, които я обичаха или я бяха обичали по време на краткия си земен живот.

След бурната омая на миналата нощ желанието ѝ да напусне тази къща беше станало неудържимо. Не можеше да спечели битката, след като непрекъснато губеше почва под краката си. Беше се заклела, че никога няма да прости на Олаф. Ала като всяка влюбена жена, тя знаеше, че ще му прости веднага, щом той я помоли за това. Колко пъти беше мечтала за този ден. Олаф щеше да хване ръката ѝ и да признае, че се е излъгал и че вярва в невинността ѝ, да я помоли да му прости, макар че не заслужава великодушието ѝ. А накрая щеше да заяви, че я обича повече от всичко на света.

Не, този ден никога нямаше да настъпи. Трябваше да се примири с това. От очите ѝ бликнаха сълзи. Когато Олаф я обсипваше с нежности и ѝ шепнеше колко е красива, как се наслаждава на сливането им, тогава ѝ беше лесно да си представя, че един ден ще се научи да я обича. Но думите, изречени в огъня на страстта, не значеха нищо. Той не я обичаше, той само я желаше, а това беше твърде слабо свързващо звено. След като тя заминеше, той щеше да казва същите тези неща на друга жена. Кой знае, може би щеше да отиде при друга още тази вечер. От нея се искаше само да роди наследника му. Нима не беше намекнал, че ще действа според ирландските закони и след раждането ще я върне на баща ѝ?

Иърин потисна риданията си и се обърна към него — много внимателно, за да не го събуди, защото ръката му беше върху гърдите ѝ, бедрото му притискаше нейното. Когато спеше, лицето му изглеждаше толкова младо. Изражението му — обикновено толкова

строго и кораво, лишено от всички чувства — сега беше отпуснато, медноцветните ресници закриваха леденото синьо на очите. Устните между грижливо подрязаната брада и мустаците се усмихваха меко, сякаш сънуваше нещо приятно.

Една къдрица беше паднала на челото му и Иърин се изкуши да я приглади назад. Но не го направи. Вълка рядко спеше дълбоко и непробудно. И най-малкото движение можеше да го събуди и тя искаше да го погледа поне малко, без той да знае. Днес ще го напусна, каза си меланхолично тя и внезапно се запита дали той щеше да спази уговорката им. Може би просто си беше поиграл с нея и сега щеше да заяви кратко и ясно, че не ѝ дължи нищо. А тя положи толкова усилия да изпълни своята част от споразумението...

Засрамена. Иърин му обърна гръб, измъкна се внимателно изпод ръката му и стана. Олаф не се събуди. По лицето му не трепна дори мускул. Тя стана от леглото, грабна нощницата си от пода и бързо я облече. В същия миг на вратата се почука и тя изтича да вдигне резето.

На прага стоеше Риг с пълно ведро в ръка.

— Простете, милейди, не знаех ще пожелаете ли да се изкъпете. Нося ви вода за миене, защото брат ви ме уведоми, че иска да тръгне след два часа. Помоли ме да ви предам, че трябва да побързате с прибирането на багажа...

— Какво — прекъсна го смаяно Иърин. Откъде Брис можеше да знае, че тя е получила позволение да го придружи? Олаф изобщо не беше напускал стаята след снощния разговор.

— Милорд Олаф обяви вчера, че на сутринта ще заминете с Брис и Грегъри при семейството си — продължи весело Риг, ала като видя, че Иърин побледня и стисна устни, усмивката му замря. — Нещо не е наред ли, милейди? Да предам ли на брат ви, че не се чувствате добре и не можете да тръгнете днес?

— Не, не... Моля ви, кажете му, че ще побързам.

Иърин посегна към кофата, усмихна се през стиснати зъби и затвори вратата. После се обърна към мирно спящия си мъж. Стисна още по-здраво зъби, за да не изкрещи, да обуздае гнева си. После закрачи решително към леглото, вдигна кофата и изля студената вода право върху самодоволното му лице.

Стреснат, Олаф отвори очи и скочи толкова бързо, че Иърин уплашено отстъпи назад.

— Какво, в името на всички богове... — Когато забеляза жена си, очите му се присвиха в тънки цепки. — Да не си полудяла?

Тя запрати празната кофа към голите му гърди и лицето му се разкриви от болка.

— Проклет лъжец! Викингско копеле! — изкрещя прегракнало Иърин. — Езически плъх! Жалък червей...

Тя замлъкна едва когато мъжът ѝ я сграбчи за рамото и я тръшна върху мокрите чаршафи. Ала само след миг продължи да го ругае с най-грозните думи, които знаеше.

— Още снощи си обявил пред всички, че ми позволяваш да замина за Тара! Ти, син на норвежка курва!

Олаф се наведе и грубо улови брадичката ѝ.

— Не си позволявай твърде много, Иърин! — произнесе предупредително той и изтърси капките вода от косата си. — Вярно е, решението ми беше взето още снощи. Никога не бих допуснал да бъда повлиян от жена, когато върша нещо.

— Върви по дяволите! — Бурният гняв ѝ даде сили да се изплъзне и да затропа с юмруци по гърдите му. — Дано се пържиш в преизподнята...

Мина доста време, докато Олаф успя да улови китките ѝ.

— Внимавай, жено! Още си тук и мога да променя решението си.

— Не се опитвай отново да ме измамиш! Никога вече няма да приемам на доверие думите ти!

— И без това не си го правила.

— Ти ме измами и се възползва от мен по най-позорен начин...

Внезапно Олаф избухна в смях.

— Не, ирландска вещице, дадох ти възможност да удовлетвориш собствените си желания. Сигурен съм, че ще усещам болезнено липсата ти.

Иърин изпъшка и се опита да се освободи.

— Трудно ми е да ти повярвам, след като толкова ноци спа другаде.

— Това пречи ли ти?

Вместо да отговори, тя се надигна, за да ухапе ръката, която я държеше. Олаф беше по-бърз и я пусна така внезапно, че тя политна назад.

Мъжът сграбчи глезените ѝ и я повлече към края на леглото. При това нощницата ѝ се вдигна чак до кръста. Тя веднага престана да се съпротивлява и отчаяно задърпа полите ѝ към краката си.

Олаф се приведе развеселено над нея, улови отново китките ѝ и ги притисна над главата ѝ в мократа възглавница.

— Не знаех, че си се чувствала пренебрегната, иначе щях да се върна в спалнята си много по-рано.

— Пусни ме! — изсъска тя, ала той се отпусна върху нея и тялото му я опари.

— Не мога. Аз съм пленник на настроенята ти, все едно радващи или неприятни са те. Прекрасната изкусителка ме прави слаб, а бушуващата мегера разпалва огъня в кръвта ми. Естествено, аз не съм в състояние да се държа прилично, защото съм викинг. И тъй като знам колко похотлива е кралицата ми...

— Млъкни! — изкрещя тя. — Вместо да ме обиждаш, по-добре ме помоли за прошка...

— Е, добре. Прости ми, че толкова дълго те пренебрегнах...

— Ти си копеле!

— Ще ти кажа и още нещо. През всичките тези нощи не съм се забавлявал с друга жена, а спях до печката в кухнята. Това не те ли прави щастлива?

— Прещастлива — отвърна саркастично Иърин и бързо сведе очи.

— Ще ми липсваш, скъпа, наистина ще ми липсваш. — Неочакваната нежност, прозвучала в гласа му, я обърка. В изненадата си Иърин не усети, че Олаф е пуснал ръцете ѝ. В следващия миг той вече беше проникнал в нея. — Ще ми липсваш като въздуха, който дишам — прошепна до устните ѝ той. — Не ми отказвай тази последна радост в прегръдката ти, защото скоро ще се разделим. Нека ми остане поне хубав спомен.

Гореща вълна се разля в тялото ѝ.

— Кога съм ти отказвала нещо, даже да съм искала? — пошепна безсилно тя и се изгуби в бурята на чувствата си.

— Никога, сладката ми, никога — отвърна задавено Олаф и страстта му прониза болезнено сърцето ѝ.

Тя отговори на жадните му целувки и внезапно усети съжаление, че само след час ще трябва да замине. Винаги ли трябваше да се

разделят точно тогава, когато бяха успели поне малко да се приближат един към друг?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Снежинките танцуваха във въздуха и падаха по вълнената наметка и черните коси на Иърин. След дълги часове езда в студения ден, тя се чувстваше изтощена до смърт. Ала когато достигнаха последните хълмове преди долините на Тара, заваля сняг. И тази красива гледка, заедно с радостта от предстоящата среща, повдигна настроението ѝ.

Насреща им препускаше ездач — гордо изправен на седлото, въпреки белите коси и изпъстреното с бръчки лице, изпито от мъка. Когато спря, Иърин притисна пети в хълбоците на кобилата си и се понесе в галоп насреща му, оставяйки зад себе си облак сняг.

Ейд не можеше да откъсне очи от дъщеря си и старото му сърце биеше до пръсване. Детето му — неговото красиво, неговото най-любимо дете се връщаше при него. Изпълнен с тревога, той наблюдаваше лицето на Иърин, без да смее да протегне ръце, страхувайки се да не бъде отблъснат. Както става с удавниците, пред духовния му взор преминаха с бясна бързина картини от миналото. Иърин, която правеше първи крачки на несигурните си крачета. Иърин, която винаги се втурваше първа насреща му, когато се връщаше от бойното поле.

На крачка от него Иърин спря кобилата си и скочи на земята. Ейд се вгледа изпитателно в очите ѝ, но не можа да забележи радостния им блясък, защото тя се хвърли без бавене в прегръдките му.

— Татко! — прошепнаха устните ѝ. Тогава Ейд разбра, че му е простила, и сълзите му се смесиха със снежинките, които падаха по лицето му.

Ерик се огледа развеселено в голямата зала. Само преди няколко часа Мойра бе дарила Зигурт със здрава, гръмогласна дъщеря. И сега викингите, които използваша всяка възможност да празнуват, се наливаха с ейл, пееха и се препираха на висок глас, обслужвани от най-

красивите блудници. Някои от хората му вече се бяха оттеглили с несигурни крака в оборите или по стаите си. Други просто оставаха да лежат на мястото, където се бяха строполили. Една ръка почиваше на масата точно до него и когато понечи да я вдигне, му се стори тежка като олово. Мъжът, на когото беше ръката, зае по-удобна поза и изпъшка болезнено. Ерик избухна в тих смях. Изпразни отново рога си и се замисли за брат си.

Олаф също беше пил с воините, но нищо не беше в състояние да го изтръгне от лошото му настроение. Очевидно все още не разбираше, че си е намерил майстора в лицето на сладката ирландска вещица. Колкото по-дълго траеше отсъствието ѝ, толкова по-мрачен ставаше. Ерик се ухили злобно. Повечето мъже са глупаци, каза си развеселено той, и дори не забелязват как попадат под чара на жените. При това Вълка беше един от най-умните и силни мъже на времето си. Благодарение на политическия му разум ирландци и викинги живееха в мир. Месо и жито, медовина и ейл пълнеха избите му. Сръчни ръце засяваха нивите му, умножаваха стадата овце и говеда. Той беше могъщ господар и тъй като знаеше кога да тръгне на бой и кога да пази мира, беше завоювал уважението на кралете, на воините и селяните.

Тежката дъбова врата на залата се отвори и Ерик видя брат си да влиза, напълно трезвен, с лице мрачно като буреносен облак.

Олаф отиде при него, протегна ръце към огъня в камината и попита недоволно:

— Още ли си тук? И то сам, за разлика от хората си! Както виждам, при тръгването ви в Дъблин няма да остане и едно момиче.

Ерик се засмя добродушно.

— В някои нощи се задоволявам с ролята на наблюдател. Освен това сред тези стени видях една-единствена жена, която би могла да спечели сърцето ми, и за съжаление трябва да я наричам „снахо“.

Олаф простена болезнено и потърка слепоочията си.

— По всичко личи, че те е омагьосала.

— А теб?

— Моето сърце не е за даване. Веднъж го направих и когато се разкъса, ме заболя повече от удара на датска бойна брадва.

— Гренилда е мъртва, но ти си жив — както и ирландската ти красавица.

— Точно така — промърмори горчиво Олаф. — Моята ирландска красавица. Крайбрежните скали и бурното море също са красиви, но опасни.

Ерик стана, протегна се и с върха на ботуша си побутна настрана един заспал пияница.

— Ти си известен като велик воин и мъдър, справедлив крал, Олаф. Макар че разполагаш с безгранична власт, често проявяваш милост към победените. Ала се отвърщаш от най-прекрасното сърце, което си завладял, без дори да помислиш прав ли си или не. Опитай се да си дадеш сметка какво изпитваш към жена си — този път като крал, не като съпруг. Знаем колко силно усещаш липсата ѝ. Иди и я доведи обратно в дома си.

Вълка го изгледа като обезумял и с мъка се сдържа да не се нахвърли върху него. Но Ерик не се уплаши от гнева му. Знаеше, че брат му е справедлив и няма да търси отмъщение, когато му се казва истината.

— Нима морето е престанало да те привлича? — попита хладно Олаф. — Доста отдавна си тук.

Ерик направи гримаса.

— Е, понякога наистина ми се дощява да се кача отново на кораба си. Но си казах, че за теб ще е по-добре да остана в Дъблин, докато си на път към Тара. Ако някой се осмели да нападне столицата ти, моите воители ще помагат на Зигурт.

Вълка въздъхна и се загледа в пламъците.

— Да, ще отида да доведа Иърин в къщи. Синът ми трябва да се роди тук, в крепостта на викингите.

Брат му не отговори нищо. Само се усмихна и излезе от залата, оставяйки краля на Дъблин сам с мислите му.

Топлите дрехи я пазеха от зимния студ. В параклиса беше ужасно задушно и Иърин с мъка успяваше да си припомни молитвите, които трябваше да произнесе. Тя беше коленичила на пода с изправен гръб и се вслушваше внимателно в монотонния глас на свещеника. Чувстваше се зле и с мъка понасяше дългата заупокойна литургия, но се боеше да не оскърби чувствата на майка си. Ако имаше небе, Лейт и Фенен сигурно отдавна бяха стигнали там, защото не бяха извършили

никакви грехове, освен дребните прегрешения на младостта. Всевишният не можеше да не посрещне с добре дошли двамата млади воители, дори ако никой не се беше помолил за душите им.

Когато най-после излезе от параклиса, Иърин вдъхна дълбоко свежия утринен въздух и с меланхолична усмивка се загледа към къщите в долината. Тя обичаше Тара и я намираще наистина величествена под тънката снежна покривка. Тук беше мястото на краля на кралете. В сърцето ѝ винаги щеше да има място за родния дом. Беше щастлива, че е отново с обичаните си родители. Мъката беше състарилa Мейви с години и пристигането на дъщерята беше истински лек за нея — не на последно място и защото загрижеността за състоянието на Иърин отклоняваше вниманието ѝ от мъката по сина. А Иърин с удоволствие ѝ позволяваше да я глези. Това беше балсам за наранената ѝ душа.

Помириването с баща ѝ също я правеше щастлива, най-вече знанието, че е освободила душата му от тежък товар. Тя прекарваше много часове с него и споменът за дългите разговори щеше да я придружава до края на дните ѝ.

Да, Иърин беше щастлива от връщането в бащината къща. И въпреки това тъгуваше по новия си дом. Тара беше мястото, където беше прекарала детството си, но откакто беше станала жена, домът ѝ беше в Дъблин — в голямата каменна резиденция на съпруга ѝ. Колко ноци вече спеше сама? Дали и той като нея протягаше ръка, за да докосне възглавницата ѝ? Дали сънуваше, че я прегръща?

Тя се обърна на североизток, в посока към Дъблин, и с усмивка си припомни пратеника, който беше донесъл вестта, че Мойра е родила дъщеря. Толкова ѝ се искаше да види бебето! В началото мъжът се бе поколебал, но после — окуражен от бурната ѝ радост — бе описал някои подробности. Когато узна, че Зигурт е плакал от радост и вечерта се е напил до безсъзнание, Иърин избухна във весел смях. После попита дали Олаф е заръчал да ѝ предадат нещо и вестителят се изчерви смутено. Не, господарят не казал нищо...

Когато чу зад себе си стъпки, Иърин се обърна и се усмихна на баща си. С големи, невинни очи тя го бе излъгала и го беше уверила, че в Дъблин всичко е наред.

— Аз съм дъщеря на Ард-Рий. И винаги ще вървя по пътя си, със собствени сили.

Ейд отговори на усмивката ѝ и настави укорително:

— Крайно време е да се прибереш в стаята си. Става студено и мястото ти е до огъня. Не можем да допуснем да се случи нещо с бебето ти.

Иърин потисна въздишката си и послушно пое предложената ѝ ръка. Олаф надали би намерил по-строги пазачи от собствените ѝ родители.

— Ръката ти е съвсем студена — скара ѝ се Ейд и Иърин избухна в смях.

— Не съм замръзнала, татко.

Въпреки тези думи Ейд сложи ръка на рамото ѝ.

— Вярно е, изглеждаш здрава и си по-красива от всякога. Напомняш ми на майка си. С всяко дете, което носеше под сърцето си, ставаше все по-хубава. И никога не е боледувала.

— Значи трябва да се радвам, че приличам на мама. Понякога се чувствам тромава и уморена, но никога не съм болна.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. Когато приближиха къщата, Ейд спря и изгледа замислено дъщеря си.

— Беше се обърнала към Дъблин. За какво мислеше?

Иърин се постара гласът ѝ да звучи непринудено:

— О, няма нищо особено. Мислех си за Мойра. Толкова се радвам за бебето ѝ.

— Не помисли ли и за мъжа си?

— О, разбира се. Знаеш ли, преди да замина той почти не се прибираше в къщи. Имаше много работа, освен това брат му ни беше на гости. Пък и събранието на ирландските крале приближава и ако Олаф държи да вземе участие, трябва да пристигне тук най-късно след седмица-две. Макар че не съм сигурна дали ще намери време. Войната го задържа твърде дълго далеч от града на мечтите му.

Мина доста време, преди Ейд да отговори.

— Той ще дойде и ще те вземе, защото иска да бъде сигурен, че детето му ще се роди под неговия покрив. — След малко колебливо добави: — Страхувам се за теб. Мергуин непрестанно споменава някакви опасности, които не можел да прозре.

Иърин потрепери, но се принуди да се усмихне.

— Какви опасности? В това състояние не мога да избягам. Нали на втората крачка ще се строполя в снега! И все едно къде съм, скоро

ще бъда майка и детето ще заема цялото ми време... — Тя млъкна и затаи дъх, усетила силното ритане на малкото краче в корема си.

— Какво ти стана, Иърин? — уплаши се Ейд.

Младата жена се засмя и притисна по-силно ръката на баща си.

— Пипни тук! Внукът ти се движи. Силен и смел момък ще бъде, не мислиш ли? Това е чисто ирландски ритник!

Кралят избухна във весел смях.

— Не забравяй колко силен е баща му! — прошепна меко той. Докато я водеше към залата, в сърцето му напираше безмълвна молба. Дари я със син, Всемогъщи, защото аз съм твърде стар, за да се справя с внучка, наследила темперамента на майка си.

Иърин послушно изяде супата, приготвена от Мейви, и се оттегли в стаята си. Там беше топло и уютно. Облечена само в тънка нощница, тя седна пред камината и подви колене под себе си. Опитваше се да прогони страха, че Олаф никога вече няма да се върне. Но нима не беше по-добре, ако останеше тук и възпитаеше детето си като ирландец — тук, в кралската резиденция? Заобиколена от хора, които я обичаха и щяха да обичат и детето ѝ? Не, рече си с въздишка тя, мъжът ми си иска наследника. Не може да не дойде.

Тя се опита да си представи как ще го посрещне — хладно и с достойнство, в най-красивата си рокля, с подплатена с лисичи кожи наметка, която да скрие безформената ѝ фигура. Затвори уморено очи и започна да мисли какви думи да му каже. „Добре дошъл в Тара, съпруже. Бъди уверен, че в дома на Ард-Рий ще бъдат изпълнени всичките ти желания...“

Тежки стъпки я изтръгнаха от мечтанията. Иърин отвори очи в мига, когато някой блъсна вратата на стаята ѝ. Смаяна, тя се взря в лицето на мъжа си. Норвежкият вълк стоеше на прага, опрял ръце на хълбоците си, загърнат в синя кралска мантия, която подчертаваше леда в очите му. Беше толкова величествен в разкошното си облекло...

Седнала със свити крака пред камината, Иърин изглеждаше толкова крехка, зелените ѝ очи изразяваха безпомощна обърканост. Изпод ризата надничаха босите ѝ крака. Олаф искаше да отиде при нея, да я прегърне с цялата си нежност, да помилва закръгления корем, в който растеше детето му. Ала не можа да го стори. Остана като

закован на прага, представяйки си как жена му ще посрещне нежността му с хладен гняв, скована и отвратена. Даже езикът отказваше да го слуша. Беше изминал дълъг път, а сега не смееше да направи дори крачка.

Иърин се изправи забързано. Поздравителната реч, която си бе приготвила, беше забравена. Гласът ѝ прозвуча хапливо:

— Намираш се в ирландския кралски дом, скъпи съпруге. Тук е прието да се чука, преди да се отваря вратата.

Звукът на гласа ѝ веднага го изтръгна от вцепенението. Светлите вежди се вдигнаха подигравателно.

— Даже в ирландския кралски дом вратата на съпругата е и тази на съпруга. Но дори и да не е така, трябва да ми простиш. Ние норвежците никога не чукаме. Всички знаят, че сме недодялани типове. Ала може би ще ми позволиш да добавя към извинението си, че лично ирландският Ард-Рий ме придружи до стаята ти и ме увери, че всички врати на дома му са отворени за мен.

Иърин спря да диша, когато съпругът ѝ бавно пристъпи към нея.

— Изненадана съм, че идваш толкова рано. Събранието на кралете още не е започнало, а в Дъблин те чакат неотложни дела.

Олаф помилва бузата ѝ, после плъзна ръка по наедрелите гърди и закръгления корем.

— Боя се, че трябва да потеглим към Дъблин преди кралското събрание...

— Защо? — пошепна едва чуто Иърин.

— Бебето...

— То ще се роди чак след два месеца.

— Направих грешка, като ти позволих да дойдеш тук. През последните седмици не бива да яздиш. Именно затова трябва да си тръгнем веднага. — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Няма да търпя протестите ти, Иърин. Тази нощ ще поговоря с баща ти за държавните дела, а утре сутринта тръгваме.

Иърин сведе очи към ръката му, която почиваше върху корема ѝ. Та тя изобщо нямаше намерение да му противоречи. Толкова се радваше, че е дошъл да я вземе. Каквото и да ѝ кажеше, тя щеше да го послуша.

Бебето изглежда искаше да сподели радостта ѝ, защото изрита силно ръката на създателя си. Олаф вдигна смутено поглед към жена

си и тя му се усмихна.

— Какво силно момче — прошепна тихо, почти страхопочтително той.

— Може да е дъщеря...

— Не, син е — отговори уверено Олаф и като видя гримасата ѝ, избухна в смях. Пръстите му се заровиха в черната ѝ коса. — Сигурен съм, че ще твърдиш обратното дори ако посред бял ден ти кажа, че грее слънце.

Лъжеш се, понечи да отговори Иърин, но не посмя — не посмя да последва и напора на сърцето си да се хвърли в прегръдките му. Двамата се гледаха хладно и пропастта помежду им се разширяваше.

Олаф отстъпи назад.

— Имам да обсъдя някои неща с баща ти. Събери багажа си и легни да се напиш. Тръгваме на разсъмване. — Преди да излезе от стаята, той се обърна още веднъж. — И не зарезвай вратата си, защото ми е все едно къде се намирам. Независимо дали сме в Дъблин или в Тара, ти си и си оставаш моя жена. Готов съм да ти го докажа дори като счупя една ирландска врата.

Иърин не каза нито дума, но и не отмести очи от неговите. Когато остана сама, не можа да избере между гнева и радостта. От една страна, ужасно ѝ се искаше да го удуши, от друга, сърцето и тялото ѝ очакваха с нетърпение предстоящата нощ.

Тя събра набързо дрехите си, приготви пътническия си костюм — най-топлата рокля, най-дебелата, подплатена с кожи наметка, вълнени чорапи и високи кожени ботуши. Щом свърши, се обърна към леглото си. Колко пъти се беше търкала тук със сестрите си и беше бърбила за бъдещето, за мечтите, които един ден щяха да станат действителност. Тази нощ щеше да спи в него с мъжа си.

Тя отдавна лежеше под меката пухена завивка и когато Олаф влезе в стаята, обърна гръб на вратата. Напрегнатият ѝ слух улавяше всяко негово движение. Докато го чакаше да се съблече, непрестанно си повтаряше, че не е трябвало да се преструва на заспала. Толкова ѝ се искаше да погледне силното му тяло, да задоволи копнежа на измъченото си сърце. След малко усети как Олаф легна до нея и зачака нежната милувка на ръцете му. Ала той ѝ обърна гръб и прегърна възглавницата си.

Когато повярва, че мъжът ѝ е заспал, Иърин не можа да сдържи риданията си. Олаф веднага се обърна към нея и я улови за рамото.

— Какво ти е? — прошепна загрижено той.

Тъй като не можеше да му признае истината, тя излъга тихо:

— Понякога бебето ме рита с все сила...

Олаф веднага я прегърна, притисна гърба ѝ към голите си гърди и нежно замилва корема ѝ.

— По-добре ли е така?

Иърин се усмихна в мрака.

— Много по-добре, благодаря ти, Олаф. — Само след миг вече спеше, усещайки се сигурна и защитена.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Олаф поглади брадата си и огледа внимателно красивата люлка, измайсторена от Риг. Дребният викинг бе изучил този занаят през дългите зимни месеци в родината си. Сега той хвърли бърз поглед към господаря си, който беше втренчил замислен поглед в творението му, и в сърцето му се промъкна несигурност. Ала когато Вълка се обърна към него, Риг въздъхна облекчено.

— Сигурен съм, че никой принц не е имал по-красива люлка, Риг. Никога не съм виждал по-добре изработена вещ.

Дребосъкът се ухили и очите му овлажняха. Погледът му се върна на дървената люлка, която беше изработил с цялата си любов. По желание на Олаф от едната страна беше изрязана емблемата на Вълка, а от другата — кръстосаните мечове и символът на справедливостта, които красяха герба на Ард-Рий.

При всяко докосване люлката започваше да се люлее и лакираното дърво блестеше. Иърин ще се зарадва, каза си Олаф и пулсът му се ускори. Може би дори щеше да разбере какво му е струвало позволенията да вдълбаят в дървената табла и герба на семейството ѝ. Той не ѝ беше казал нищо за люлката, защото искаше да я изненада. Ала когато Риг се яви при него с готовата люлка, жена му беше изчезнала.

Никак не е странно, че не мога да я намеря, каза си с въздишка Вълка. През деня се стараеше да я избягва, нощем я държеше в обятията си и от сърцето му струеше безкрайна нежност. Разбира се, искаше му се много повече, но обуздаваше страстта си, за да не застраши живота на сина си — или на дъщерята, както веднага щеше да възрази Иърин.

От доста време насам между двамата цареше примирие. Все пак напрежението не беше изчезнало. Олаф не беше повярвал докрай в невинността ѝ, а тя беше твърде горда, за да заговори отново на тази тема. Когато се срещаха из къщата или вечер сядаха един до друг на голямата маса, двамата разговаряха учтиво за времето и за други

незначителни неща. Само нощем Олаф беше щастлив от близостта ѝ и усещаше, че Иърин също намира покой в прегръдките му.

— Видя ли някъде кралицата? — попита тихо той.

Риг поклати глава.

— Може би е в кухнята. Или седи с дамите в слънчевата стая и шие.

— Хм... — Вълка нетърпеливо се обърна към вратата. — Отнеси люлката в спалнята ни и я постави пред камината. Искам Иърин да я види веднага, щом влезе в стаята. Аз ще я потърся и ще я изпратя горе.

— Слушам, милорд. — И дребосъкът се завтече да изпълни заповедта.

Олаф отиде в кухнята и Фрейда му каза, че кралицата е била там, но преди малко е излязла.

Без да сдържа нетърпението си, кралят се запъти към слънчевата стая, където го посрещна Мойра с дъщеричката си на ръце и му каза същото. Предложи му да попита Фрейда и това още повече развали настроението му. Когато влезе в залата, завари там само брат си. Ерик седеше до камината, точеше меча си и го посрещна с развеселен поглед.

— Какво си загубил пак?

— Жена си — отвърна мрачно Олаф. — Знаеш ли къде може да се е скрила?

Ерик оглеждаше меча си с изнервяща бавност.

— Човек, който обича, би трябвало да знае навиците на другия. На твоє място бих потърсил Иърин на скалите.

— Наистина ли е отишла на брега? — изкрещя Олаф. — Скалите са опасни! Освен това изрично съм ѝ забранил да язди!

— Тръгна пеша.

Вълка изрева някакво проклятие и изскочи от залата, изпратен с гръмък смях. Само след миг беше оседлал врания си жребец и препускаше в галон към крайбрежните скали. Едва когато откри Иърин, забави малко коня си. Широка наметка скриваше бременността ѝ и тя изглеждаше почти като в деня, когато я беше намерил тук и я беше отвел в пещерата. Може би там беше заченато детето, което скоро щеше да види белия свят. Олаф скочи от коня и когато тръгна към нея, видя как раменете ѝ се опънаха. Очевидно беше чула стъпките му.

— Защо си дошла толкова далече? — попита тихо той и сложи ръка на рамото ѝ. — Не бива да излагаш бебето на опасност.

— Нищо няма да му се случи. Аз съм млада и здрава, а възрастните дами не престават да твърдят, че движението ще ми се отрази добре.

Гласът ѝ звучеше задавено и когато Олаф я обърна с лице към себе си, видя тъгата в очите ѝ.

— Защо си толкова унила, Иърин? Нямах основание за тревога.

Усмивката ѝ беше измъчена.

— Наистина ли мислиш така? Тъкмо си представях дните, месеците и годините, които ни предстоят. Мисълта за бъдещето тревожи душата ми. Всичко е толкова празно и безрадостно... Уморих се да живея с теб и да знам, че продължаваш да ме смяташ за предателка.

— Не съм искал да стане така. Но какво друго можех да помисля, като видях смарагдовозелените ти очи зад златния наличник на шлема? Много искам да вярвам, че не си имала намерение да вдигнеш меч срещу хората ми, но нямам нито едно доказателство за това...

Иърин сведе глава, потискайки риданията си.

— Няма доказателство. Само думата ми — и убедеността на Грегъри и Брис. Двамата не се съмняват в невинността ми.

— Защото никога не си ги заплашвала с отмъщение.

— Не. Защото ме обичат и ми вярват.

Олаф улови брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Това ли искаш от мен — да те даря с любов и доверие? — Той не получи отговор, защото внезапно Иърин простена от болка и падна на гърдите му. Стъписан, мъжът я улови за раменете. — Какво ти стана, Иърин?

— Аз... Мисля, че бебето идва — прошепна задавено тя. Още от сутринта усещаше някакво теглене в кръста, но не му обръщаше внимание. Знаеше, че е твърде рано за раждането.

— Не е възможно — отговори объркано Олаф.

— Ох! — изплака тя и се сгърчи от болка. Стана ѝ студено и зъбите ѝ затракаха. — Олаф! Бебето е!

Без да каже дума, Вълка я вдигна на седлото.

— Недей! Нали не бива да яздя!

— Понякога ставаш невероятно глупава! — изкрещя в отговор той, метна се зад нея и я сложи на скута си. — Сега вече не можеш да предизвикаш преждевременно раждане, защото бебето и без това е на път. Така че му е все едно какви ги вършиш! Аз обаче няма да ти позволя да родиш в заледената трева!

И той препусна към града, макар и не много бързо. Щом стигна в двора, вдигна жена си на ръце и я понесе към залата.

— Мога и сама да вървя — възпротиви се със слаб глас тя.

Олаф промърмори нещо неразбрано, после се развика за жените. Мойра се появи веднага и хукна подире му по широката стълба. Отначало се слиса, но после решително пое командването.

— Сложете я на леглото и ми помогнете да я съблека! Риг да донесе чисти чаршафи и да предаде на Магийн, че Иърин ражда. Магийн знае какво трябва да се направи.

— А аз?

— Вие, милорд, слезте долу и изпийте един рог ейл. Нямате какво друго да правите, освен да чакате.

Олаф зачака и продължи да чака търпеливо, докато сутринта отстъпи място на следобеда, а той премина в нощ. Зигурт и Ерик му правеха компания. След вечеря той остана дълго време загледан в издигащата се на небето луна, а когато настъпи полунощ, удари с юмрук по перваза на камината и от гърлото му се изтръгна ядно проклятие.

— Това е първо раждане — отбеляза Ерик, опитвайки се да скрие собствената си загриженост. — Първото раждане винаги трае дълго.

Вълка не отговори нищо и втренчи поглед в огъня. Раждането на новия живот наистина изискваше много време. Но Иърин беше усетила първите болки рано сутринта. Дали имаше някакви усложнения, защото бебето идваше твърде рано? Тя беше здрава и силна, но колко ли можеше да изтърпи на болките? Внезапно Вълка осъзна, че би понесъл загубата на първото си дете. Можеше да създаде още много деца, но Иърин беше незаменима... Той простена отчаяно и си пожела да ѝ даде поне част от силата си. Когато чу стъпки, се обърна като ужилен и видя тичащата към кухнята Мойра. Изражението ѝ издаваше тревога. Очевидно се беше надявала никой да не я забележи, но Вълка я повика и тя трябваше да се подчини. Погледна плахо Зигурт и не посмя да проговори.

— Какво не е наред, Мойра? — попита тихо Вълка, стараяйки се да потисне страха си.

Жената отчаяно закърши ръце.

— Всичко вървеше толкова добре и Иърин дори не викаше. Сега обаче, когато детето тръгна да излиза, тя няма сила да му помогне. А то не може да се справи без нейната помощ. — Като видя уплахата в погледа му, тя прибави бързо: — Милорд, ние правим всичко, което е по силите ни.

Олаф кимна и отново се обърна към огъня. Мойра се втурна към кухнята и след малко се появи отново с ведро гореща вода. Викингът я проследи с нескрито отчаяние.

— Нищо не можеш да направиш, братко — пошепна съчувствено Ерик.

— Напротив! — Вълка се втурна като луд нагоре по стълбата и двамата мъже го проследиха с невярващи погледи. Без да почука, той влезе в спалнята си, не каза нито дума на смутените дами и коленичи до леглото.

Господи, колко бледа и крехка изглеждаше Иърин... Прекрасната черна коса беше мокра от пот, миглите ѝ трепкаха безпомощно и тя напразно се опитваше да изпълни нарежданията на Мойра, която ѝ викаше да си поеме дъх и да напъва с все сила. Магийн, която тъкмо сменяше чаршафите, изгледа учудено краля, но не каза нищо.

Когато Мойра отвори уста, за да го прогони, Олаф ѝ махна с ръка да му отстъпи мястото си. Макар и неохотно, жената се подчини и той стисна ръката на Иърин.

— Не бива да се предаваш, никога не си го правила. В нито една битка.

Тя го погледна и смарагдовите очи бяха замъглени от болка.

— Ти... Не бива да стоиш тук! — изпъшка тя. — Моля те, Олаф, излез...

Искрицата живот в очите ѝ заплашвайки да угасне, а той трябваше да я върне на всяка цена.

— Всъщност, имаш право. Видът ти не е особено радващ. Все пак аз ще остана тук, докато се роди норвежкият ми син.

— По-скоро моята ирландска дъщеря! — изфуча Иърин и Олаф се усмихна. Най-после очите ѝ бяха ясни! Внезапно лицето ѝ се

разкриви от болка, ноктите ѝ се впиха в ръката му и напънът извика сълзи в очите ѝ. — Олаф, не мога повече!

Мойра се приведе към тях и изплака отчаяно:

— Тя трябва да се напъне, милорд!

— Значи жените наистина са слаби създания — проговори подигравателно Олаф и обгърна с ръка рамото на жена си, за да я подкрепи. — Ти обаче ще се бориш, моя красива ирландке. И аз ще ти помагам. Стисни зъби, скъпа, и се напъни! Веднага направи онова, което ти казва Мойра! Да не искаш тя да го свърши вместо теб?

Облегната на силното му рамо, Иърин събра последните си сили и едва не загуби съзнание от силното напрежение.

— Виждам главичката! — извика ликуващо Мойра. — Само още веднъж, моля ви, Олаф, нека се напъне още веднъж!

— Напъни се, Иърин! — заповяда с подрезгавял глас Олаф. — После ще имаш достатъчно време да си поспиш. — Той притисна рамото ѝ, принуждавайки я да се подчини. Иърин пое дълбоко дъх и се напъна — и след минута усети безкрайно облекчение. Тежък товар се смъкна от тялото ѝ, раздадоха се ликуващи викове, а Олаф нежно прошепна в ухото ѝ: — Знаех си, че ще се справиш, радост моя. Борческа натура като теб...

Светът се завъртя около нея и тя се отпусна изтощено във възглавниците.

Гръмогласен рев огласи спалнята, после отново се чу мекият глас на Олаф.

— Момче, Иърин! — Смехът му издаваше задоволство. — Прекрасната му косица е още малко замазана, но съм сигурен, че е златноруса.

Иърин се усмихна и погледна към Магийн, която къпеше бебето в хладка вода. Олаф чакаше нетърпеливо да увият детето му в топли кърпи, за да го вземе в ръце и да го отнесе при майка му. Той коленичи край леглото и в гласа му прозвуча безкрайна нежност:

— Дари ме с прекрасен син, Иърин, и аз ти благодаря от цялото си сърце.

Думите му я трогнаха до дън душа, а когато затвори очи, за да скрие сълзите си, усети целувката му върху челото си.

Мойра трябваше да положи немалко усилия, за да изтръгне бебето от ръцете на баща му.

— Вижте какво, милорд — разсърди се накрая тя, — благодарни сме ви, че ни помогнахте, но сега е крайно време да излезете. Трябва да окъпем Иърин и да сменим чаршафите и предпочитаме да го направим без мъжко присъствие. Освен това жена ви има нужда от почивка.

Макар и неохотно, Олаф кимна и ѝ подаде бебето. После отново се обърна към жена си. Очите ѝ бяха затворени, цветът постепенно се възвръщаше върху бледите ѝ бузи. Мъките на раждането не се бяха изличили, но по устните ѝ играеше доволна усмивка.

Усетил внезапна умора, Олаф слезе с тежки стъпки по стълбите. Ала когато срещна уплашените погледи на Ерик и Зигурт, на лицето му грейна усмивка.

— Имам син! — провикна се гордо гой. — Майката и детето са добре!

Брат му нададе смразяващ викингски боен рев, а Зигурт тикна в ръката му пълен рог с ейл. Олаф благодарно отпи голяма глътка от хладното, освежаващо питие и усети безкрайно облекчение. Когато двамата мъже най-после се оттеглиха в спалните си, той остана до камината, загледан в танцуващите пламъци.

Никога не беше чувствал в сърцето си толкова любов, колкото тази нощ — любов към мъничкото същество, което беше сключило ръчичка около показалеца му, любов към жената със силно сърце, на която трябваше да благодари за този великолепен син. Не, трябваше да ѝ благодари за много повече. Тя го беше върнала към живота, тя беше душата, която напразно беше търсил.

Иърин се събуди късно следобед и Мойра ѝ връчи със сияеща усмивка новородения син. Младата ирландка знаеше много добре с какво щастие е изпълнено сърцето на майката, защото и тя го беше познала само преди месец.

Иърин сложи детето на леглото, разви го и огледа подробно всяко пръстче на ръцете и крачетата му, закръгленото телце и зачервеното личице. Когато малкият отвори очи, от гърлото ѝ се изтръгна учуден вик:

— Мойра, очите му!

— Да, да. — Младата жена избухна във весел смях. — Отсега се вижда, че е наследил твоите зелени очи. Обаче косичката е без съмнение от бащата. Макар че все още не мога да си обясня защо Олаф беше толкова сигурен...

Иърин се усмихна и поднесе към устата на бебето напрацялата си гърда. Когато то инстинктивно засука първото си мляко, едва не ѝ се зави свят от нахлулата в тялото ѝ вълна на щастие.

— О, Мойра! Детето се роди със златна коса, защото Олаф го искаше такава.

Сънародницата ѝ разкриви лице в гримаса, после избухна в смях.

— Господаря на вълците е нетърпелив да влезе при теб. Затова, когато малкият се насити...

— Дай ми бързо гребен! И донеси кана с вода! Трябва да се измия и да подреда косата си. Не искам пак да ме види такава грозна...

— Не се вълнувай толкова! Ще го пусна да влезе чак когато се приготвиш. И се пази, моля те, Иърин. Не бива да се напрягаш веднага след това тежко раждане. Ще мине доста време, докато възвърнеш силите си. Ей сега ще среща косата ти, докато заблести, но трябва и да хапнеш нещо.

Иърин знаеше и сама, че има нужда от подсилване. Болките се бяха изличили от паметта ѝ. Каквото и да беше изстрадала, сега беше възнаградена стократно. Ръката ѝ нежно помилва главицата, притисната до гърдата ѝ. Детенцето ѝ, златният син на Вълка...

Докато майката послушно се хранеше, бебето до нея заспа. А когато Олаф влезе на пръсти в стаята, я завари да го гледа замечтано.

В сърцето на Вълка се надигна нова любов. Иърин го посрещна с грейнало лице и той отговори на усмивката ѝ. После приседна в другия край на леглото и също заразглежда спящото бебе.

— Нали е красив, Олаф? — попита плахо тя.

— О, да, скъпа — потвърди тихо мъжът.

Двамата дълго се наслаждаваха в блажено мълчание на новородения си син, като всички горди родители. След малко Олаф бръкна под наметката си и извади красиво резбовано ковчеже.

— Не знаех с какво да почета една принцеса на Тара — заговори задавено той, — но отдавна бях забелязал, че ирландките обичат да украсяват косите си, затова се надявам подаръкът ми да ти хареса.

В очите на Иърин запариха сълзи. Тя вдигна дървения капак и сърцето ѝ замря. Беше ѝ все едно какъв подарък е избрал Олаф, достатъчен ѝ беше милият му жест, но когато видя украшението, не можа да сдържи смаяното си възклицание. Никога не беше виждала такава красота! Искрящи смарагди и сапфири бяха монтирани върху златни верижки, преплетени в сложен орнамент, които се носеха от двете страни на главата.

— Благодаря ти — прошепна с треперещи устни тя. — Подаръкът ти е прекрасен...

— Е, не е чак толкова красив, колкото очите ти.

— Мога ли да те помоля за още един подарък? — попита колебливо тя.

— Слушам те?

— Много ми се иска да нарека сина си Лейт.

— Това е ирландско име — отбеляза невъзмутимо Олаф.

Иърин го погледна с няма молба.

— Звучи почти като Лейф, а това име е норвежко. За ирландците ще бъде Лейт Мак Амхлоф, защото така се произнася името ти на майчиния ми език. А за норвежците ще бъде Лейф Олафсон. Моля те, Олаф! Много ми се иска да му дам името на брат си!

Олаф помълча малко, после се съгласи.

— Е, добре, ще го наречем Лейт.

По бузите ѝ потекоха радостни сълзи и мъжът се протегна над спящото бебе, за да ги избърше. Дълбоко трогната, Иърин целуна дланта му. Ала преди да е успяла да каже нещо, вратата се отвори и Мойра влезе вътре, без много да се церемони.

— Милорд, Иърин има нужда от сън. Сега тя трябва много да почива. А пък в залата ви чака един луд, който твърди, че трябва веднага да види детето. Не мога да ви опиша как изглежда и на всичкото отгоре иска кралицата да изпие някаква отвара, която мирише ужасяващо.

Иърин и Олаф се спогледаха и избухнаха в смях.

— Мергуин! — извикаха в един глас.

— Кажете на лудия да се качи, Мойра — нареди развеселено Олаф. — Сигурен съм, че Иърин ще изпие с удоволствие отварата му, защото само тя е в състояние скоро да я изправи на крака. — Мойра се втурна да изпълни заповедта и Олаф се надигна с нежелание. — Не ми

се иска да те напусна, Иърин, и ще кажа на друида също да не те безпокои дълго. — Поколеба се и продължи: — Знам, че имаш нужда от спокойствие, и тази нощ ще спя другаде.

Иърин се усмихна и поклати глава.

— Ще бъда много по-спокойна, ако те усещам до себе си.

— Е, щом е така... — Олаф се наведе и я целуна. — Разбира се, аз също предпочитам да спя, където ми е мястото.

След минута в спалнята влезе Мергуин. Той отиде право при леглото, огледа строго детето и заговори с обичайния си поучителен тон:

— Иърин Мак Ейд, ти ще ме слушаш и в продължение на три дни няма да ставаш от леглото. Само да си посмяла да се противиш...

— Ще направя, каквото казваш — обеща развеселено Иърин и проследи с умиление как старият ѝ учител вдигна бебето и го отнесе в новата му люлка, украсена с гербовете на Норвегия и Ирландия.

После старият жрец седна до нея и тя изпи послушно отварата, която ѝ беше донесъл. Ала накрая не можа да се удържи и бурно го прегърна.

— О, Мергуин, толкова съм щастлива!

Друидът я притисна до гърдите си и сърцето му натеза от болка. Изглежда, всичко се беше обърнало на добро. Защо тогава не можеше да се радва заедно с майката на това красиво детенце? Защото знаеше, че мракът все още я заплашва, а не можеше да открие пътя към светлината...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Проникването в града се оказа невероятно лесно и мъжът с мъка удържа тържествуващия си смях. Щом стигна в двора на резиденцията, той скочи от старата си кобила, натоварена с убити птици, и огледа с неохотно възхищение красивата постройка. Врагът му заслужаваше уважение. Ала омразата отново се върна в сърцето му. Горделивият вълк беше наредил да издълбаят герба му на всеки прозорец!

Мъжът не се боеше, че ще бъде разпознат, защото беше пожелвал великолепната си дълга брада и беше облечен в дълго монашеско расо, чиято качулка скриваше главата му. На ръка носеше голяма кошница, все едно беше лекар, ходил да събира билки. Освен това знаеше езика на местните хора.

Фригид излезе на пазара, продаде донесените птици, после отведе мърлявата си кобила до едно скрито място край крепостната стена и я завърза здраво. Върна се отново в резиденцията и необезпокояван влезе в голямата зала. Всеки, който имаше молба или оплакване, можеше да го стори. А всички, които желаеха, можеха да се нахранят до насита. В Дъблин никой не биваше да гладува.

Фригид знаеше за този обичай и спокойно помоли за гостоприемство. Поканиха го край камината и му поднесоха чиния с агнешко.

Докато се хранеше, той наблюдаваше внимателно суетнята на слугите, които тъкмо метяха пода. От време на време по стълбите се виждаха норвежки и ирландски дами. Вероятно Вълка живееше в някоя от стаите до площадката, защото трябваше да е близо до оръжията, когато нощен враг заплашеше дома му.

Никой не обръщаше внимание на непознатия монах, а той чакаше търпеливо. Щом залата се опразни, скочи на крака и пъргаво изкачи стълбите. Дива жажда за отмъщение гореше в кръвта му. Стигна на горния етаж и крадливо се огледа. Чу женски смях, но видя, че коридорът е пуст, и безшумно се плъзна към първата врата. Отвори

я и веднага забеляза резбованата люлка пред камината. В погледа му просветна зловна радост. Синът на Вълка спеше. Русите къдрици недвусмислено издаваха кой беше съзателят му.

Фригид внимателно вдигна детето от люлката и го сложи в кошницата си. За щастие малкият не се събуди, защото плачът му веднага щеше да го издаде. Тъй като лейди Иърин надали оставяше сина си дълго сам, похитителят трябваше да побърза. Въпреки това не можа да устои на изкушението и огледа кралската спалня. Не пропусна нито красивите завеси и кожените завивки върху леглото, нито излъсканите до блясък сандъци. В сърцето му нахлу зловна завист. Той, той трябваше да живее в тази великолепна къща и да спи в широкото легло с прекрасната кралица!

— Е, някой ден и това ще стане, Олаф — прошепна уверено той.

После безшумно откряна вратата. Коридорът все още беше празен, ала от другия му край долетя тихо тананикане. Някаква жена се беше запътила насам, Фригид слезе бързо по стълбата и изскочи от залата. И този път никой не го задържа. Кой би се заинтересувал от някакъв си одърпан монах?

Датчанинът стигна необезпокояван до куцата си кобила, възседна я и излезе от града. Когато се скри в гората, смъкна качулката от главата си и избухна в гръмък смях. Воините, които му се бяха заклели във вечна вяност, го очакваха в гората заедно с една дойка, която щеше да се грижи за малкото и да го кърми, и с един великолепен жребец. Нещастната кобила, която беше принуден да язди в града, скоро щеше да падне под ножа му.

Иърин вървеше с танцуващи стъпки по коридора и весело си тананикаше. Кристално ясният ден подхождаше на веселото ѝ настроение. Лейт беше станал на три седмици и тя отново бе поела голяма част от задълженията си. Имаше много работа, защото Олаф беше издал заповед всички католици, които живееха в Дъблин, да изпълняват религиозните си задължения, както се изискваше в църковните канони. Викингите също очакваха с нетърпение идващата Коледа. Кралицата им беше обяснила, че предстои голям празник, а те бяха винаги готови да пируват и да се веселят. Тогава щяха да кръстят и малкия Лейт, точно шест седмици след раждането. Дотогава Иърин

смяташе да убеди съпруга си в своята невинност. Най-после той трябваше да разбере, че съпругата му не е искала да го убие. Двамата все още не говореха за чувствата си, но Иърин помнеше, че в онези мъчителни мигове на раждането Олаф я бе нарекъл „любима“, и ѝ се искаше да вярва в искреността му. След като бе загубила брат си и един добър приятел, вече разбираше по-добре скръбта му по Гренилда. Не му се сърдеше, че пази в паметта си образа на мъртвата, но желаше скоро в сърцето му да се отвори място за нова любов...

Тя влезе с усмивка в спалнята и се наведе над люлката, където спеше синът ѝ. Ала като видя празната люлка, в сърцето ѝ пропълзя смразяващ страх. Не, нямаше за какво да се тревожи. Може би Олаф го беше взел за малко... или Мойра. Не! Вълка беше събрал хората си и беше отишъл на лов в гората западно от Дъблин, а двете с Мойра току-що бяха обсъдили менюто за коледната вечеря...

Мислите ѝ се насочиха към Мергуин, който все още беше при тях. Не, той никога не би докоснал бебето без позволенията на краля. Риг? Или може би Магийн?

Уплашеният писък, който най-после си проби път през стиснатите зъби на Иърин, стресна всички мъже в крепостта. Младата майка изскочи като обезумяла в коридора, където вече се бяха събрали изплашени жени и мъже.

— Бебето... Лейт е изчезнал! — проплака тя. Обърна се към дотичалия Риг и умолително попита: — Къде е детето ми, Риг? Може би Олаф е наредил на някого да го изнесе навън? Магийн! Лейт събуди ли се? Плака ли? Къде сте го скрили?

Никой не ѝ отговори. От всички страни я гледаха разстроени, неразбиращи лица. Иърин изплака отново и се свлече на земята. Мойра побърза да я подкрепи.

— Ще го намерим. Сигурно има някакво обяснение...

Един викинг пристъпи напред.

— Успокойте се, милейди. Веднага ще уведомим Вълка.

Няколко мъже веднага хукнаха навън, а другите се заеха да претърсят цялата къща. Иърин скри лице на рамото на Мойра и тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Той е толкова малък! Няма да оживее без мен! Божичко, къде ли може да е?

Нито в резиденцията, нито в някоя от градските къщи не намериха дори следа от малкия принц. Когато Олаф най-после се завърна, Иърин беше близо до безумието. Той зададе няколко целенасочени въпроса с твърд глас и притисна до себе си треперещата си жена. Никой не можа да му даде отговор.

Мергуин, който бе придружил ловуващите мъже, наблюдаваше мълчаливо отчаяните лица и едно ужасяващо прозрение сви сърцето му. Ето че мракът наистина се спусна над Дъблин. Той знаеше отдавна, че някаква опасност грози Иърин, но не беше разбрал, че сенките по луната се отнасят до сина ѝ. Най-после той пристъпи в кръга на воините и се обърна към русия великан, който продължаваше да притиска до себе си ридаещата кралица.

— Милорд, ако се осведомим какви чужденци са влезли днес в града, може би ще узнаем какво е станало с принца.

Вълка кимна и извика:

— Кой беше в залата тази сутрин? Кой помоли за гостоприемство в дома ми?

— Един монах! — След кратко колебание този отговор излезе едновременно от няколко гърла. След това се обади викингът, който беше повикал господаря си в къщи.

— Той беше единственият непознат, който днес влезе в залата.

В душата на Олаф се надигна грозно подозрение.

— Опишете го!

— Носеше окъсано кафяво расо. Лицето му не се виждаше, защото беше скрито от качулката. — Викингът замислено смръщи чело. — Походката му ми се видя странна. Като че яздеше кон...

— Фригид Кривокракия... — прошепна невярващо Ерик, а Иърин вдигна глава от рамото на мъжа си и се взря ужасено в лицето на девера си.

— Датчанинът? — пошушна едва чуто тя и си припомни мъжа, който беше предизвикал клането край Карлингфорд Лох. После от гърлото ѝ се изтръгна пронизителен писък. Без да я е грижа за наобиколилите ги хора, заудря с юмруци по гърдите на мъжа си, започна да го проклина и обвинява. Ирландците никога нямало да се бият срещу деца. Само викингите, триж проклетите натрапници, били способни на такава жестокост. Как е посмял Олаф да води мръсната си война в нейната страна, викинги срещу викинги, и да изложи на

опасност собствения си син? Без се помръдне, Вълка понесе безумните ѝ обвинения, докато Иърин остана без сила и примря на гърдите му.

Погледът му потърси Мергуин, който веднага пристъпи напред и прегърна плачещата кралица. После я поведе нагоре по стълбата, макар че тя се противеше. Настани я в леглото и ѝ приготви успокояваща напитка.

Олаф изпрати стражите извън градските стени, после повика Ерик и Зигурт в оръжейната си. Брат му го погледна загрижено и сложи ръка на рамото му.

— Тя не искаше да каже това.

— Напротив — възрази ледено Вълка. — Но сега това няма значение. Първо трябва да намеря сина си, после ще се заема с невярната си жена.

Претърсиха основно цялата околност. Предварително бяха уговорили в какъв ред трябва да прозвучат пронизителните военни рогове, ако попаднеха на някаква следа. Ерик се съмняваше, че Фригид е пристигнал с голяма войска, защото беше загубил много хора в битките с Олаф, а и твърде малко датчани се осмеляваха да тръгнат срещу норвежкия вълк.

Макар да се боеше от гнева на господаря си, Зигурт изказа гласно онова, което го тревожеше.

— Възможно е детето вече да не е между живите. Кривокракия няма да се поколебае да го убие. Толкова ви мрази, че е способен на всичко...

Лицето на Олаф се разкриви от болка, но гласът му прозвуча уверено:

— Не вярвам. Ако Фригид убие сина ми, това ще задоволи жаждата му за отмъщение само отчасти, защото той иска мен. Не, като е отвлякъл наследника ми, той е искал да улучи мен...

Той спря, защото на вратата се почука. Един страж съобщи, че в залата е пристигнал пратеник на датчанина Фригид и желае да говори с господаря. Олаф изскочи устремно от оръжейната и трудно удържаният му гняв накара новопристигналия да се разтрепери.

— Кажете ми, че синът ми е жив! — изрева Вълка и го сграбчи за гърлото. — Иначе ще умрете само след миг!

Лицето на пратеника, осеяно с безброй белези от жестоки битки, се оцвети в тъмночервено.

— Ако не се върна, Фригид ще прониже сина ви със собствения си нож, господарю на вълците.

Ерик докосна предупредително рамото на брат си и Олаф неохотно освободи пратеника.

— Е, говорете най-после!

— Ако искате да видите отново детето си, трябва на разсъмване да се явите в гората южно от града. Вземете със себе си само един човек, за да отведе сина ви обратно в къщи.

— Няма да го направя. Ако Фригид иска да се бие с мен, ще го чакам пред градските порти на Дъблин — сам. Щом върне сина ми, хората ми ще се оттеглят. Тази битка засяга само мен и Кривокракия, тя не се отнася до ирландците, норвежците или датчаните. И без това се проля достатъчно кръв. Предайте моето послание на водача си и се върнете тук с отговора.

— Не! — Пронизителен писък огласи залата.

Олаф се обърна и видя застаналата на стълбището Иърин, вкопчила се в резбования парапет, с разбъркана коса и безумно святкащи очи. В следващия миг тя беше вече долу и говореше на датчанина:

— Не бива да казвате това на Кривокракия. Кажете му, че аз ще отида при него — и ще направя всичко, което иска, стига само да освободи детето ми. Аз съм много по-добър заложник, защото умея да яздя и няма да му преча. Предайте му...

— Иърин! — прекъсна я с гръмотевичен глас Олаф, сграбчи я за рамото и изкрещя на пратеника: — Махайте се от залата или ще заповядам да ви отрежат носа и двете уши! И предайте на господаря си, каквото ви наредих аз — не тази обезумяла фурия...

Датчанинът се втурна да бяга, колкото го държаха краката, защото не се усъмни нито за миг, че страшният Господар на вълците е в състояние да изпълни заплахата си.

— Предайте на Фригид моето послание! — изкрещя подире му Иърин, но не разбра дали молбата ѝ е била чута, защото вратата се затвори с трясък.

Не ѝ остана време дори да помисли, защото Олаф я разтърси с все сила.

— Пак ли трябваше да ме предадеш? Глупачка такава! Та ти изобщо не познаваш Кривокракия Фригид! Той иска да ме примамви

онази гора само за да пререже гърлото на Лейт пред очите ми, преди да се разправи веднъж завинаги с мен. Нима вярваш, че ще замени теб срещу детето? О, не, той ще запази и двама ви! Нима гориш от желание да те изнасили?

Иърин го изгледа с искрящи от гняв очи.

— Всички викинги са еднакви. Какво значение има за ирландците дали онези, които ограбват страната им, са датчани или норвежци?

Като видя болката в очите на Олаф, Иърин веднага съжали за жестокостта си. Освен това той беше прав. Врагът му нямаше да се поколебае да убие и Лейт, и баща му. Само тя можеше да се справи с датчанина, и то като измисли някаква хитрост. Трябваше да накара Фригид да освободи малкия, дори ако това щеше да струва живота ѝ. Но какво от това, след като синът и съпругът ѝ щяха да останат живи?

Тя беше излъгала Мергуин, че ще спи, за да обмисли на спокойствие плана си, но не беше подготвена за бесния гняв на Олаф. Той я отблъсна от себе си с такава сила, че тя политна назад и щеше да се строполи на пода, ако Зигурт не я беше подкрепил.

— Оковете жена ми във вериги! — заповяда с леден глас Вълка.

— Ще отведе кралицата в стаята ѝ...

— Не! — изрева Олаф. — В подземие! Защото тази предателка е и магьосница и отлично умее да баламосва бедните мъже и да налага волята си.

Червенокосият великан улови Иърин за раменете и с неудобство запристъпва от крак на крак.

— Олаф, аз...

— Подчинявайте се на заповедите ми! Знаем какво правя.

— Не! — изкрещя възмутено Иърин, но Зигурт я вдигна на ръце и я понесе по влажните стълби към избата. Господи, как ли щеше да се измъкне от този каменен затвор, за да спаси детето си?

Зигурт, разбира се, не я окова, а ѝ донесе топла медовина, храна и кожени завивки. Ала изражението му ясно показваше, че е решен да запази верността към господаря си и няма да я освободи. Иърин беше изплакала сълзите си и мисиите ѝ бяха започнали да се объркват. Тя ходеше напред-назад по каменния под, без да намери покой, опитвайки се да измисли нещо ново. Все още беше убедена, че само тя е в състояние да спаси сина си.

Часовете се изнизваха. Гърдите ѝ натежаха и започнаха да я болят. Отдавна беше минало времето за кърмене. Господи, Лейт вече бе пропуснал две хранения! Не, не бива да мисля за това, каза си отчаяно тя, иначе ще обезумея.

— Иърин! — Шепотът едва се чуваше. Дали пък произнесеното име не беше само плод на въображението ѝ? Тя изтича към тежката дървена врата и надникна през малкото прозорче. Безкрайно беше облекчението ѝ, когато в ключалката се превъртя ключ.

— Кой е? — пошушна колебливо Иърин.

Вратата се отвори със скърцане и на прага застана Магийн.

— Побързайте, милейди! Ако Олаф разбере какво правя, ще заповяда да ме набият с камшик.

— О, Магийн! Бог да ви благослови!

— Да вървим! Бързо!

Иърин последва освободителката си през извитите подземни ходници.

— Ей сега ще стигнем в кухнята — и дано се промъкнем незабелязано през задния двор — обясни Магийн. — Вече се зазорява. Повечето мъже още спят дълбоко.

Скоро двете жени напуснаха влажното подземие и се изкачиха по тясна стълбичка към кухнята. Някои от слугите се бяха постарали да останат будни през нощта и сега дремеха по столовете или бяха налягали по рогозките. Безшумно и без никой да им попречи, бегълките изскочиха в нощния мрак.

— Благодаря ви, Магийн — пошепна Иърин. — Сега ми трябва само кон и кама.

— Ако отивате при датчанина, идвам с вас.

— Не! Не искам да ви излагам на опасност.

— А кой ще прибере сина ви?

Иърин се поколеба, после въздъхна дълбоко.

— Ще се моля на Всевишния да ви закриля и да ви възнагради за благородството ви. Но първо трябва да се промъкнем покрай стражите.

Магийн тихо се засмя.

— Сприятелих се с един ирландски ковач, който пътува от град на град и предлага услугите си. Той ще преведе конете ни покрай

постовете и ще се срещнем пред западната стена. Там зее дупка, защото един от водопроводите се повреди и трябваше да бъде поправен.

Скоро започна да се развиделява, но двете жени вече яздеха към гората на запад от града. Сърцето на Иърин беше изпълнено със страх, но още по-силна беше благодарността ѝ към Магийн, защото не можеше да не забележи, че придружителката ѝ е много по-уплашена от самата нея.

Когато стигнаха до първите дървета, тя посочи с жест на Магийн да остане на мястото си. Пристигането им нямаше да убегне от вниманието на датчаните, а за да осъществи плана си, тя се нуждаеше от място, което нямаше да намери в гората. Лек шум в храстите издаде, че противникът наистина ги дебне. Иърин се провикна, стараяйки се гласът ѝ да звучи спокойно:

— Нямам намерение да вляза в гората, Фригид! Покажете се, но внимателно, иначе ще се върна обратно!

Изад храстите изникна ухилената физиономия на датчанина. От двете му страни застанаха тежковъоръжени мъже.

— Очаквах ви, Иърин от Тара. Бъдете добре дошла. — Той говореше много добре ирландски, а тя позна в негово лице мъжа, когото в деня на битката бе сметнала за Олаф. Едва не ѝ прилоша, но по лицето ѝ не пролича нищо.

— Ако позволите на тази жена да отведе сина ми в Дъблин, аз ще ви придружа доброволно.

Смехът му се разнесе отново и по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Защо да ви давам детето? Вълка ще дойде да си го вземе.

— Вие не искате да убиете принца, искате само баща му. А Олаф ще ви последва не само заради наследника си, а и заради мен. Той е човек, който много държи на собствеността си. За разлика от малкия обаче, аз изобщо няма да ви бъда в тежест.

— Това е вярно. Вие наистина сте по-добър заложник, освен това можете да ми дарите много по-приятни радости от едно малко бебе. Слезте от коня, милейди, и се приближете, за да мога да видя какво точно ми се предлага.

Макар че Магийн тихо се възпротиви, Иърин се подчини. Моментът беше дошъл. Тя слезе от коня и бавно тръгна към датчанина.

Отново се разнесе прочутият му смях.

— Ето че вече имам и детето, и майката...

Ала той замлъкна уплашено, когато Иърин светкавично опря камата си в чатала му.

— Ако синът ми умре, животът ми губи своя смисъл. Тогава ще умра доброволно. Но вие няма да имате това щастие и ще прекарате остатъка от дните си не като мъж, а по-скоро като жена.

— Стой! — изрева Фригид, когато мъжете пристъпиха напред. — Предайте детето на онази жена!

Иърин притисна камата в слабините му и изчака, докато увитият в кожи Лейт бе предаден в ръцете на Магийн. Успокои се едва когато чу жалното му скимтене, защото то й даваше сигурност, че детето й е живо и здраво. Ала и тогава не отдръпна смъртоносното оръжие.

— Ще ви позволя да се раздвижите едва когато придружителката ми стигне пред градската врата. И не се опитвайте да ме гневите, защото ръката ми лесно може да се отплесне.

Фригид се ухили иронично.

— Детето ви е гладно. Няма ли да го накърмите, преди да тръгнем на път? Много обичам такива домашни сцени.

— Не. Тръгвайте най-сетне, Магийн! Ще се обърна едва когато видя, че сте влезли в града.

Иърин усети колебанието на Магийн, но гласът на прислужницата й прозвуча учудващо хладно.

— Ще ви кажа само едно, датчанино. Кралицата роди само преди три седмици и раждането беше много тежко. Ако се нахвърлите върху нея като звяр, със сигурност ще я убиете и тогава няма да имате нищо, с което да примамите Вълка.

Похотливите очи на Фригид се местеха от едната жена към другата.

— Е, тя е ценна плячка и си струва да почакам, докато й се насладя, както трябва.

Магийн се поколеба още малко, но след минута Иърин най-последно чу отдалечаващ се конски тропот. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да продължи да се взира подигравателно в очите на датчанина. Най-последно мъжът прекъсна мълчанието.

— Слугинята ви приближава градските стени, милейди. Време е да махнете тази кама. Нямам намерение да ви убия. По-скоро съм

майстор в изкуството да причинявам мъчителни болки.

Иърин изтощено отпусна оръжието си и стисна здраво зъби, когато Фригид сграбчи с една ръка косата ѝ, а с другата започна да опипва гърдите ѝ. По лицето ѝ се разля болезнена бледност, посрещната от Фригид с висок смях.

— Май наистина съм направил добра замяна, Иърин от Тара. Давам ви цели три седмици да се възстановите след раждането. После обаче ще взема онова, което принадлежи на Олаф.

Иърин успя да се усмихне подигравателно.

— Не ми се вярва да примамите Вълка да ви преследва, датчанино, защото той ме смята за предателка и отдавна вече не ме е докосвал. Така че не се знае добра или лоша замяна сте извършили.

— Ще изчакаме и ще видим. Качете се сега на коня си и без излишни движения! Може би пък ще смекчим сърцето на Олаф, като му изпратим едно от красивите ви пръстчета.

Тъй като заплахата му прозвуча съвсем сериозно, Иърин побърза да възседне кобилата си.

— Към гората! — заповяда Фригид.

— Може пък Олаф вече да ни преследва — отбеляза саркастично Иърин.

— Не е много вероятно, милейди. В пелените на детето ви му пратих известие. Ако не ми осигури преднина от един ден, вие ще умрете.

Фригид се метна на коня си, после с такава сила удари кобилата на Иърин по задницата, че уплашеното животно полетя напред и едва не хвърли ездачката си.

Докато следваше отряда през гората, Иърин се опитваше да преброи мъжете. Колко ли бяха... Най-малко сто, а може би и повече. В очите ѝ напиреха сълзи. Миналата нощ не бе могла да заспи и сега усещаше, че силите ѝ са на привършване. Тъй като Фригид беше решен да си осигури възможно най-голяма преднина, той още дълго нямаше да ѝ позволи почивка.

Появата на Магийн, притиснала до гърдите си увитото в кожи дете, дотолкова смая Олаф, че в първия миг той не можа да реагира. После обаче изтръгна сина си от ръцете на жената и го притисна до

гърдите си. След като се убеди, че Лейт е жив и здрав, той се обърна към бившата си любовница и в гласа му прозвуча трудно удържан гняв:

— Как взе детето?

— Иърин... — започна Магийн, която едва си поемаше дъх.

Олаф изкрещя да повикат Мойра и предаде в ръцете ѝ хленчещото дете.

— Пазете наследника ми като собствената си дъщеря. — След това нетърпеливо се обърна към Магийн: — Доколкото разбирам, жена ми за пореден път ме е предала.

— О, не! — изплака отчаяно Магийн. — Тя само искаше да спаси детето си — и мъжа си! А сега е в лапите на датчанина...

Олаф изрева някакво проклятие и рязко ѝ обърна гръб, защото не искаше никой да види ужаса в очите му.

— Зигурт! Изпратете стражите на север и на юг! Вестоносците веднага да потеглят за Тара и Ълстър! Този път Фригид ще умре. Тази страна никога повече няма да страда от злодеянията му.

Мергуин, който седеше до огъня, вдигна загрижен поглед. Дали норвежкият вълк знаеше, че отдавна е станал ирландец? Дали най-после бе разбрал с какво ценно съкровище се е сдобил? Но сега това не беше важно. Само едно имаше значение — Вълка щеше да преследва датчанина, за да спаси Иърин. Дано само не беше твърде късно...

Друидът отправи гореща молитва към старите си богове. Пред духовния му взор изникна запалена клада и в сърцето му отново пропълзя безименен страх.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дните се превръщаха в седмици, но малкият отряд продължаваше да препуска от зори до мрак. В началото Иърин беше убедена, че напрегнатото пътуване на изток ще я убие. Но се оказа, че е по-силна, отколкото е смятала.

Всеки ден Фригид пресмяташе на глас колко дни му остават, докато дойде времето да се порадва на плячката си. Времето летеше, а от Олаф нямаше и следа. А може би изобщо не беше тръгнал да ги преследва? Дали не беше решил, че предателствата на жена му са станали твърде много? Може би беше сметнал, че е дошло времето да се отърве веднъж завинаги от една постоянна заплаха...

Още повече ѝ липсваше бебето. Все пак можеше да се утеши с мисълта, че то е на сигурно място в палата на баща си и е под грижите на всички дами и прислужници.

Датчаните не се отнасяха жестоко към нея, признаваха я за собственост на Фригид и я оставяха на мира. Някои бяха дори любезни и уважаваха смелостта ѝ.

След деветнадесет дни най-после стигнаха целта си — новостроящо се селище, в което кипеше живот. Иърин се ужаси, когато видя, че Фригид разполага с много повече хора, отколкото беше смятала първоначално.

Крепостта се издигаше на мястото на отчасти изгорено ирландско село. Иърин разбра това по няколкото оцелели ирландски хижи от плет, измазани с глина, които нашествениците не бяха разрушили. Високи земни насипи и огради от дебели дървета обкръжаваха лагера. В средата се издигаше дъсчена платформа и Иърин неволно се запита какви ли публични мъчения се извършват върху нея.

Докато се оглеждаше, датчанинът отиде при нея.

— Вашият вълк закъсня, милейди. Съмнявам се, че изобщо ще се появи. След няколко дни крепостта ми ще бъде непристъпна. Следвайте ме!

Той я свали от коня и я отведе в голямата къща близо до странната платформа. Архитектурата ѝ беше сходна с тази на палата в Дъблин, но беше много по-малка. Датчанинът избута Иърин в една тясна стаичка под стълбището.

— Насладете се на последната нощ, която ще прекарате сама, милейди. Чакането свърши. — Вратата се затвори с трясък, отвън бе спуснато тежко резе.

Иърин се хвърли отчаяно на леглото и сълзите, които толкова дълго беше сдържала, потекоха като порой. След като плака до изтощение, тя потъна в дълбок сън без сънища.

На сутринта слугите ѝ донесоха храна, вода за къпане и чисти дрехи. Сега, когато беше поне малко отпочинала, беше време да помисли за бягство. През деня вратата на стаята ѝ остана незарезена. Иърин слезе в залата, но през цялото време усещаше бдителните очи на датчаните в гърба си. Но никой не я спря, а и Фригид не се виждаше никъде. Решена на всичко, тя излезе навън, за да огледа селището. Не можеше да се покатери по високия насип или да се прехвърли през оградата, но в западния край на крепостта се издигаше скалисто възвишение, което представляваше естествена защита срещу внезапни неприятелски нападения. Това беше единственият път за бягство.

Иърин прояви лицемерен интерес към строителството, обиколи новите къщи и установи, че никой не я следи. Фригид е прекалено сигурен в себе си, каза си тържествуващо тя. Значи лесно ще му избягам. Накрая тя се отправи към скалите, оглеждайки се скришом на всички страни. Скоро намери пътеката, която се виеше към върха. Останала без дъх, се изкачи на възвишението и увереността ѝ нарасна. Оставаше ѝ само да слезе от другата страна и да се скрие в гората. Покъсно щеше да потърси помощ. Тежко щеше да понесе студа, но предпочиташе да замръзне или да загине от глад, вместо да позволи на отвратителния датчанин да я докосне. Поседна малко на един скален блок, за да си отпочине, и отново тръгна на път.

След няколко крачки зад гърба ѝ прозвуча подигравателен глас, който я прикова на мястото ѝ.

— Да не сте си помислили, че ще ми избягате, милейди? Особено след като чаках толкова дълго, за да се насладя на отмъщението си! Дойде времето търпението ми да бъде възнаградено.

Вярвам, че историите за красотата и темперамента ви не са били преувеличени...

Иърин се обърна и се озова лице в лице с Фригид Кривокракия. Очевидно датчанинът беше предвидил действията ѝ и се беше изкачил пръв на скалите.

— Вие няма да ме победите, датчанино. Дори и Олаф да не дойде, баща ми непременно ще ви унищожи.

— Тогава Ард-Рий ще умре и свадата между ирландските крале ще избухне с нова сила. А като се избиват помежду си, те ме улесняват в намерението да завладея земите им.

Иърин не каза нищо. И сама знаеше, че смъртта на Ейд ще бъде най-тежкият удар за родината ѝ.

Ухиленият Фригид пристъпи напред и улови една от къдриците, развети от вятъра.

— Забравете вашия вълк и се молете да не е тръгнал след вас. Сигурен съм, че с времето ще се научите да ми служите покорно... — Той каза още нещо, но Иърин престана да го слуша. Близостта му ѝ беше отвратителна.

Внезапно Иърин забеляза, че датчанинът е замлъкнал. Вдигна очи и видя, че се е загледал през рамото ѝ на изток. Раменете му потръпваха.

— Невъзможно! — прошепна той. — Не може да е дошъл толкова бързо...

Иърин се обърна смаяно и дъхът ѝ спря. Луд страх и гореща вълна на щастие се сляха в сърцето ѝ. Господаря на вълците беше дошъл за жена си.

Войските напредваха стремително, с развети знамена. Земята трепереше под копитата на безброй коне, ехтяха норвежки бойни рогове, смесваха се с бойните викове на мъжете. Огромната войска закриваше хоризонта. От юг пристигаха воините на Ейд Финлейт, от север препускаше Нийл от Ълстър, а Олаф Белия, кралят на Дъблин, идваше от изток. Иърин веднага позна съпруга си по русата глава, която се издигаше над другите. Яркочервената му наметка се вееше на вятъра. Той беше дошъл за жена си!

Колко пъти, макар и с половин сърце, Иърин беше пожелавала мъжът ѝ да остане в резиденцията си, да не се пролива напразно

кръв... Но сега, когато го видя, в сърцето ѝ нахлу луда радост. Тя се изсмя тържествуващо и се обърна към Фригид:

— Вълка е тук, датчанино! А това означава смърт за вас!

Какво от това, че идването му означаваше смърт и за нея? Неприятелят не беше в състояние да унищожи любовта ѝ, не можеше да заличи онова, което се беше случило между ирландската принцеса и норвежкия принц. А в Дъблин живееше синът им, живото доказателство за щастието им. Фригид сграбчи рамото ѝ.

— Да, Вълка наистина дойде. Но каква полза за вас, милейди, след като никога вече няма да го видите? Дъблин също няма да види господаря си, защото тук го чака смъртта.

И той изви ръката ѝ на гърба така, че Иърин едва не изпищя от болка. Все пак направи усилия и отново се изсмя в лицето му.

— Вълка няма да умре. А ако сте достатъчно глупав и излезете на бой срещу него, ще ви насече на парчета.

— Може и така да е. — Грозна усмивка разкриви лицето му. — Но каквото и да се случи с мен, вие никога вече няма да лежите в прегръдките му. Един от двамата ви днес ще се прости с живота си.

Той я повлече надолу по тясната пътека, макар че тя се противеше с всички сили. Мяташе се като риба, виеше се като змия, спъваше се и падаше, само и само да му попречи да върви по-бързо.

— Внимавайте! — изфуча Фригид, когато му омръзна да я влачи. Иърин беше ударила рамото си в една остра скала и едва си поемаше дъх от болка. — Не искам да припадате, преди да съм свършил с вас!

Иърин стисна здраво зъби и се изправи. След няколко минути влязоха в двора на крепостта, където цареше ужасен хаос. Един датчанин се втурна насреща им.

— Норвежците нападат портите!

— Я не ми хленчете като някоя стара баба! — Фригид отвратено се изплю в краката му. — Бийте барабаните, съберете хората и заемете позиция пред вратите! Те са толкова здрави, че и хиляда ездачи не могат да ги стъпчат.

— Не е само Вълка. Дошли са войски от Тара и Ълстър. Срещу нас са половината провинции. Ейд Финлейт...

— Все ми е едно срещу кого се бием. От толкова време се сражавам с ирландските крале. Всички по местата си! Да не би датчаните да се превръщат в баби само при появата на Вълка? Той не е

бог, той е смъртен и днес всички ще видите как кръвта ще изтече от вените му.

Мъжът хукна да бяга, стреснат от гнева на пълководеца, и започна да предава заповедите му. Фригид грубо дръпна пленницата си.

— Да вървим, красива кралице! Не искам да пропуснете нищо от кървавата битка, затова съм ви подготвил прекрасно местенце, откъдето да виждате всичко.

Чуваха се крясъци на мъже, които изваждаха оръжията си, подреждаха се, подготвяха катапултите, за да изливат горещо масло върху нападателите. По бойниците се събираха стрелци с лъкове.

Земята все по-силно трепереше под равномерните удари на копитата. Фригид завлече Иърин до дървената платформа, заобиколена с ограда от тънки стъбла. В средата на платформата се издигаше позорен стълб. Иърин с ужас осъзна, че датчанинът възнамерява да я върже за стълба. Затова, когато я поведе по дъските, започна да се отбранява с всички сили. Двамата се строполиха на земята, претърколиха се и за миг почти ѝ се удаде да му се изплъзне. Все пак Фригид успя да улови края на роклята ѝ, скочи на крака, притегли я към себе си и с все сила я зашлеви през лицето. Главата ѝ политна назад, от устата ѝ бликна кръв.

— Престанете с тези глупости, милейди, или ще умрете още сега! Не разбирате ли, че не ми се иска да пропуснете големия спектакъл?

Сълзи опариха очите ѝ, но тя ги преглътна. Фригид стисна ръката ѝ и я отведе при позорния стълб. Вдигна ръцете ѝ, свърза ги с дебело въже и го уви около кола. Въжето се вряза с такава сила в китките ѝ, че ръцете ѝ скоро изтръпнаха. От гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон.

Наболата брада на Фригид одраска лицето ѝ, устните му докоснаха ухото ѝ.

— Не вярвах, че Господаря на вълците е толкова глупав да тръгне срещу моята крепост — пошепна иронично той. — Но се утешавайте с надеждата, че двамата ще полетите заедно към Валхала.

Въпреки болките, Иърин успя да се усмихне подигравателно.

— Смели думи от устата на един мъж, който знае само да привързва безпомощни жени към позорния стълб. Защо не се

изправите срещу Вълка като мъж срещу мъж? Не смеете, нали, Кривокраки, защото ви е страх от мъжа ми? Олаф е по-силен от вас и...

Нова плесница я принуди да замълчи.

— Нито дума повече, кралице, иначе ще ви прережа гърлото!

Иърин преглътна мъчително и се опита да се пребори с болката, която заплашваше да я надвие. Платформата се залюля под краката ѝ, пред очите ѝ причерня. Все пак тя се овладя и погледът ѝ се проясни.

— Какво значение има кога ще умра? Важното е, че вие няма да победите норвежкия вълк. Той ще остане крал на Дъблин и когато вие отдавна ще сте само облаче прах, носено от вятъра...

— Лъжете се. Преди да ви застигне смъртта, ще имате възможност да се насладите на неговата. Надявам се да оцените великолепното представление, което съм ви подготвил.

Иърин вдигна глава. Платформата беше издигната на малко възвишение и от другата страна на оградата ясно се виждаха напредващите войски на съюзниците. Иърин откри Олаф на черния му жребец, видя парчетата кал, които откъртваха копитата му. Дали беше дошъл, защото я обичаше и имаше нужда от нея? Или защото честта на викингския крал изискваше от него да си възвърне собствеността? Или мразеше Фригид повече, отколкото обичаше нея, и искаше да отмъсти за Гренилда? Не, сега това не беше важно. Иърин искаше само едно — мъжът ѝ да остане жив. Пази се, скъпи, помоли се отчаяно тя.

После Иърин видя и баща си, братята си, братовчед си Грегъри. Тя се беше принесла в жертва на Ирландия, като се беше омъжила за Вълка. И сега всички се бяха стекли пред тези стени, за да я освободят.

— Отивам при хората си, милейди — обяви подигравателно Фригид.

Без дори да трепне, Иърин се вгледа в жестоките тъмни очи.

— Скоро ще се пържите в ада. Валхала е затворена за вас.

— Нищо чудно скоро да се запозная с адския огън, Иърин. Но вие само след няколко минути ще изпитате на собствения си гръб какво значи да гориш в огън. — Той се поклони с преувеличена учтивост и се отдалечи с бързи крачки.

Иърин не разбра намека му, но това не я разтревожи. Нападателята приближаваха дървените валове. Първите катапулти бяха вдигнати и Иърин спря да диша, когато бойните брадви на датчаните

разсякоха въжетата и врящото масло се изля над загражденията. Стрелците изстреляха първите запалени стрели към нападащите.

— О, господи! — проплака ужасено Иърин, когато воините отново започнаха да пълнят големите съдове с масло, и отчаяно задърпа въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ. После затвори очи, за да не вижда повторното изливане на врящата маса.

Не мина много време и Иърин стреснато отвори очи. Оглушителен шум възвести падането на датския вал. Копитата на врания жребец разтрошиха дървото на парченца и Олаф прелетя като птица над рухналата крепостна стена. Следван от своите викинги, Вълка се втурна в неприятелското селище, размаха меча си, чието острие блестеше като златно на слънцето, и нададе пронизителен боен вик. Още беше далеч, но Иърин разбра, че я е забелязал. Безброй воители нахлуха в датската крепост. Чу се звън на стомана, бойните брадви съскаха като змии, запалени стрели фучаха във въздуха.

Фригид няма да издържи на този щурм, каза си Иърин, изпълнена с любов и гордост. Нима наистина е вярвал, че ще се опре на Вълка с тази слаба крепост?

В този миг нещо прелетя на сантиметър от бузата ѝ и тя се сви уплашено. Вдигна поглед и видя застаналия отвъд оградата Фригид с голям лък в ръце, чиято тетива още трептеше. Тя се огледа стъписано и най-после разбра значението на прощалните му думи: „Скоро сама ще узнаете какво означава да гориш в огън...“. Той бе изпратил запалена стрела в заграждението на платформата, която очевидно беше заляна с масло и веднага се подпали.

— Свети боже! — проплака ужасено Иърин и отново задърпа въжетата си. Хапещият пушек извика сълзи в очите ѝ. Подигравателният смях на датчанина заглуши шума на битката. Да, той щеше да се наслади на отмъщението си, защото Олаф нямаше да успее да дойде навреме, за да спаси жена си от огнения ад.

— Поздравявам ви, принцесо на Тара, кралице на Дъблин! — изкрещя Фригид. — Ще се срещнем още днес във Валхала!

Огнените езици вече лижеха сухите пръчки на оградата.

— Не! — изпищя диво Иърин, обзета от безумен страх, взря се като безумна в черния облак дим и задърпа въжетата, докато китките ѝ се обляха в кръв. Само след минута обаче безсилно се свлече на кола. Няма да изгоря жива, опита се да се утеши тя. Димът ще ме задуши

още преди това... Смъртта не беше чак толкова страшна. Пред небесните порти щяха да я чакат Брис и Фенен, Бриджит и Брайн от Клонтайърт. Не, тя не се страхуваше от смъртта, съжаляваше само, че не е успяла да признае на Олаф колко много го обича...

Вълка имаше очи за един-единствен човек. Той отблъскваше с отсъстващ вид ударите на датчаните, които искаха да го въвлекат в близък бой. Управляваше жребеца си само с коленете. В едната си ръка стискаше меч, в другата щит. Ако изгубеше и двете си оръжия, щеше да нападне Фригид с голи ръце. Къде ли се беше скрил коварният датчанин!

— Господарю на вълците! — Олаф напрегна взор и най-сетне видя врага си.

Воините около тях сведоха мечовете и брадвите си. Половината постройки вече горяха. Над селището се спусна странна тишина и всички устремиха погледи към двамата викинги, които се готвеха да се нахвърлят един върху друг. Засега бяха спрели на разстояние пет конски дължини и се измерваха с критични погледи. Едрият жребец на Олаф, заобиколен от облак дим, нервно потропваше с предните си копита.

Отдавна жадуваният бой, мислеше си Олаф. За Гренилда, за мира в Ирландия, за сина ми... Не, за Иърин. Тя е моят живот.

Под ризницата туниката на Фригид беше разкъсана. Вълка се изправи срещу него в ирландско облекло, закрито от тежка броня, взета като плячка от врага. Датчанинът също беше въоръжен с меч и щит. Главата му беше скрита под стоманен шлем с наличник.

Кралят на Дъблин още не беше нахлупил шлема си. Златната му коса блестеше на слънцето.

— Нека решим въпроса помежду си, датчанино. Не водете войските си на сигурна смърт. Борба между двама викинги.

— Така е, тази битка е само наша. Така са отсъдили Тор и Один. Но тук не виждам двама викинги. Вие отдавна сте станал ирландец.

Олаф вдигна рамене.

— Може би. Във всеки случай аз съм човекът, който владее Дъблин, а когато тръгва на бой, хиляди ирландци го следват с готовност. Къде е Иърин?

Фригид се ухили подигравателно.

— Плячката е на победителя. Не знаете ли стария закон?

— Тогава е крайно време да го определим.

Грегъри от Клонтайтърт си проправи път през множеството, изтича при Олаф и му подаде шлема. Вълка го нахлупи на главата си и зад блестящото сребро на метала вече се виждаха само двете ледени сини очи. Жребецът се изправи на задните си крака, ездачът му нададе оглушителен боен вик и се нахвърли върху врага си. Земята потрепери, когато копитата на коня се удариха в камъните и мечовете се сблъскаха със звън.

Датчанинът се биеше като берзекер. В тази битка той можеше да загуби всичко или всичко да спечели. А Вълка се биеше със страстния гняв на мъж, претърпял болезнени загуби. И преди всичко се биеше за жена си.

Ала при следващото нападение Олаф беше този, който се строполи от седлото и се претърколи в праха. Ала скочи веднага на крака и вдигна щита пред лицето си. Фригид препусна към него и се опита да го премаже под коня си, като в същото време го удари с меча си. Нито едното, нито другото му се удаде. Вълка успя да улови ръката на противника си. Само след миг двамата мъже се търкаляха по земята. Ала бързо скочиха на крака и започнаха предпазливо да обикалят в кръг.

Стоманените острия на мечовете отново се сблъскаха. Мечът на Фригид проникна през бронята на Олаф и одраска рамото му, но норвежецът не усети болка. Продължи да размахва меча и скоро щитът на датския принц излетя във въздуха. Мечът на Олаф се заби отстрани във врата на Фригид. Датчанинът се олюля и изпусна оръжието си, после посегна към мястото, откъдето изтичаше кръвта му — и животът му. Отпусна се на колене и изгледа учудено норвежеца, сякаш не можеше да повярва, че е изгубил битката.

Олаф застана пред падналия враг, поемайки тежко дъх, и прочете в очите му триумф. Тогава коленичи пред Фригид, сграбчи окървавените му рамене и го разтърси.

— Къде е жена ми? — изрева той, обзет от страх. Никой умирац не се усмихваше така победоносно, ако не...

Датчанинът мълчеше. През наличника се чуваше само предсмъртно хъркане.

— Къде е тя? — изкрещя Олаф.

Очите на Фригид вече бяха добили празния блясък на смъртта, но примигнаха за последен път и се плъзнаха към горящата крепост. Последният му дъх прозвуча като пращане на сухи листа през зимата.

Когато Олаф се надигна, един датчанин излезе пред него и сложи меч си в краката му.

— Предаваме се, господарю на вълците. Още от самото начало бяхме по-слабите и не искахме да започнем тази битка, но трябваше да подкрепим водача си. Не очакваме от вас милост, но молим за нея.

— Напуснете Ирландия или се закълнете във вяроност на Ейд Финлейт, така ще заслужите милост — отговори с отсъстващ вид Олаф и огледа новото селище. — Не съм дошъл да проливам кръв. Търся жена си.

Дали само хапещият дим извика сълзи в очите на датчанина?

— Вашата съпруга... Вашата кралица...

— Говорете най-после, човече! — процеди през стиснати зъби Олаф, без да може да скрие треперенето на гласа си.

Мъжът безмълвно посочи към платформата, около която бушуваха пламъци.

— Там, в огъня... Ако е още жива, няма как да стигнете до нея. Повярвайте, кралю на Дъблин, никой от нас не знаеше какво възнамерява Фригид. Иначе щяхме да ѝ се притечем на помощ, научихме се да я уважаваме, тя е много смела жена...

— О, не! — изкрещя Вълка, метна се на черния си кон и препусна като безумен към пламналата клада. Много датчани, воините от Ълстър, Тара и Дъблин също се метнаха на конете си или се втурнаха пеш към горящата платформа. Олаф, който беше начело, спря пред огнена преграда, над която се издигаше гъст облак черен дим. Огънят още не беше достигнал до завързаната за позорния стълб жена, която висеше безсилно на ръцете си, скрила лице под гъстата черна коса.

Отчаяният вик на Олаф достигна до ушите на всички християнски и езически богове. Той пришпори жребеца си, но животното се уплаши от огнената стена и се отдръпна. Иърин вдигна бавно глава, видя насъбралите се около платформата воители на коне, но не разбра значението на тази внезапно появила се тълпа. Очите ѝ останаха приковани във величествената фигура на мъжа ѝ, гордо

изправена върху врания жребец, с безумно святкащи очи зад златния наличник с изрязан върху него вълк. Ледът беше изчезнал от тях и те приличаха на разбунено езеро през лятото. Дали не сънуваше? Тя примигна и когато повторно се взря в лицето му, сините очи отново бяха ледени.

Той не я обичаше. Беше дошъл тук само за да отмъсти за Гренилда. Не, сега това изобщо не беше важно. Важна беше единствено нейната любов, образът, който се беше запечатал завинаги в безсмъртната ѝ душа. Той беше като златен бог и когато му дойдеше времето да отлети във Валхала, щеше да стане владетел на небесните герои.

Но той живееше — защото беше непобедим. Ето че конят му отстъпи още няколко крачки назад, после се впусна в луд галоп към огъня и зрителите затаиха дъх. Олаф се беше привел почти до шията на жребеца и шепнеше окуражителни думи в ухото му. Този път животното не се стресна от бушуващите пламъци. То полетя напред като вихър и се приземи чак върху дървената платформа, която се строши под тежките му копита. Иърин видя блясъка на меча, който разсече въжетата около китките ѝ и се свлече безсилно на дъските.

Оръжието падна със звън на земята и една силна ръка я вдигна във въздуха, преди да е паднала в пламъците. Олаф я сложи пред себе си на седлото и възбуденият жребец отново се изправи на задните си крака. Копитата му изплюсяха във въздуха, защото пламъците бяха дошли още по-близо.

Иърин беше чакала смъртта и беше изпитвала радост, че образът на Олаф ще я придружи във вечността. Но сега, когато той я държеше в прегръдката си, волята ѝ за живот отново се събуди. Трябваше да живее, да го усеща, най-после да му каже колко много го обича. Какво значение имаше откъде е дошъл и дали онази руса красавица беше отнесла сърцето му със себе си във Валхала?

— Олаф — проговори задавено тя, но гласът ѝ заглъхна сред пращането на пламъците.

— Не говори! — заповяда мъжът. — Поеми дълбоко въздух.

Иърин се подчини. Олаф дръпна юздите и насочи коня си право към бушуващата огнена стена. Ирландци, датчани и норвежци проследиха с невярващи погледи как мощният жребец прескочи още веднъж пламтящата дървена ограда. Като митичният осемкрак кон на

боговете, враният жребец на Олаф пренесе норвежкия крал и ирландската принцеса през пламъците на ада към новия живот.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Олаф бе посрещнат от оглушителни крясъци, но не спря нито за миг, за да приеме похвалите на свои и чужди. Тълпата се разстъпи пред коня и той препусна през изпотрошения крепостен вал към близката борова горичка. Иърин седеше в скута му и трепереше след резкия преход от пламтящата клада към зимния студ.

Щом стигнаха горичката, мъжът ѝ спря коня, скочи от седлото и ѝ помогна да слезе. После огледа внимателно опърленото ѝ лице.

— Доколкото виждам, нямаш сериозни наранявания. — Гласът му прозвуча странно хладно, след като само преди миг беше рискувал живота си, за да я спаси.

Когато я пусна и се обърна към коня си, в сърцето ѝ пропълзя ужас. Не, тя нямаше да го пусне да си отиде. Щеше да потъпче веднъж завинаги гордостта си и да го върне при себе си. Сега, когато беше познала крехкостта на живота, не искаше да пропилее нито частица от него.

Тя протегна треперещите си ръце и произнесе името му, хълцайки задавено. Олаф замръзна на мястото си. В този вик беше прозвучало всичко, което толкова дълго беше търсил. Все пак се побоя, че се е излъгал, и колебливо се обърна.

Видя сълзите на Иърин, белите ручейчета по омазаните със сажди бузи, смарагдовите очи, които му обещаваха прекрасна пролет посред зима.

— Аз... аз те обичам — проговори задавено тя. — Знам, че винаги ще обичаш само Гренилда, но аз ще се задоволя с онова, което си в състояние да ми дадеш...

— Иърин! — Олаф се хвърли към нея като безумен, но я заключи в прегръдките си с безкрайна нежност, сякаш имаше в ръцете си крехко цвете, което лесно можеше да се прекърши.

Заля я гореща вълна на щастие. Ехото на прошепнатото ѝ име бе отнесено от вятъра, но тя се сгуши още по-плътно в прегръдката на

мъжа си и усети как любовта му възвръща жизнените ѝ сили. След малко Вълка се отдръпна и устните му потърсиха нейните.

Иърин заговори с мъка:

— Никога не съм те предавала. Фригид беше човекът, който в онзи злокобен ден ме поведе към лагера ти, за да застана срещу теб с меч в ръка. — Тя помълча малко и прибави горчиво: — Ти сигурно си го убил и вече никой не може да потвърди думите ми. Пак нямам доказателства... Последния път също не съм имала намерение да те предавам. Но трябваше да спася сина си. Как щях да живея, ако го бях изгубила...

— Тихо, любов моя, тихо — прошепна нежно Олаф и я притисна здраво до гърдите си. — Знаем всичко...

— Фригид искаше да те убие — но първо щеше да пререже гърлото на Лейт пред очите ти...

— Не говори повече...

— Вярваш ли ми сега?

— Да, вярвам ти, моя най-скъпа Иърин.

— Но аз не мога да ти докажа...

— Аз те обичам — прекъсна я меко той. — Именно затова се боях, че не съм в състояние да те съдя, без да се поддавам на чувствата си, и се срамувах, че съм допуснал една жена да ме направи на глупак.

— Каж ми още веднъж!

— Не смеех да се доверя на изкусителните думи на една ирландска вещица...

— Не. Каж ми онова, което каза преди.

— Обичам те — повтори с усмивка той. — Обичам те много отдавна. Но нима е лесно да се обича една ирландска магьосница, която постоянно показва ноктите си на викингския вълк?

— Ах, Олаф... — въздъхна Иърин, облегна се на гърдите му и се наслади с цялото си същество на мощните удари на сърцето му. — За съжаление си прав. Аз не исках да се влюбя във викинга — никога. Но не можах да ти устоя.

Когато отново вдигна поглед към него, той заговори замислено:

— Моята любов към Гренилда няма да угасне никога, но сега тя е скрита дълбоко в спомените ми — също като твоята любов към загиналия брат. Любовта към Гренилда не може да повлияе на чувствата ми към теб. Защото онова, което ме обвързва за теб с тяло и

душа, е по-силно от всичко, което съм изпитвал досега. Ти ме омагьоса още при първата ни среща и грабна сърцето ми в измамно крехките си ръце. Завладян от твоето сладко съвършенство, не бях в състояние дори да помисля за друга жена. Но ти беше изпълнена с омраза и презрение и ми го показваше от ясно по-ясно.

В очите на Иърин все още блестяха сълзи, но очите ѝ се усмихваха.

— Не по-малко ясна беше и сладката, засрамваща слабост, която ме обземаше при всяко твое докосване... — Устните ѝ затрепериха. — А защо се отвърна от мен преди малко?

— Преди да ме извикаш, не се осмелявах да повярвам, че би могла да обикнеш един викинг — още по-малко пък норвежкия вълк. Не само ирландските принцеси, викингите също си имат гордост. — Тя се засмя тихо и Олаф я целуна по челото. — Време е да тръгваме, Иърин. Баща ти иска да те види. Грегъри и Брис също...

— И Лейт! — прекъсна го оживено тя. — Толкова тъгувах за детето си и умирам от нетърпение да го прегърна!

— Не се тревожи за него. Синът ни е в добри ръце. Още днес тръгваме към дома. Предстои ни дълъг път.

Той я вдигна отново на седлото и се метна зад нея. Иърин се притисна до него и двамата изминаха пътя в блажено мълчание.

Забравила преживяния ужас, Иърин мислеше единствено за осъществяването на мечтата си. Той не бе паднал на колене пред нея, за да я помоли за прошка, но убедителното му обяснение в любов беше най-прекрасното нещо в живота ѝ. Освен това Вълка от Норвегия и Дъблин не коленичи пред миналото, помисли си с гордост тя, той се издига към бъдещето.

Олаф спря коня си пред руините на датското селище. Иърин го погледна през рамо и забеляза, че е устремил замислен поглед пред себе си.

— Какво ти е?

Той я обгърна с коравата си ръка и отвърна:

— Припомних си думите на един стар друид, скъпа моя, и си казах, че той е много мъдър мъж. Той ми каза, че един ден ще намеря душата си — не защото съм убил датчанина, а защото съм се устремил към новия живот.

Олаф стоеше до камината и наблюдаваше с усмивка празненството, което кипеше в голямата зала. Цялото семейство на Ард-Рий беше дошло да прекара коледните празници в Дъблин. Ейд енергично беше заявил, че Иърин не бива да идва в Тара, защото е пътувала достатъчно през двата месеца след тежкото раждане.

Никога преди това в кралската резиденция не бе царяло такова оживление. Ирландските дами и господа се стараеха да обяснят на норвежците смисъла на Коледа. А викингите често отправяха безмълвни молитви към Один да им спести дългите обяснения. Но се наслаждаваха на празника от сърце.

Кралят на ирландските крале полагаше големи усилия да обърне Зигурт в правата вяра и червенокосият великан се смееше от сърце. За да угоди на жена си, той отдавна беше станал католик, но не забравяше северните си богове.

Мейви изобщо не забелязваше бъркотията наоколо си. Тя притискаше в скута си малкия Лейт и не откъсваше очи от него, докато Иърин изпълняваше задълженията си на домакия. А Биди, обикновено толкова спокойната монахиня, тичаше като момиченце след палавия син на Гуин, наречен Падрайк, за да даде на сестра си малко отдих в компанията на мъжа ѝ. Всички се чувстват като у дома си, каза си доволно Вълка.

— Какво сте се замислили, милорд Олаф?

— О, нищо особено, Мергуин, просто си казвах колко щастлив човек съм.

Старият друид се усмихна тайнствено.

— Вчера отново прочетох руните ви.

— Така ли? — Вълка го изгледа пронизващо. Доста отдавна се бе научил да приема сериозно предсказанията на Мергуин.

— Да. За вас времето на войните е отминало, Господарю на вълците.

— Това не е нещо ново — ухили се в отговор Олаф. — Аз държа здраво в ръцете си онова, което притежавам, и не се стремя към нови завоевания.

Мергуин го погледна многозначително в очите.

— Вие ще намалите потока чужденци, които се стичат към Ирландия, но няма да го спрете окончателно.

Вълка изненадано смръщи чело.

— Значи натрапниците ще продължават да опустошават земите ни, а аз няма да мога да се справя с тях?

— Нищо не можете да направите, Господарю на вълците. Не можете да промените съдбата, определена за друго столетие. Но до края на живота си ще си останете могъщ. Очаква ви дълъг, щастлив живот. Ще имате здрави, силни деца и ще ги видите как израстват. Сега започва времето на растежа, на зрелостта, на жътвата. Предстоят ви и няколко нови битки, но вече сте намерили вътрешния си мир. Важното е, че знаете какво наистина искате.

Олаф погледна над рамото на друида и проследи с жаден поглед жена си, която излизаше с грациозни крачки от кухнята. Зелената ѝ рокля подчертаваше смарагдовите очи и черната като нощ коса. Но по-силно от бисерите в косата ѝ блестеше погледът ѝ, отправен към него. Мергуин видя усмивката, с която Иърин дари мъжа си, усети нежността и любовта, стаени в него.

— Извинете ме, друиде — поклони се учтиво Вълка и забърза към Иърин.

Мергуин ги видя да вървят един към друг, горди и красиви. И внезапно избухна в смях. Мир ли? Мирът в кралския дом щеше да се помрачава често и през идващите години, защото темпераментите на Олаф и Иърин бяха бурни като страстта им. Ала любовта им, силна като земята на Ирландия, нямаше да изстине никога.

Златнорусият викинг пошепна нещо в ухото на кралицата си и зелените очи засвяткаха още по-ясно. Двамата огледаха залата, за да проверят дали всички гости се забавляват добре, и ръка за ръка изтичаха към стълбата. Там Олаф грабна жена си на ръце и бързо я понесе към спалнята им. Последното, което видя Мергуин, беше как обутият в тежък ботуш мъжки крак затвори с ритник резбованата врата.

— Да, норвежки вълко, ти наистина стана ирландец — засмя се тихичко друидът. — И ще оставиш неизличими следи в ирландската земя.

— Какво пак си мърмориш под носа, стари глупчо?

Мергуин се обърна към приятеля си Ейд Финлейт.

— Искаш ли да се обзаложим, Ард-Рий? Мога с пълна увереност да ти кажа, че още преди следващата Коледа ще се радваш на втория

си норвежки внук.

Ейд му намигна развеселено, после погледна към стълбата.

— Не си прав. Ще имам втори ирландски внук.

— Както кажеш, Ард-Рий. — Друидът вдигна тържествено пълния с вино рог. — Ти винаги си прав...

Послеслов на авторката

Може би повечето хора смятат викингите за жестоки варвари, диви воители и опустошители, които са ограбвали безогледно плодородната Ирландия. Но много от тях са били талантливии строители, усърдни заселници с големи планове за бъдещето. В крайна сметка те са дали на новата си родина повече, отколкото са ѝ отнели, и династиите им стигат чак до настоящето.

Олаф Белия е запазил властта над Дъблин през целия си живот и в продължение на пет десетилетия е поддържал относителен мир, макар че доста често му се е налагало да се бие с нашествениците. Едва век и половина след сватбата на норвежкия вълк с дъщерята на Ейд Финлейт голямата част на Ирландия е освободена от господството на викингите. Брайън Бору е извоювал славна победа над Зигтруг Копринената брада през април 1014 година в битката при Клонтарф.

Но дори след триумфа на Брайън, който не е живял достатъчно дълго, за да се наслади на успеха си, влиянието на викингите не е отслабнало. Зигтруг продължил да управлява в Дъблин и много от новите нашественици станали едно с Ирландия — също като Олаф. Наследниците на Вълка живеят и до днес. Ирландското му име Амхлоф се е превърнало в Мак Олиф и така мечтата му е станала действителност.

Издание:

Хедър Греъм. Златната невеста

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1996

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-022-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.